

Giới thiệu Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ

Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ của tác giả Nhấn Đông là câu chuyện tình đặc sắc mang nhiều dấu ấn lãng mạn xoay quanh cuộc sống của họ cùng với những người bạn...

Tình yêu của họ cũng như bao con người khác, cũng phải có lúc vui lúc buồn, ngay cả hiểu lầm nhau nhưng cả hai bọn họ chưa bao giờ mất nhau hoặc buông tay cho dù mọi chuyện có thể cản trở tình yêu của họ như thế nào đi chăng nữa...

Mời các bạn đón đọc câu chuyện về tình yêu giữa hai bọn họ để có thể hiểu thêm về tình yêu trong sáng của tuổi mới lớn.!!

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tuổi thơ màu xám

"Chúng mày có dậy không? 7h rồi còn ngủ trương mắt à? Dậy hết cho tao"

Mỗi sáng, tôi và Phụng Lê đều được nghe "đồng hồ" mẹ gọi dậy bằng một câu nói lặp đi lặp lại này.

Hai chị em nhanh chóng gấp gọn chăn màn, đánh răng rửa mặt rồi nhanh chóng chia nhau ra làm việc. Tôi là Phụng Yến, năm nay 20 tuổi, tôi đang làm nhân viên của một công ty tư nhân kinh doanh dịch vụ giải trí. Phụng Lê 18 tuổi, đang học lớp 12. Hôm nay tôi làm ca chiều nên buổi sáng tôi sẽ đi chợ nấu cơm, Phụng Lê học buổi chiều nên sẽ giặt quần áo và lau dọn nhà cửa.

Gia đình tôi sống ở khu tập thể 5 tầng. Tuy khu nhà này đã được xây dựng lâu năm nhưng rất sạch sẽ và thoáng mát. Khu tập thể này trước đây là căn hộ phân cho những người có quân hàm cao trong quân đội. Sau này thì những người cũ bán đi, trao qua đổi lại nhiều lần nên bây giờ những người sống ở khu tập thể này toàn là những người ở nơi khác đến ở. May mắn một điều là hàng xóm láng giềng toàn là những người đã từng làm công nhân về hưu, cũng thuộc tầng lớp có "chữ" nên mọi người sống khá biết điều với nhau. Khu tập thể vốn yên tĩnh, trừ căn hộ nhà tôi.

Trước đây gia đình tôi sống chung cùng ông bà và các chú ở khu khác. Đó là khu nhà hai tầng, được bán theo chế độ công nhân viên Nhà nước. Ông nội và bà nội tôi là người cùng quê. Vì chiến tranh nên tham gia kháng chiến. Hai người lưu lạc hai nơi. Duyên phận thế nào hai người gặp lại nhau và lấy nhau. Hai ông bà cùng nhau tham gia kháng chiến. Hòa bình, hai ông bà cùng làm công nhân, rồi mua nhà theo chế độ đãi ngộ cho công nhân viên. Chiến tranh loạn lạc, họ hàng anh chị em ruột thịt cũng thất lạc, không biết còn sống hay đã chết. Hai ông bà sống và sinh con đẻ cái trên đất Hà Nội này. Ông bà có 6 người con, 1 con gái và 5 con trai. Nhưng cô con gái đến năm 2 tuổi thì bị bệnh mà chết. Còn lại 5 người con trai. 5 người con lớn lên rồi lần lượt dựng vợ gả chồng. Người con cả, người con thứ 3 và người con thứ 4 sau khi lấy vợ thì sống riêng. Còn lại gia đình tôi sống cùng ông bà và gia đình chú út. Sau này ông bà mất đi, bác cả đứng lên bán căn nhà này rồi chia đều cho 5 anh em. Từ đây, 5 gia đình chính thức sống riêng rẽ.

Với số tiền ít ỏi được chia ra từ việc bán căn nhà chung, mẹ tôi tính toán mua một căn hộ tập thể. Sau khi sửa sang lại căn hộ thì cũng vừa hết số tiền được chia.

Theo lý thuyết, cuộc sống như thế tạm gọi là yên ổn.

Nhưng.... ..

Bố của chúng tôi là người đàn ông nát rượu. Kể cả khi còn sống chung với ông bà nội, bố tôi cũng đã là người đàn ông rượu chè bê tha. Khi còn nhỏ, hai chị em chúng tôi đã biết đi mua rượu chịu cho bố. Mua rượu chịu nghĩa là mua rượu mà không có tiền. Tôi lớn hơn nên thường phải đi mua rượu chịu cho bố. Chiều nào cũng thế, sau khi say ngật ngưỡng ở công ty về, bố tôi lại bắt tôi đi mua rượu cho ông uống thêm. Hàng ngày, cứ đến giờ đó, tôi lại cầm cốc sang nhà vài hàng xóm mua rượu chịu. Và cũng cứ vào giờ đó, mỗi khi tôi bước chân ra khỏi nhà, trên tay cầm cái cốc thủy tinh trong suốt kia, mấy người hàng xóm bán rượu lại nhắc nhở trả tiền rượu còn nợ. Ban đầu tôi xấu hổ lắm, nhưng tha đi mua rượu chịu và bị hàng xóm nhắc nhở còn hơn là vào giờ đó, lúc ở nhà, bố tôi đang say rượu mà chửi loạn lên gây âm ỉ một góc phố nhỏ. Hai chị em tôi đều mang tiếng là có bố nát rượu, thỉnh thoảng bị bọn trẻ con cùng khu phố trêu chọc. Lúc đó, tôi 6 tuổi còn Phụng Lê 4 tuổi.

Ngoài việc đi mua rượu chịu, tôi còn được mẹ giao cho việc đi mua gạo chịu. Từ đó cho đến khi tôi 12 tuổi, cảnh mua chịu gạo và rượu mới chấm dứt. Trong suốt 6 năm, tôi nghe hàng xóm cảm râm máng mồm, nhắc nhở mãi cũng đến chai cả mặt rồi. Nghe mãi cũng thành quen. 6 năm, tôi không còn biết thế nào là xấu hổ nữa.

Bố tôi nát rượu lại hay ăn uống ngoài hàng quán, cuối tháng thường không còn tiền mang về cho mẹ tôi. Dần dần cuộc sống trở nên khó khăn hơn, chúng tôi lớn dần lên, mọi chi phí trong nhà cũng tăng lên. Mẹ tôi trở thành người cẩu thả. Một mình mẹ tôi đi làm nuôi hai chị em tôi. Chúng tôi tuy có bố mà cũng như không. Mỗi tối chúng tôi đều phải nghe tiếng bố tôi say rượu chửi rủa âm ỉ, nhiều hôm, bố tôi còn đập cả mâm bát. Chúng tôi nhìn cơm là chuyện bình thường. Vì lúc đó chúng tôi còn sống chung với ông bà nên mẹ tôi không dám kêu ca. Mẹ tôi làm công nhân xẻ gỗ, là một công việc nặng nhọc và thường xuyên phải hít bụi gỗ. Nhưng mẹ tôi cố chịu đựng, cũng vì cuộc sống gia đình. Những lúc bức tức bố tôi hoặc cảm thấy quá tủi thân, mẹ tôi thường kiểm soát đánh chửi chúng tôi. Mỗi tháng xin tiền học, chúng tôi đều nghe bài chửi của mẹ. Lúc thì mẹ tôi nói chúng tôi không thương bà, bởi vì cả hai đứa đều xin tiền học một lúc thì mẹ tôi lấy đầu ra tiền mà đưa liền như thế. Cuối cùng, tôi và Phụng Lê chia nhau, đứa xin đầu tháng, đứa xin cuối

tháng. Nhưng dù xin đầu tháng hay cuối tháng, hai chị em tôi cũng vẫn bị nghe chửi mắng của mẹ tôi. Hai chúng tôi nghe nhiều thành quen, quen đến mức hôm nào không nghe mẹ tôi mắng chửi thì cảm thấy thiếu thốn.

Tôi và Phụng Lê thường xuyên đóng học phí chậm nhất lớp, đến nỗi cô giáo của chúng tôi còn phải ứng tiền đóng học phí hộ chúng tôi. Ban đầu, hai chị em tôi bị bạn bè trêu chọc. Bạn bè của hai chị em tôi không có ác ý, chỉ là trêu chọc cho vui thôi. Nhiều khi các bạn còn giúp chị em tôi mua vở ghi chép. Hai chúng tôi đều biết nên cũng chẳng so đo làm gì.

Năm tháng trôi qua, hai chị em tôi cùng lớn lên theo tiếng chửi rủa của bố mỗi khi ông say rượu. Hai chị em không biết bao nhiêu lần dọn "tàn tích" sau mỗi lần nôn mửa đến co quắp người mỗi khi bố say không biết trời đất gì nữa.

Tôi thi chuyển cấp, từ cấp 2 chuyển lên cấp 3. Buổi sáng sớm tôi ôn bài cùng tiếng mắng chửi của mẹ, buổi tối đêm tôi lại học ôn trong tiếng lè nhè say rượu của bố. Cái bàn của tôi chính là chiếc ghế gỗ tôi kê trên chân. Hàng xóm thấy thế rất thương chị em tôi. Cô hàng xóm đối diện nhà tôi bán hàng tạp hóa, bán kèm cả bánh ngọt cắt lát. Từ nhà cô ấy có thể nhìn sang nhà tôi. Mỗi khi bánh ngọt gần hết hạn sử dụng, cô ấy lại gọi tôi sang cho tôi chỗ bánh đó để ăn đêm, có sức mà học.

Năm đó tôi thi đỗ trường cấp 3 công lập hệ A. Trường cấp 3 có hai hệ: hệ A và hệ B. Hệ A thì đóng ít tiền hơn hệ B, đồng nghĩa với học sinh ban A học "nhỉnh" hơn ban B một chút.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm. Mẹ tôi cũng thế.

Cũng trong năm đó, ông nội tôi mất.

Năm đó mẹ tôi cũng xin về hưu sớm ở công ty nhà nước, bà chuyển ra làm ngoài, tuy không ổn định nhưng bù lại lương cao. Bất cứ nghề gì mẹ tôi cũng làm, miễn là có tiền duy trì cuộc sống. Cũng bởi vì thế, tính tình của mẹ tôi rất nóng nảy và không gần gũi con cái. Sau này, chúng tôi mới hiểu là do căng thẳng và phải gánh vác gia đình nên tính tình của mẹ tôi mới bị như vậy. Nhưng lúc đó, chúng tôi còn nhỏ, không hiểu lắm. Chỉ thầm oán giận mẹ tôi, bởi bao nhiêu bực dọc từ áp lực cuộc sống mẹ tôi trút thẳng lên chúng tôi. Hai chị em tôi không khác gì thùng rác để mẹ tôi xả vào đó. Nhẹ thì mắng chửi, nặng thì đòn roi.

Tôi biết gia đình tôi thua kém gia đình bạn bè nhưng hai chị em tôi tui thân. Bởi được đi học đã là tốt lắm rồi. Xem trên ti vi, nhiều bạn bằng tuổi hai chị em tôi phải nghỉ học vì nhà quá nghèo.

16 tuổi. Tuổi hồn nhiên và trong sáng như gương, cũng là lứa tuổi bắt đầu mơ mộng và biết làm đom. Hai chị em tôi tuy cùng là con gái nhưng lại không có khái niệm đó. Chúng tôi như cây cỏ, không màu sắc cũng chẳng có mùi hương. Chúng tôi như hai bông hoa dại, rất hồn nhiên và chẳng để ý gì đến những rung cảm mà bất cứ cô gái mới lớn nào cũng có.

Cho tới một ngày, có một bạn trai học cùng lớp với tôi, đi ngang qua nhà tôi. Lúc đó tôi nghĩ bạn nam đó vô tình đi ngang qua thôi. Vài hôm sau tôi được biết là bạn đó cố ý đi theo tôi về nhà. Mới đầu, tôi nghe các bạn trong lớp gán ghép tôi với bạn nam đó. Thỉnh thoảng tôi cũng bắt gặp cậu bạn đó nhìn tôi. Thực tình tôi cũng chẳng nghĩ nhiều, tôi không có khái niệm "thích" như bạn bè gán ghép. Nhưng từ sau khi cậu bạn cùng lớp kia "vô tình" đi ngang qua nhà tôi thì tôi không thấy bạn ấy nhìn trộm tôi nữa. Sau đó tôi nghe phong phanh rằng cậu ta có ý chê nhà tôi nghèo.

Căn nhà mà gia đình tôi đang ở chung là khu lợp ghép. Vì nhà ngoài mặt đường chính nên chú út tôi lợp mái ngói đỏ, dùng hiên nhà làm nơi sửa chữa xe đạp xe máy. Nhìn vào thì nhếch nhác vô cùng vì toàn dầu mỡ đen xì. Từ lúc tôi sinh ra thì ông nội tôi trồng giàn hoa giấy. Cho đến khi ông mất, nhà tôi vẫn duy trì trồng hoa giấy cho mát nhà. Nhà chúng tôi hướng chính tây. Vào mùa hè thì cực kỳ nóng.

Từ lúc tôi phong phanh nghe được cậu bạn kia chê nhà tôi, tự nhiên trong tôi có một cảm giác xỉ nhục. Tôi bỗng nhiên ghét các bạn trai. Tôi đã cố tình xa lánh các bạn trai trong lớp, hạn chế tiếp xúc và hạn chế nói chuyện với họ đến mức tối đa.

Năm tôi lên lớp 11, bà nội tôi mất. Cũng từ đây, đại gia đình chúng tôi tách riêng, mỗi gia đình sống một nơi.

Dù chuyển đến nơi ở mới, hai chị em tôi vẫn sáng sục miệng bằng tiếng gào thét của mẹ tôi, tôi đánh răng bằng tiếng lè nhè say xỉn của bố tôi.

Thi đại học. Xem điểm thi, tôi bảo mẹ tôi rằng tôi đã bị trượt. Cả ngày hôm đó, mẹ tôi mắng chửi tôi không tiếc lời. Có lẽ tôi đã quá quen với những câu mắng chửi của mẹ tôi cho nên tôi không cảm thấy gì hết. Đêm đến, tôi ôm gối, cắn môi kìm nén nước mắt.

Trong suốt một năm đó, tôi tự ôn thi, việc nhà tôi đảm đương hết, tạo điều kiện cho Phụng Lê học tập. Mẹ tôi nửa nói thật nửa nói mát rằng: cái thời buổi này mà không có bằng đại học thì sau này làm được cái gì. Chỉ chường mặt đi ăn xin hoặc về quê mà cấy lúa. Đi làm thì ai người ta thuê đưa ít học. Không đi làm không có tiền thì lấy gì mà đổ vào mồm.

Hàng ngày, từ sáng đến đêm khuya, trong nhà tôi không lúc nào yên tĩnh.

Năm sau, tôi lại đăng ký thi Đại học. Thật buồn là tôi lại trượt. Mẹ tôi mắng chửi tôi khản cả giọng.

Cô hàng xóm nói công ty cô ấy tuyển nhân viên tạp vụ. Cô ấy sẽ xin cho tôi đi làm. Tôi nhảy dựng lên. Tôi muốn đi học. Học trung cấp cũng được. Mẹ tôi gạt phăng ý định đó của tôi. Bà nói: tao không có tiền, mày đi làm có đồng ra đồng vào đỡ tao. Còn con Lê nữa. Nó cũng đang đi học, chuẩn bị thi cử đến nơi rồi. Mày thích đi học thì tự kiếm tiền mà học.

Trước sức ép của mẹ tôi, tôi chấp nhận đi làm.

20 tuổi, tôi bước chân ra cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Bài học vỡ lòng về cuộc sống

Ngày đầu tiên tôi đến công ty - nơi mà tôi được giới thiệu đi làm. Cô hàng xóm nhà tôi là kế toán của công ty. Cô dẫn tôi lên gặp Giám đốc. Lần đầu tiên tiếp xúc môi trường công sở, tôi cảm thấy lúng túng, đứng sừng sững giữa phòng, cúi đầu chào mọi người trong phòng. Có người che miệng cười, có người an ủi tôi đừng căng thẳng như vậy. Vào phòng Giám đốc, tôi nhìn thấy vị quản lý là một người tóc hơi bạc, thân hình tròn trịa, gương mặt phúc hậu. Bác Giám đốc nở nụ cười với tôi, bảo tôi ngồi xuống rồi đưa cho tôi một cốc nước mát. Sau khi cô hàng xóm của tôi giới thiệu sơ qua tôi với bác Giám đốc thì xin phép ra ngoài, để hai bác cháu nói chuyện với nhau. Bác Giám đốc nhẹ nhàng hỏi về gia cảnh nhà tôi và trình độ học vấn của tôi. Tôi cúi mặt, nói lí nhí về gia đình mình và học vấn.

Bác Giám đốc nói: Không ai chọn bố mẹ để sinh ra được cả. Dù thế nào, đó cũng là bố mẹ của mình. Dù mới học hết cấp 3 nhưng không phải không có cơ hội đi học nữa. Đừng bao giờ buông xuôi như thế cả. Cháu có bố mẹ, có chị em, có nơi ăn chốn ở, so với nhiều đứa trẻ khác, cháu phải cảm thấy cháu may mắn hơn họ. Đừng tự ti, bản thân mình có những khác biệt so với người khác.

Sau đó bác nói về công việc phải làm của tôi. Đây là công ty cổ phần, có vốn của nhà nước, có hai hoạt động kinh doanh mang tính dịch vụ đó là bể bơi và tennis. Vì tôi là nhân viên bổ sung nên sẽ làm một lúc hai công việc: vệ sinh và bán vé ở khu bể bơi. Bác dẫn tôi xuống khu bể bơi để tôi làm quen với mọi người và làm quen với công việc sắp tới tôi sẽ đảm nhiệm.

Công ty của tôi nằm giữa trung tâm thành phố, không phải là vị trí đắc địa nhưng cũng là vị trí đẹp. Khách hàng chủ yếu của bể bơi là những người có tiền, có thể, thậm chí có cả diễn viên, người mẫu tới sử dụng dịch vụ này. Giá vé vào cửa rất đắt, là bể bơi nước nóng trong nhà duy nhất ở Hà Nội.

Khi dẫn tôi đi giới thiệu với nhân viên bể bơi, tôi phát hiện ra một điều: tôi là người trẻ nhất trong số bọn họ. Vì công ty có cổ phần của nhà nước nên hầu hết công nhân viên ở đây đều là công nhân viên có biên chế Nhà nước. Tất cả mọi người đều có gia đình về đều khoảng 35 tuổi trở lên, chỉ có nhân viên nam cứu hộ là trẻ, hai người bọn họ đều khoảng 21-22 tuổi.

Tôi lả lẫm nhìn mọi thứ, chào mọi người. Tôi run cầm cập khi bước chân vào môi trường mới này, ngày mai, đây sẽ là nơi tôi làm việc. Chủ tổ trưởng dẫn tôi đi xem mọi thứ xung quanh và giải thích từng công việc tôi phải làm.

Vì là bể bơi trong nhà nên mở quanh năm. Theo thời gian qui định, 5h sáng mở cửa đến 10 giờ tối đóng cửa. Theo lịch phân công, ngày hôm sau tôi làm ca sáng, vị trí vệ sinh công nghiệp.

4h30 sáng, tôi ra khỏi nhà, dắt xe đạp xuống tầng. Mùa hè, sáng sớm thời tiết thật trong lành. Từ nhà tôi đến công ty 7km, nhưng sáng sớm thưa người, tôi đạp xe một lúc là tới. Tới bể bơi, tôi ngạc nhiên khi thấy chưa có ai tới cả, chỉ có khách đến bơi và chú soát vé đồng thời cũng là trực đêm hôm trước. Những người đi bơi ngạc nhiên khi thấy tôi. Họ hỏi han về tôi, động viên tôi nên tìm lớp đi học. Tôi trốn vào một góc, ngồi khóc một mình.

3 tháng đầu tiên trôi qua, tôi cũng quen với công việc và quen với khách hàng thân thiết của bể bơi. Họ là những người thường xuyên đi bơi hoặc là hội viên của bể bơi. Tôi cũng nhận ra một điều: tuy qui định của bể bơi là 5h mở cửa nhưng nhân viên thường đến muộn, 6h30 mới có mặt. Những nhân viên cũ nói các sếp văn phòng 7h30 mới đến văn phòng, nhân viên cấp dưới như chúng ta đi sớm hơn họ một chút, miễn làm sao đừng để sếp "tóm" được thì sẽ bị trừ lương.

Tôi vẫn duy trì đến đúng giờ. Những hôm nào tôi làm ca sáng thì chiều ở nhà, tôi đến trường Đại học tìm lớp học tại chức học vào buổi tối. Đây là điều bác Giám đốc gợi ý cho tôi. Sau 3 tháng làm việc, tôi được biết bác Giám đốc cũng có hai cô con gái. Hai chị em họ một người tên Thiên Phụng, một người tên Thanh Phụng. Thiên Phụng là chị, kém tôi một tuổi. Lần đầu tôi gặp Thiên Phụng, tôi rất có cảm tình với cô gái ấy. Tuy là con của Giám đốc, nhà giàu có nhưng cô lại rất dễ gần. Hay là bởi vì chúng tôi xấp xỉ tuổi nhau nên có nhiều việc trao đổi với nhau hơn.

Có nhiều thành phần người đi bơi. Giám đốc có, nhà giàu có, trí thức có, vô văn hóa có, ngoại quốc có, già trẻ có cả. Nói chung là đủ mọi thành phần xã hội thu nhỏ trong bể bơi này. Sau nửa năm làm việc, tôi nhận biết được nhiều điều từ "xã hội thu nhỏ" này.

Tuy bể bơi ở khu trung tâm thành phố, nghĩa là có cả những người ngoại quốc đến bơi, thế mà tuyệt nhiên nhân viên bán vé bể bơi không ai biết tiếng Anh. May mắn làm sao, khi còn đi học, tôi cũng đã từng thi học sinh giỏi tiếng Anh và Văn học. Tôi nhanh chóng giải thích về giá vé bể bơi, thời gian và các loại hình thức thể bơi. Người tôi được tôi giải thích là một chàng trai ngoại quốc cao ráo, có đôi mắt xám to tròn, tóc hanh hanh vàng, giống như màu râu ngô. Chị bán vé cùng với tôi cũng đang học tại chức. Chị 33 tuổi, tính tình vui vẻ phóng khoáng. Chị nói tiếng Anh bập bẹ nhưng cũng đủ hiểu anh chàng trẻ tuổi kia. Chị nói tôi chưa có người yêu, tên là Phụng Yến, chị hỏi anh chàng đó có muốn làm người yêu của Phụng Yến không. Anh chàng đó nói anh tên Gazalo, người Tây Ban Nha, 25 tuổi. Tôi cúi đầu đỏ mặt, chị làm cùng tôi lại càng trêu tôi. Chị nói tiếng Anh xen lẫn tiếng Việt để gắn ghép tôi với Gazalo. Tôi trốn tránh sang phòng bán đồ thể thao bên cạnh. Gazalo cười ra tiếng càng làm tôi xấu hổ. Chị làm cùng tôi tên là Thúy Chi. Sau này, chính chị là người dạy tôi những bài học vỡ lòng trong cuộc sống. Chị nói chị rất quý tôi. Sau nửa năm quan sát tôi, chị nói tôi nghèo nhưng không tham lam.

Tháng 8 năm đó, tôi đỗ khoa tại chức trường Kinh tế. Bác Giám đốc tạo điều kiện cho tôi đổi ca nếu tôi làm vào ca tối. Tôi nhận ra thêm một điều nữa:

nhân viên bề bới, trừ chị Thúy Chi ra, những người khác có phần ghét tôi. Đó là bởi tôi vô tình nghe được mấy cô nói chuyện với nhau, chê bới tôi đủ điều và tìm mọi cách hãm hại tôi. Nhân viên vốn kị sếp, mà tôi lại được bác Giám đốc nâng đỡ. Bởi vậy họ rất ghét tôi. Nếu như tôi không vô tình nghe được đám người bọn họ nói xấu tôi, có lẽ tôi còn không biết họ ghét tôi đến như thế. Bởi vì trước mặt tôi, họ đối xử với tôi đúng theo đúng tiêu chuẩn người nhà. Họ hỏi han tôi, trêu chọc tôi, rất vui vẻ và hòa đồng. Nhưng tôi không nghĩ rằng đằng sau những bộ mặt cười đùa đó là cả một sự tính toán.

Tôi nhìn các cô các chú nhân viên trong bể bơi với ánh mắt phòng bị. Tôi không tham gia vào bất kỳ cuộc vui nào của bể bơi. Tôi nhẹ nhàng từ chối mọi hoạt động nhằm tách biệt khỏi cái hiện thực giả tạo đó. Vào một ngày, bác Giám đốc gọi tôi lên Văn phòng, hỏi han về tình hình dưới bể bơi. Bác nói sâu xa rằng : hòa đồng nhưng không hòa tan, thế mới là người biết sống.

Tôi ngẫm nghĩ mãi về câu nói của bác. Nhưng tôi mới 20 tuổi. 20 tuổi còn quá ít trải nghiệm, làm thế nào để hòa đồng mà không hòa tan. Tôi đem câu hỏi này hỏi chị Thúy Chi. Chị hỏi tôi ai đã nói câu này với tôi. Tôi ngập ngừng, không hiểu có nên tin tưởng chị không. Chị cười và nói: chị có học hành, có hơn em ạ.

Tôi đem mọi thứ tôi nghe được kể lại với chị, tôi cũng đem lời nói của bác Giám đốc răn dạy tôi nói lại với chị. Chị nghe xong, chỉ cười và nói: chị sẽ giúp em hiểu.

Từ đó, tôi nói chuyện với chị nhiều hơn. Chị lắng nghe và phân tích cho tôi mọi điều. Bản thân chị cũng nói với tôi: tôi là một cô gái cá tính, nghèo nhưng không hèn. Tôi không hiểu lắm. Sau này, khi không còn làm ở bể bơi với chị nữa. Chị có nói lại với tôi những suy nghĩ của chị về tôi. Lúc đó tôi mới hiểu tại sao chị nói: nghèo nhưng không hèn.

Chị Chi là cười vui tính và tếu táo. Thỉnh thoảng chị vẫn hay hỏi tôi những câu hỏi mang tính nhận xét hoặc đánh giá thế nào về người này người kia. Rồi chị dạy tôi cách nhìn người bằng những câu hỏi đó. Mà những người đó, hoặc là nhân viên trong bể bơi hoặc là người đi bơi. Qua 3 tháng tiếp theo, tôi đã có chút kinh nghiệm nho nhỏ cho bản thân mình.

Ví dụ như tôi khinh thường cái loại quan hệ bồ bịch nhưng chị Chi lại nói cái gì cũng có tính hai mặt của nó. Chẳng ai thích chồng mình hoặc vợ mình bồ bịch nhưng đây là xã hội, mình phải chấp nhận nó. Trước khi đánh giá một sự việc thì phải nhìn vào cả mặt trái và mặt phải của nó. Bồ bịch là một hành động xấu, tuy nhiên người cặp bồ lại vì tư lợi cá nhân. Mà đã là tư lợi cá nhân thì mình lại không có quyền lên án nó. Bởi mình không phải là người trong cuộc. Chị chỉ cho tôi một người đàn ông đang ôm hôn một cô gái ở cuối bể bơi. Chị nói: người đàn ông đó rất giàu có, anh ta có vợ và hai con trai. Anh ta cặp bồ với nhiều cô gái trẻ trung xinh đẹp nhưng anh ta không bỏ vợ. Tôi khinh bỉ người như anh ta. Chị Thúy Chi lại nói: em phiến diện quá. Vì chị là người có gia đình nên chị nhìn sự việc với một con mắt khác. Chị nói có vài người khách đi bơi, họ biết người đàn ông kia, họ kể rằng vợ của người đàn ông kia bị tai nạn và liệt nửa người, chỉ nằm một chỗ. Người đàn ông đó vừa kiếm tiền nuôi gia đình, cung cấp điều kiện tốt nhất cho hai con trai đi du học. Tuy thuê giúp việc nhưng người giúp việc chỉ làm việc nhà, còn mọi thứ như ăn uống, tắm rửa, vệ sinh hàng ngày của vợ thì một tay người đàn ông đó tự tay làm. Anh ta nói với vợ rằng anh không bỏ cô ấy. Anh chỉ xin phép được quan hệ tình dục với phụ nữ theo kiểu có đi có lại. Nếu chẳng may vợ anh có mất đi, anh cũng sẽ không tái hôn.

Nghe xong câu chuyện này, tôi vẫn khư khư với đánh giá của mình: tôi khinh bỉ hành động cặp bồ. Chị Thúy Chi nói: sau này, khi có gia đình, em sẽ hiểu sâu hơn.

Chị Thúy Chi nói đến việc cặp bồ và sự tư lợi cá nhân, tôi liền phát hiện ra một điều khác nữa: một số nhân viên bể bơi cặp bồ với nhau. Một sự phát hiện đáng kinh tởm. Tôi bỗng nhiên rùng mình với phát hiện của mình. Tôi càng rùng mình hơn khi chị Chi nhắc nhở tôi: em là miếng thịt non mềm mà đàn ông ở đây nhòm ngó.

Tôi bàng hoàng sững sờ.

Tôi bỗng nhiên sợ hãi tới cùng.

Những quan tâm của bác Giám đốc dành cho tôi, tôi cảm thấy sợ sệt. Bác nói tôi có thể sang nhà bác chơi cùng Thiên Phụng, bác nhờ tôi giúp đỡ Thiên Phụng trau dồi thêm tiếng Anh. Vợ bác Giám đốc là Phó hiệu trưởng của một trường cấp 2 danh tiếng trong thành phố, nhưng ở nhà, vợ bác ấy lại là một bà nội trợ đảm đang. Có những hôm tôi được bác Giám đốc nhắn nhủ sang ăn món ăn vặt do vợ bác ấy nấu hoặc tham gia bữa tiệc gia đình cùng với gia đình bác ấy. Tôi nói với chị Chi những suy nghĩ của tôi về bác Giám đốc. Nghe xong, chị cười to và nói: bác ấy là người tốt đấy. Muốn nhìn nhận một con người, trước hết hãy nhìn vào mắt họ, sau đó nhìn vào hành động của họ. Đôi mắt không biết nói dối. Nó giống như việc một người say rượu không thể che giấu người khác sự say xỉn của mình. Nhưng để đánh giá một con người bằng cách nhìn vào mắt họ thì cần phải có kinh nghiệm cuộc sống. Khi em đã có những trải nghiệm từ thực tế, em sẽ nhìn nhận một con người rõ ràng hơn - chị đã nói với tôi như thế.

Nhiều ngày sau đó, cứ mỗi khi có cơ hội là chị lại đẩy tôi vào một tình huống nào đó, ví như cổ tình nói ra tật xấu của tôi trước mặt mọi người rồi để tự mình tôi tự tìm cách xoay sở một mình. Hoặc chị gán ghép tôi với người này người kia để xem thái độ của tôi thế nào. Thậm chí chị còn xui tôi cặp với người này người kia bởi vì họ có chức có quyền. Ban đầu, tôi nóng nảy, sẵn sàng chửi bậy chửi biếu. Chị đã hướng dẫn tôi, với tình huống như thế này thì ứng xử thế này, với tình huống khác thì ứng xử kiểu khác. Thắng thắn, thật thà là tốt nhưng nói như thế nào mới là điều quan trọng. Dần dần, tôi "thuần tính" hơn và không tự ti về bản thân tôi nữa. Tôi nghĩ: tôi may mắn vì có hai người luôn theo sát tôi, dạy bảo cho tôi mọi điều. Tôi thực sự biết ơn hai người : một là chị Thúy Chi, hai là bác Giám đốc.

Tôi đi làm ở bể bơi được gần 9 tháng, mẹ tôi ở nhà trông trẻ cũng bằng đó thời gian. Mẹ tôi không còn đi làm ngoài nữa, một phần là công việc nặng nhọc mà sức khỏe của mẹ tôi cũng yếu hơn. Một phần là bố tôi nát rượu, không có khả năng đi làm nữa. Bố tôi chỉ ở nhà uống rượu thâu đêm suốt sáng. Mẹ tôi ở nhà trông trẻ con vừa là trông chừng bố tôi. Bố tôi lại rất yêu trẻ con. Thường bế chúng trên tay và dắt xuống vườn hoa chơi. Khu tập thể chỗ nhà tôi ở rất thoáng, đằng trước và đằng sau là hai cái sân nhỏ, có ghế đá và xích đu cho trẻ con, xung quanh trồng mấy khóm hoa sắc sỡ. Trong số hai đứa trẻ mẹ tôi trông, có một bé có bố là bộ đội ngoại giao. Người hàng xóm tầng trên nói cho mẹ tôi biết. Thực sự khi nhận trông trẻ, mẹ tôi không hay hỏi bố mẹ các bé làm nghề gì. Mẹ tôi không có thói quen hỏi han về đời tư của người khác. Người hàng xóm kia nói, bố của em bé đó là trưởng phòng ngoại giao, thuộc Bộ Quốc Phòng. Năm nay 40 tuổi. Quân hàm Thượng tá. Mẹ tôi cũng chẳng quan tâm cấp bậc quân hàm đó là cao hay thấp nên cũng

không để đầu lấm.

Cho tới một ngày, mẹ của em bé - chị ấy tên là Phuong Hằng, nhờ tôi sang nhà giúp chị ấy chuẩn bị vài món ăn tiếp đãi đồng nghiệp của chồng chị ấy. Tôi đi làm ở bể bơi, cũng được đi ăn vài nhà hàng và cũng học hỏi được cách làm một vài món ăn. Tôi sáng khoái nhận lời.

Tôi vào bếp, giúp chị làm cơm. Chị ấy nói nhân tiện đây sẽ giới thiệu cho tôi một anh làm cùng phòng với chồng chị ấy. Tôi đỏ mặt, xấu hổ.

Tôi đi làm ở bể bơi cũng hay được tham gia các cuộc tiệc tùng. Vì từ nhỏ, tôi đã đi mua rượu cho bố, lai hay vụng trộm uống thử một ngụm xem rượu thế nào. Khi đi làm, vì tưởng tôi nhỏ tuổi, dễ bắt nạt nên vài người ở chỗ làm cố tình mời rượu tôi. Tôi chỉ dám nhấp một vài ngụm rồi thôi. Phần lớn rượu tôi được uống đều là rượu tây nên tôi cũng có chút hiểu biết rượu nặng rượu nhẹ.

Bữa cơm mời nhân viên cùng phòng của bố em bé mà tôi gọi là chú Danh, lại trở thành bữa cơm tìm bạn trai cho tôi. Mọi người đều vui vẻ và trêu chọc tôi. Chị Hằng gọi tôi vào bếp, giả vờ bảo tôi mang một đĩa mực xào ra, chị kín đáo chỉ cho tôi một anh chàng mà chị định giới thiệu cho tôi. Nhưng thật không may, anh ta lại chỉ vào một cô gái và nói đó là người yêu của anh ta. Chị Hằng tức lắm. Trước đó chị đã hỏi anh ta có người yêu chưa. Anh ta còn khẳng định là chưa nên chị nói sẽ giới thiệu cho anh ta một cô bé hàng xóm là tôi, thế mà đúng một cái anh ta lại dẫn theo một người và bảo đó là người yêu anh ta. Tôi chẳng cảm thấy gì, bởi tôi cũng không có hứng thú với kiểu giới thiệu làm quen này lắm. Tôi vẫn biết, gia đình tôi thua kém, tôi học thức không cao, đáng ra tuổi tôi còn đang đi học như các bạn thì tôi lại bươn chải ra cuộc sống kiếm cơm. Với lại tôi mới có 20 tuổi, còn quá trẻ. Tôi còn phải nuôi một cô em gái đang học lớp 12. Trong bữa cơm, mọi người mời tôi uống một ly rượu ngoại, loại nhẹ, tôi nghe giới thiệu thì biết rượu của Cuba. Tôi từ chối không được nên đành uống một chén nhỏ. Mặc cho tôi từ chối lên từ chối xuống, cuối cùng, tôi cũng uống đến 3 ly rượu. Tôi vẫn bình thần, rượu này có vị nhẹ. Tôi biết là như vậy.

Sau khi rửa dọn bát đĩa xong, tôi xin phép ra về. Lúc ra mở cửa cho tôi, tôi nghe chị Hằng nói: cô gái mà anh chàng chị ấy định giới thiệu cho tôi là giáo viên. Ý tứ của anh ta là tôi không nghề nghiệp ổn định, gia đình không cơ bản. Ý của anh ta chê tôi không xứng với anh ấy. Chị Hằng là người phóng khoáng và có chất "Tây" nên cũng ý tứ nói với anh ta rằng đừng nhìn bề ngoài mà đánh giá một con người như vậy.

Dù gì bọn họ là lĩnh ngoại giao, lấy vợ cũng phải tương xứng một chút, ít ra xã giao cũng phải tạm ổn. Mặc dù tôi đã chuẩn bị sẵn tư tưởng rằng sẽ chẳng đi đến đâu nhưng khi biết người ta chê mình vì hoàn cảnh gia đình và học vấn khiến tôi dâng lên một sự tủi hờn. Tôi âm ỉ. Biết là chẳng thể nào bắt người ta phải hiểu đúng về mình nhưng tôi lại cứ vin vào cái việc người ta coi thường mà tự mình cảm thấy tủi thân. Tôi nhớ có lần chị Thúy Chi đã nói: nghèo nhưng không hèn. Cứ ngẩng cao đầu mà sống.

Tôi về nhà, vừa quay lại đóng cửa, tôi chợt nhìn thấy một người con trai lạ mặt đứng trước cửa nhà tôi. Hóa ra anh chàng đó, trong bữa cơm, là người ngồi đối diện với tôi. Là nhân viên mới của phòng ngoại giao. Bữa cơm hôm nay cũng vừa là tụ họp mọi người, vừa là chào đón nhân viên mới của phòng.

Tôi ngạc nhiên khi có người đi theo mà hoàn toàn không nghe thấy tiếng bước chân dẫm lên bậc thang. Nhà tôi ở tầng 4, nghĩa là 4 tầng cầu thang, hoàn toàn chỉ có tiếng bước chân của tôi. Tôi nhìn vào phòng khách, nơi đó, bố tôi uống rượu say, cời trăn, mặc quần đùi nhăn nhoe, đang nắm gang chân gang tay ra giữa nhà, miệng không ngừng kêu rên "ừ ừ", "a a a".

Tôi xấu hổ.

Lần đầu tiên có một người con trai chứng kiến cảnh bố tôi say rượu rên la như người điên.

Từ sự xấu hổ chuyển thành tức giận. Tôi tức giận bởi vì anh ta đi theo tôi về nhà và phát hiện ra bí mật mà tôi giấu kín bấy lâu nay. Tôi không nói lời nào, đóng sầm cửa lại. Mặc kệ anh ta đứng ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Xin chào, anh là Chu Khánh Phong !

Tôi thi đỗ hệ tại chức trường ĐH Kinh tế. Tôi báo cho chú tổ trưởng bể bơi để chú sắp xếp ca làm việc cho tôi. Nếu hôm nào tôi đi học thì tôi sẽ làm vào ca sáng. Ca sáng bắt đầu từ 5h sáng đến 1h chiều. Nhưng mọi người ở bể bơi thường bảo tôi đi muộn một chút cũng được. Bây giờ là tháng 9, trời vào thu, buổi sáng sẽ hơi se lạnh. Sau này tôi mới biết vì sao mọi người lại bảo tôi đi muộn hơn so với thời gian qui định.

Tháng 9, gió mùa thu se se khiến tâm hồn mỗi người đa sầu đa cảm luôn dạt về một miền ký ức xa xôi nào đó.

Tôi chẳng biết ai khuyên nhủ mẹ tôi mà mẹ tôi đưa tiền cho chú tôi, nhờ chú ấy mua hộ một chiếc xe máy Trung Quốc. Xe chính hãng đắt hơn khoảng 2-3 triệu. Mẹ tôi tính toán đắt hơn 2-3 triệu cũng không giải quyết việc gì. Cùng là cái xe máy, xe Trung Quốc hay xe chính hãng đều là xe Wave như nhau thôi.

Tôi nhớ có lần chị Thúy Chi đã nói với tôi: cố xin tiền mẹ mua cái xe máy. Bây giờ ai người ta còn đi xe đạp nữa. Người con trai nào muốn cura cảm mà nhìn thấy cô gái đi xe đạp, người ta cũng mất cả hứng. Nghèo quá ai dám rước. Bây giờ xã hội thực dụng rồi. Mình cũng phải tiến theo xã hội thôi. Lúc đó, tôi không nói gì, chỉ cười thôi.

Những hôm tôi làm ca sáng thì chiều tôi hoàn toàn rảnh rang, cho đến 6h tối mới phải đi học. Nghĩa là khoảng thời gian từ 1h đến 5h chiều tôi hoàn toàn trống không. Tôi liền đăng ký học thêm vì tính. Ở nhà tôi không có máy vi tính nên tôi tranh thủ tối đa thời gian học ở trung tâm vi tính. Trước và sau giờ học, cứ trống máy tính nào là tôi ngồi chiếm cứ ngay. Nhiều lần bị nhắc, tôi cũng kệ. Đa mặt tôi trơ rồi.

Tôi học tại chức, tiền học phí đóng 6 tháng/lần. Lần đầu đóng tiền, tôi vay mẹ tôi cho đủ tiền đóng học. Từ tháng sau, mẹ tôi tính cả tiền vay đi học và tiền lương. Tôi chia nhỏ số tiền vay mẹ thành 6 tháng, cộng với tiền lương hàng tháng nộp cho mẹ tôi. Bây giờ tôi đi xe máy, cộng thêm tiền xăng xe, lại thêm cả tiền học vi tính, tính ra là hết tiền lương. Tôi khát mẹ tôi tháng sau sẽ trả đủ.

Mẹ tôi chửi rủa tôi thậm tệ. Mẹ tôi nói: tiền ăn chả đủ, học với hành cái gì. Mày không mang tiền về thì lấy gì đổ vào mồm mà ăn. Mày nhìn sang bên kia kia, con nhà quê mà còn vớ được thằng trưởng phòng đấy. Cần gì phải học hành nhiều đâu mà sao nó vẫn sướng.

Tôi chịu nhịn không biết bao nhiêu lần, nhưng lần đó, nghe mẹ tôi mắng xong, bỗng nhiên tôi cãi lại mẹ. Tôi rất ghét việc mẹ tôi cản trở việc học của tôi. Thực ra tôi còn không hiểu học tại chức là thế nào. Nếu không đi làm, không được mọi người chỉ bảo cho, chắc giờ này, tôi vẫn mãi là đứa nhân viên nhỏ tuổi ngu ngơ.

Hôm đó, mẹ tôi lấy chổi đánh tôi.

Tôi không nói không rằng cầm ví và điện thoại ra khỏi nhà. Tôi lấy xe phóng như bay ngoài đường, mặc cho nước mắt cứ rơi, hòa vào trong gió, tan vào trong cái lạnh của mùa thu. Mọi việc trong nhà tôi, hàng xóm xung quanh không bao giờ biết được, trừ nhà hàng xóm sát vách nhà tôi.

Hàng xóm sát vách nhà tôi có 3 anh em. Người anh đã lấy vợ nhà này chỉ còn hai anh em ở. Người anh tên là Quốc Cường, cô em gái tên là Thụy Oanh. Căn hộ này là do bố mẹ họ mua cho. Họ hàng của họ trên Hà Nội, bố mẹ họ ở quê. Nghe đâu, bố của hai anh em họ là chủ tịch tỉnh. Tôi đã sang nhà họ chơi mấy lần. Mọi việc trong nhà tôi, họ đều biết. Lại nói, cả hai người bọn họ đều hơn tôi 5-6 tuổi. Tôi đoán vậy vì người anh đã đi làm còn cô em thì đang học năm cuối ĐH Sư phạm thì phải.

Khi chuyển về căn hộ tập thể này, hai anh em bọn họ đều vui vẻ chào bố mẹ tôi từ xa. Nhưng từ khi nghe mẹ tôi ép tôi đi làm, tôi cảm giác, ánh mắt của người anh nhìn mẹ tôi, không có sự tôn trọng như trước. Tôi cũng không quá để ý đến vấn đề này. Đó là do ý chủ quan của mỗi người - tôi nghĩ vậy.

Tôi phóng xe như bay ngoài đường, gió se lạnh thổi vào ngực tôi, lạnh buốt. Tôi bặm môi, tự nhắc nhở mình không được khóc. Khóc là hèn hạ. Khóc là sỉ nhục bản thân.

Chiều chủ nhật, chị Hằng gọi tôi đi ăn vặt. Tiết trời se lạnh, đồ ăn vặt thật là hấp dẫn. Nào bún miến phở trộn, nào ốc luộc, nào ngô nướng. Tôi không có thói quen ăn vặt, nhưng chị Hằng lôi cổ tôi đi bằng được. Chúng tôi chọn quán ốc luộc. Mùa này, ăn ốc luộc thật là tuyệt hảo. Đĩa ốc đầu tiên nhanh chóng bị đánh bay, đĩa ốc thứ hai được mang lên. Tôi còn đang hít hà mùi thơm thơm của sả và lá chanh, hòa quyện cùng vị nồng nồng của ốc luộc, tôi thấy ai đó khẽ kéo ghế ngồi cạnh tôi. Nhìn sang, tôi thấy một người con trai nhìn tôi cười rất tươi. Anh nói: xin chào, anh là Chu Khánh Phong !

Chị Hằng nhìn tôi cười cười. Tôi đoán đây là chủ ý của chị. Nếu là trước đây, tôi sẽ rất ngượng ngùng khi nói chuyện cùng người lạ. Không phải là tôi nhút nhát, mà là bởi tôi tự ti về bản thân. Nhưng sau khi đi làm một thời gian, tôi dần mạnh bạo hơn. Cả ba chúng tôi đều trò chuyện rất vui vẻ. Ăn ốc xong, anh ngỏ ý mời hai chị em tôi đi uống nước. Chị Hằng lịch sự từ chối, nhường không gian lại cho chúng tôi.

Chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, tôi gọi cà phê Trung Nguyên nâu số 8. Lại nói đến cà phê, tôi thật sự không biết uống trà và cà phê cho tới khi tôi bắt đầu kết bạn với chị Lương Hiền - giáo viên dạy bơi ở bể bơi, đồng thời cũng đã ly dị chồng. Chị ấy hơn tôi 11 tuổi. Chính chị ấy là người đã hướng dẫn tôi cách lựa chọn quần áo giày dép. Nói cách khác, chị ấy đã biến tôi từ một con bé sinh viên 20 tuổi thành một thiếu nữ 20 tuổi. Sau mỗi giờ làm, hai chị em chúng tôi đều đi uống cà phê. Mỗi lần đi uống cà phê, tôi đều làm quen với một vài người đàn ông đi cùng chị Lương Hiền. Sau này, tôi mới biết họ đều là bồ của chị. Có họ bao nuôi, chị mới có tiền đủ sống qua ngày và gửi tiền cho chồng cũ nuôi con.

Tôi bắt đầu nhuộm tóc nâu và bắn thêm lỗ tai. Tai tôi lúc này có tận 5 cái khuyên nhỏ hình hoa hồng. Có lần đi mua nhẫn cùng chị Lương Hiền, tôi lựa chọn hai chiếc nhẫn bạc mảnh, họa tiết hình đốt trúc. Tôi đeo ngón tay út và ngón tay cái ở bàn tay phải. Tôi không thích đeo nhẫn ở ngón tay giữa hoặc ngón áp út hoặc đeo nhẫn bên tay trái như mọi người thường đeo. Cũng vì việc này, mẹ tôi đã chửi tôi là gái đứng đường. Bà đánh tôi một trận thậm tệ nhưng tôi quyết không tháo khuyên tai xuống.

Có người nói tôi cá tính.

Người đó là anh - anh tên là Chu Khánh Phong !

Ngồi trước mặt tôi là chàng trai đó. Anh nhìn tôi với ánh mắt ôn nhu đậm ấm.

- Tại sao em lại đeo nhiều khuyên tai thế kia? Không đau sao

Tôi biết mọi người thường nhìn tôi với ánh mắt như thể tôi là một cô gái hư hỏng, ăn chơi, vô học, nên khi anh hỏi tôi về vấn đề này, theo phản xạ, tôi vênh mặt lên trả lời anh:

- Đơn giản là em thích như thế

- Ôi, em vẫn còn nhỏ lắm, chưa trưởng thành gì cả.

Ý của anh là cái cách tôi trả lời với vẻ mặt đầy vẻ khiêu chiến của tôi không khác gì cô gái nhỏ, nhưng tôi lại hiểu rằng anh đang châm chọc tôi. Tôi hùng

hồn trả lời:

- Em không nhỏ, em 20 tuổi rồi.

- Vậy anh hơn em 5 tuổi, lại còn cao hơn em một cái đầu. Với anh, em vẫn là cô gái nhỏ.

Nói xong anh lại cười trầm ấm. 25 tuổi mà cười trầm ấm nổi gì. Tôi nghĩ thầm, có khi phải hơn. Cái gì mà hơn 5 tuổi, cái gì mà hơn một cái đầu. Tôi chẳng quan tâm cho lắm.

- Sao em lại đeo nhẫn bên tay phải, lại chỉ đeo ở ngón út và ngón tay cái. Đeo nhẫn ở hai ngón này không vướng víu sao? - Anh chăm chú nhìn bàn tay tôi rồi nói

Tôi nhấc cốc cà phê lên, nhấp một ngụm, thông thả trả lời: Đeo ở đâu là quyền của em, anh bận tâm làm gì.

- Anh thuận miệng hỏi thôi mà. Vì anh thấy lạ. Các cô gái thường đeo nhẫn tay trái, đeo ngón giữa là chưa có chồng, ngón áp út là có chồng rồi. Nhưng còn em, em lại chọn vị trí đeo nhẫn hơi khác biệt.

- Em không có nghĩa vụ phải giải đáp thắc mắc của anh - Tôi trả lời anh với thái độ dửng dưng.

Anh lại nở nụ cười, nhẹ giọng nói: Em thật cá tính!

Một câu nói của anh làm sụp đổ phòng tuyến trong tôi. Lần đầu tiên, có người nói trúng tim đen của tôi. Tôi thích khác biệt, nên tôi làm điều khác biệt, miễn sao điều đó không đi ngược lại với đạo đức xã hội là được. Tôi không phạm pháp, tôi không chửi bậy, tôi không trộm cắp, tôi tuân thủ theo pháp luật, vậy tại sao tôi lại phải giống mọi người, đeo một chiếc khuyên tai và đeo nhẫn ngón giữa bên tay trái.

Tôi nhìn anh, ngờ ngàng. Nhưng tôi nhanh chóng thu hồi ánh mắt đó của mình lại, tôi tiếp tục thái độ hờ hững của mình.

- Sao anh lại đi theo em về nhà làm gì?

- Anh muốn làm quen với em.

- Em chẳng có gì đặc biệt khiến anh phải tò mò muốn làm quen theo cái cách truyền thống và cổ hủ như thế.

- Truyền thống và cổ hủ không phải là xấu. Dù sao, cũng nhờ đó, anh được làm quen với em.

- Hôm đó em đóng sầm cửa vào, làm quen với anh hỏi nào vậy?

- À, hóa ra em vẫn nhớ đến anh.

- Em nhớ đến anh lúc nào?

- Thì em vừa bảo đóng sầm cửa, không cho anh vào nhà còn gì.

- Việc đóng cửa không cho anh vào nhà với việc nhớ đến anh là ai thì có liên quan gì đến nhau.

- Có liên quan chứ. Em nhớ đến anh chính là người đã bị em cho đứng ngoài cửa còn gì.

- Ồ.... ..

Tôi cứng họng. Tôi thật sự gặp phải đối thủ rồi. Lúc còn học cấp 3, tôi nổi tiếng là đứa luyên thuyên, cái miệng lép tép của tôi là chuyên gia hỏi vặn vẹo lũ con trai. Tôi nghĩ, lúc đó bọn con trai lớp tôi chắc ghét tôi lắm.

Thế mà hôm nay, tôi bị một người con trai mới quen chặn họng.

Tôi mím môi, gườm gườm nhìn anh.

Còn anh, lại dùng nụ cười với hàm răng trắng xóa kia, đáp lễ lại tôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nói dối - khó hay dễ?

Trong cuộc đời tôi, có hai lời nói dối và hai sự kiện kinh khủng nhất khiến tôi kinh hoàng. Mỗi về sau này, mỗi khi hồi tưởng lại thời thanh xuân, tôi đều rung mình. Thậm chí, tính cách bất cần, ngang ngược, kể cả lo lắng bất an, không tin tưởng vào đàn ông, có lẽ cũng bắt nguồn từ 4 nguyên nhân trên.

Lúc tôi khoảng 13- 14 tuổi, lứa tuổi dậy thì. Lần đầu tiên tôi bị kinh nguyệt. Tôi hoảng loạn vô cùng. Mẹ tôi không giải thích gì nhiều, mẹ chỉ hướng dẫn tôi lấy vải xô gấp thành từng miếng băng dài rồi dùng kim băng to ghim vào quần nhỏ. Mẹ tôi nói, phải tránh xa con trai ra, không chơi với chúng nó. Chúng nó sẽ làm cho mày chết. Lúc đó tôi rất ngổ, nghe lời mẹ nói như vậy nên tôi sợ lắm. Càng lớn, mẹ tôi càng nói với tôi rằng bọn con trai sẽ làm cho mày mang thai. Không được chơi với chúng nó. Cho tới khi tốt nghiệp cấp 3, tôi được mẹ tôi nhồi nhét vào đầu rằng bọn đàn ông chỉ thích ngủ với con gái rồi bỏ đấy. Mà con gái đã ngủ với đàn ông thì sẽ ai dám lấy. Lúc đó, tôi tin tưởng lời mẹ tôi nói. Gia đình tôi không đến nỗi quá nghèo túng, nhưng hai chị em tôi luôn được "ăn bài ca" chửi của mẹ tôi mỗi khi xin tiền học. Có một lần, khi đó tôi 14 tuổi, người đàn ông mà tôi gọi bằng bố nuôi - gọi tôi sang nhà, đưa tiền cho tôi, nói tôi đi chợ mua rau, rồi nhặt rau, rửa rau hộ.

Nhà bên đó có hai người con trai, người con trai lớn học chung với tôi, người con trai út học chung với Phụng Lê. Cả hai anh em nhà đó đều nghịch và hư hỏng. Tôi không thích hai anh em nhà đó. Nhưng chẳng hiểu sao, hai anh em nhà đó lại thích tôi. Mẹ nuôi tôi rất thích con gái, không sinh được con gái nên quý hai chị em tôi lắm. Trong nhà bài trí thế nào, tôi đều thuộc. Nhớ mỗi lần sang bên nhà đó học chung cùng người anh, còn Phụng Lê học chung cùng người em. Mẹ nuôi tôi nhờ hai chị em tôi học chung với hai đứa con nhà bà để kèm cặp hai người đó luôn. Không ít lần hai chị em tôi "ăn chực" cơm ở nhà mẹ nuôi. Cho nên, đồ đạc bài trí thế nào, tôi đều thuộc như lòng bàn tay. Nhà bố mẹ nuôi tôi là nhà khá giả nhất ở khu nhà chúng tôi. Khi mọi nhà chỉ có xe đạp thì nhà bố mẹ nuôi tôi đã đi xe máy Cup 50. Thời đó, là giàu lắm rồi. Bố nuôi thì đi xe máy Dream Thái. Ông là bộ đội, chức vụ kế toán, đơn vị gì tôi cũng không biết. Mẹ nuôi tôi thỉnh thoảng hay mua đồ cho hai chị em tôi, mẹ nuôi tôi nói, khi nào lớn thì về nhà mẹ nuôi ở chung. Tôi rất ngổ rưng, khi nghe mẹ nuôi tôi nói vậy. Tôi đều phòng mồm từ chối. Cả hai anh em đó không giận tôi, lại nhìn tôi rất kiêu cung chiều, cười cười, còn nói cái gì mà khi nào đến tuổi sẽ cưới về nhà họ nuôi tiếp. Tôi giận lắm, tránh không sang bên đó chơi nữa. Kể cả mẹ nuôi tôi gọi sang, tôi cũng lấy lý do này nọ để không sang bên đấy nữa. Ấy thế mà....

Sau khi mua rau xong, tôi gọi cửa sắt, đưa rau cho người bố nuôi kia. Ông bảo tôi vào nhà, nhặt rau hộ ông, hôm nay mẹ nuôi con đi làm về muộn. Tôi chân chừ, nghĩ ngợi thế nào, tôi lại đi vào nhà, nhặt rau hộ. Tôi cho rau vào bồn rửa, xả nước. Chẳng hiểu từ lúc nào, ông bố nuôi kia đứng sau tôi, ôm lấy lưng tôi, nói nhỏ: Con cho bố ôm một lúc, bố sẽ cho con tiền học. Tháng nào mẹ con cũng mắng hai chị em con vì bà không có đủ đóng tiền học phải không?

Tôi giả dục. Tôi rất sợ sự đụng chạm như vậy. Mẹ tôi đã nói: đàn ông đều là bọn không tốt. Tôi vùng vẫy. Ông bố nuôi tôi càng ôm chặt, hôn lên cổ tôi, hôn lên tóc tôi, ông dụ dỗ tôi, ông nói sẽ cho tôi tiền học, sẽ cho tôi tiền mua đồ dùng học tập, mua quần áo, mua cặp sách mới. Ông nghe con trai lớn nói đồ dùng của tôi đều cũ cả rồi, sách giáo khoa toàn mua từ hàng sách cũ. Tôi cắn răng không khóc, tôi càng giả dục, ông ta càng siết chặt tôi. Ông sờ soạng người tôi, từ bầu ngực còn đang chầm chầm xuống đến quần tôi, bàn tay to lớn kia khua khoắng vuốt ve đám lông măng thừa thớt. Tôi cắn răng không dám khóc. Tôi giả dục mãi cũng mệt, để mặc ông ta thích làm gì thì làm. Đúng lúc đó tiếng mở cửa lách cách vang lên, may sao, mẹ nuôi tôi đi làm về, ông ta nhét vội một xấp tiền vào tay tôi rồi nói: mang đi đóng tiền học và mua đồ dùng mới. Đừng nói cho ai biết.

Đêm hôm đó, tôi sốt cao.

Tôi nghỉ ở nhà hai ngày, đến ngày thứ 3, mặc dù vẫn ốm, tôi vẫn nhất quyết đi học. Phụng Lê rút rề xin tiền mẹ tôi. Vẫn như mọi lần, mẹ tôi chửi Phụng Lê một trận thậm tệ rồi mới lấy tiền ra đưa cho Phụng Lê đóng tiền học. Tôi giận dữ vô cùng. Trong lòng tôi lúc đó có bao nhiêu giả dục khổ sở. Lời nói của ông bố nuôi với việc làm của ông bố nuôi, tự nhiên nhảy vào trí não tôi. Hai luồng suy nghĩ chính - tà đánh nhau trong đầu tôi mãnh liệt. Cuối cùng, tà niệm thắng. Tôi đồng ý với cách thức của ông ta, đổi lại, tôi có tiền đóng tiền học. Trừ những lúc tôi bị kinh nguyệt ra, những hôm nào nhà cửa vắng vẻ, là ông ta lại ra hiệu cho tôi sang nhà. Tất nhiên không chỉ dừng lại việc sờ soạng, ông ta còn đi vào trong tôi. Ban đầu rất đau, tôi cắn răng không nói. Ông ta nói rằng không vào hết, chỉ ở bên ngoài thôi, sau này tôi còn phải lấy chồng. Tôi không hiểu ý của ông ta lắm. Thời đó, điện thoại bàn, ti vi hay xe máy chỉ thấy ở nhà giàu có, lúc đó cũng chưa có internet như bây giờ. Với lại bố mẹ cũng không bao giờ nói chuyện giới tính với con cái, phim ảnh cùng lắm chỉ dừng lại ở mức độ ôm hôn nhau. Chính vì thế, tôi mù mờ về mọi thứ.

Có tiền, tôi đưa cho Phụng Lê đóng tiền học. Tôi kể cho Phụng Lê nguồn gốc vì sao tôi có tiền, nhưng tôi không nói việc bí ối của ông bố nuôi. Mọi việc chỉ diễn ra hai tháng, mẹ tôi thấy chúng tôi không còn xin tiền như trước mà chờ khi nào mẹ tôi có tiền thì tự đưa cho hai chúng tôi. Bà hỏi tôi, tôi nhất mực không nói. Bà đánh tôi, tôi cũng không khai ra. Có lần đánh lần người tôi, róm máu, Phụng Lê lao vào can ngăn và nói tất cả cho mẹ tôi. Thực ra, tiền mẹ tôi cho hai chị em đóng tiền học, chúng tôi cất riêng vào một chỗ. Thỉnh thoảng có sinh nhật bạn, hoặc là mua quà tặng ông bà nội và ông bà ngoại. Tiền còn thừa chúng tôi cất đi, không động chạm đến khoản đó. Hai chị em tôi tính khi nào vào cấp 3, tiền học sẽ nhiều hơn, lúc đó sẽ bỏ ra dùng bù trừ dần. Nhưng từ khi mẹ tôi phát hiện ra bí mật đó, mẹ tôi không cho chúng tôi tiền học nữa, bảo tôi sang xin ông bố nuôi. Tiền mà chị em tôi tích cóp lại, mẹ tôi cũng tịch thu nốt.

Tôi cùng quần vô cùng. Tôi xấu hổ. Mỗi lần ra đường, tôi không dám ngẩng đầu nhìn ai cả. Từ học sinh giỏi, tôi học sút xuống còn học sinh tiên tiến. Mẹ tôi cho tôi một trận đòn nhớ đời. Chuyện này kéo dài cho tới khi tôi tốt nghiệp cấp 2, chuyển sang cấp 3. Nhà bố mẹ nuôi tôi cũng chuyển đi chỗ khác. Tôi thờ phào nhẹ nhõm. Người con lớn năm đó không thi đỗ trường cấp 3 công lập, chuyển sang học trường dân lập. Nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn bắt gặp người đó đứng ở cổng trường cấp 3 của tôi, có khi tôi thấy người đó ngồi hút thuốc ở hàng nước vỉa hè gần nhà tôi. Cho tới khi gia đình tôi chuyển đi nơi khác, tôi không còn gặp lại người đó nữa.

Từ lúc xảy ra sự kiện kia, bóng ma đó vẫn quanh quẩn trong trí não tôi khiến tôi có cái nhìn lệch lạc về mọi thứ. Nỗi sợ đàn ông của tôi càng ngày càng dâng cao, tôi sợ ngay cả khi nói chuyện với họ. Nếu làm bạn thì được, nhưng nếu bất kỳ ai trong số những người tôi biết phát sinh tình cảm với tôi thì ngay lập tức, tôi tìm mọi cách trốn tránh. Tôi sợ. Bí mật kia là một nỗi nhục đen tối nhất trong cuộc đời của tôi, tôi sẽ giấu cho tới lúc chết.

Hôm nay, sau khi mẹ tôi than thở không có quần này áo nọ, bắt giặc, lại gọi về "vết ố" của tôi năm đó.

Tôi biết mẹ tôi không có bộ quần áo nào tử tế. Phần lớn quần áo của mẹ tôi, của hai chị em tôi đều là người ta cho. Quần áo cũ nhưng vẫn lành lặn - kiểu như cũ người mới ta - khi chúng tôi mặc lên, coi như là quần áo mới. Tôi đi làm được gần một năm, đến giờ tôi vẫn chưa mua cho mẹ tôi được một bộ quần áo nào tử tế.

Công ty tôi tuy là công ty cổ phần nhưng lại một nửa cổ phần là của Nhà nước cho nên cơ chế trả lương cũng theo qui chế Nhà nước. 3 tháng đầu thử việc, sau đó ký hợp đồng 3 tháng, rồi ký hợp đồng 6 tháng. Hết 6 tháng sẽ ký tiếp 1 năm. Hết 1 năm sẽ được coi như là hợp đồng vô thời hạn. Tôi đang trong hợp đồng 6 tháng, có phụ cấp ăn trưa. Nhưng tiền lương cùng phụ cấp ăn trưa, nếu tính theo cơ chế thị trường, vẫn là thấp. Tôi chỉ đủ trả xăng xe, ăn trưa, trả tiền học cho Phụng Lê là hết. Tôi được biết những nhân viên khác trong bể bơi toàn là nhân viên nghề chuyển sang, nghĩa là họ được hưởng lương theo bậc tay nghề. Vì thế, cứ 2-3 năm thì thi lên bậc một lần, mỗi lần đó lại được tăng lương theo bậc nghề.

Một hôm, tôi làm ca tối, vị trí bán vé bể bơi, tôi đang ăn tối thì chú soát vé đứng bán vé hộ tôi. Tôi phát hiện chú không xé cuống vé. Không phải một lần, mà rất nhiều lần. Cuối ngày hôm đó, mọi người đi về hết, trong bể còn vài khách bơi, chú soát vé trực đêm, tôi kiểm hàng cuối ngày để bàn giao cho ca sáng hôm sau. Chú soát vé đưa cho tôi một ít tiền và bảo rằng: tiền lương thấp nên mọi người trong bể bơi toàn "lấy tiền nhưng không xé vé" như thế. Chú dặn tôi đừng nói cho ai. Cùng là nhân viên với nhau nhưng có người nọ người kia, không phải ai cũng biết điểm dừng, không phải ai cũng biết sống. Tôi từ chối không nhận tiền đó. Chú nhét vào tay tôi và bảo tôi mua quần áo mà mặc. Là con gái mà chả có lấy bộ quần áo nào cho ra hồn cả. Hai mắt tôi hình như có nước, mũi tôi cay cay. Tôi gật đầu cảm ơn.

Có khoản tiền thêm đó, tôi mua cho mẹ tôi và Phụng Lê mỗi người một bộ quần áo. Về phần tôi, tôi sẽ mua sau. Tôi kể chuyện này cho chị Thúy Chi nghe. Chị nói: tiền lương thấp nên mọi người "cải thiện" bằng cách này. Nhưng làm cái gì cũng phải có điểm dừng, đừng nhìn thấy tiền mà tham, đến khi trượt dốc, thiệt mình chứ chẳng ai thiệt cùng mình. Bài học "Hòa đồng mà không hòa tan" nó là như thế đấy !

Thỉnh thoảng bác Giám đốc gọi tôi lên, hỏi tình hình dưới bể bơi, hỏi tôi thấy có hiện tượng gì lạ không. Tôi cương quyết lắc đầu. Nhưng chẳng có ai biết, cái lắc đầu đó cần bao nhiêu dũng khí, trong lòng tôi lúc đó có bao nhiêu giằng xé. Nói dối thật không dễ dàng chút nào. Nhất là với người thật tâm quý mến tôi như con đẻ. Tôi biết, bác Giám đốc vẫn nói đùa với mọi người ở dưới bể bơi rằng: nếu con bé Phụng Yến mà làm con tôi thì nhà tôi có 3 con Phụng.

Mỗi lần nhớ tới câu nói đó của bác Giám đốc, lòng tôi trầm xuống.

Ngược lại, mẹ tôi và Phụng Lê thì lại vui vô cùng. Mẹ tôi có quần áo mới nên mặt mũi rạng rỡ hẳn ra. Phụng Lê từ bé đã sống nội tâm, ít biểu lộ tình cảm ra bên ngoài, nhưng tôi nhìn thấy trong mắt em gái tôi niềm vui sáng rỡ. Từ khi chúng tôi đây thì đến giờ, đây cũng là lần đầu tiên, hai chị em tôi dắt nhau đi ra chợ mua áo lót. Từ trước đến giờ, chúng tôi đều mặc lại áo lót cũ của người khác. Cái thì rộng, cái thì chật, thật là khổ sở. Mỗi tội hai chị em tôi chẳng quan tâm đến dáng dấp hình hài nên bên ngoài nhìn thế nào, chúng tôi đều mặc kệ. Có điều bây giờ lớn hơn rồi, từ sâu thẳm trong suy nghĩ, cả hai chúng tôi đều thích làm đẹp. Dù gì thì chúng tôi cũng là con gái. Mà đã là con gái thì bản năng trời sinh vẫn thích những cái đẹp.

Loáng một cái, một năm dần trôi qua. Tính ra tôi cũng đi học tại chức được 2 tháng. Ở lớp tại chức, tôi có vài người bạn. Chúng tôi tình cờ chơi với nhau, tình cờ phát hiện ra tuổi của người nọ hơn kém người kia 1 tuổi. Nhóm chúng tôi có 6 người. Toàn là con gái. Dần dần, cũng có thêm 2 người con trai: một người bằng tuổi tôi, một người kém tôi 2 tuổi. Phần lớn những người học tại chức đều là vừa đi học vừa đi làm. Tôi làm quen với mọi người và phát hiện ra điều thú vị này. Sự tự ti trong tôi giảm đi đáng kể. Tôi bắt đầu hòa đồng với mọi người hơn. Người bạn trai học cùng lớp với tôi, cho tới sau này, là người bạn thân duy nhất của tôi có giới tính nam.

Bạn ấy tên Đỗ Quang Hào. Tôi thường gọi là Xu. Tên của bạn ấy là Hào - vừa là Su hào, vừa là đơn vị tiền tệ Hào ngày xưa. Tôi gọi là Xu - vừa là Su hào, vừa là đơn vị tiền tệ Xu ngày xưa. Ban đầu cậu ấy kêu oai oái. Trong lớp tôi, cậu ta chỉ cho phép duy nhất một mình tôi gọi tên cậu ta như vậy. Nhà hai chúng tôi gần nhau, cho nên, buổi chiều đi học, tôi toàn bắt cậu ta đưa đón tôi đi học. Cả lớp tôi nghĩ rằng hai chúng tôi đang yêu nhau. Tôi găm thét phản đối, bạn tôi nói: Người ta nói cũng có lý. Tôi đá cậu ta một phát, cấm cậu ta có ý nghĩ thích tôi. Tôi tuyên bố: nếu cậu thích tớ thì tớ sẽ không chơi với cậu nữa. Cậu ta chỉ cười hiền hòa. Tôi phải công nhận một điều: cậu ta khá là chiều theo sở thích của tôi.

Cho đến một buổi chiều, tôi ngồi chờ Xu đến đón tôi đi học như mọi khi, tôi bỗng thấy Khánh Phong lững thững đi về phía cầu thang nhà tôi. Tôi chợt dạ.

Kể từ hôm tôi và Khánh Phong nói chuyện với nhau ở quán cà phê gần nhà, hai chúng tôi phần lớn đều nhắn tin hỏi han nhau là chính. Mà người chủ động nhắn tin thường là Khánh Phong. Tôi ở trong guồng quay học tại chức, học vì tính, thậm chí tôi còn đăng ký cả một khóa học thêm tiếng Anh. Từ lúc tôi tham gia vào trò chơi " quay vòng vé bể bơi" tôi có thêm đồng ra đồng vào. Tiền dôi dư có được, tôi dốc toàn bộ vào việc học. Chính vì thế thời gian của tôi gần như kín mít cả tuần. Trên vai tôi lúc nào cũng là một cái balo chứa sách vở và một bộ quần áo sơ -cua. Tôi toàn mặc quần bò với áo phông, thuận tiện cho việc đi lại. Nếu là mùa đông, tôi khoác thêm một chiếc áo khoác dày nữa là xong. Chẳng hiểu sao chiều hôm đó, Khánh Phong lại bất ngờ đến nhà tôi mà không báo trước.

Khu tập thể nhà tôi có 5 tầng, mỗi tầng có 6 hộ. Phía cầu thang bên này có 2 hộ, phía bên kia có 4 hộ. Nhà tôi ở phía 2 hộ. Có nghĩa là phía nhà tôi có nhà tôi và nhà của anh Quốc Cường. Mỗi phía cầu thang đều có cửa sắt chung ở ngoài.

Khánh Phong đứng ở ngoài cổng sắt chung, đứng thẳng tắp, anh nhìn tôi hơi cười. Có lẽ anh buồn cười khi nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của tôi. Tôi vào nhà, lấy chìa khóa mở cổng sắt chung, vừa mở vừa hỏi chuyện anh.

- Sao giờ này anh lại ở đây?

- Anh đến xin phép bố mẹ em cho anh đưa em đi chơi

- Ôi, em không đi được đâu. Em đi học thêm.

- Em học vào những ngày nào?

- Em học thứ 2-4-6.

- Vậy hôm nay anh đưa em đi học nhé.

- Hề hề, em có bạn đưa đi học rồi

Tôi cười giả lả. Trong nhà tôi lúc này không có ai. Anh bước vào nhà, ngồi xuống ghế. Tôi đưa anh cốc nước ấm. Tháng 11, trời lạnh giá. Ngoài cửa sổ, từng đợt gió rít lên ù ù.

Anh nhắc lại đề nghị được đưa tôi đi học. Tôi chưa kịp đáp, đã nghe anh nói: Em đi học buổi nào, anh sẽ đưa em đi học buổi đó. Trừ khi anh bận, trừ khi anh đi công tác, anh mới không đưa em đi.

Tôi trề môi trêu anh: - Anh làm như em là người yêu của anh không bằng. Em có chân thì em tự đi. Anh hà tất phải phí thời gian với em làm gì.

Anh vừa uống nước vừa đáp: Anh không hao phí thời gian đưa đón em đi học thì anh mất vợ chứ chả chơi. Anh còn biết có một cậu luôn đưa em đi đón em về đấy nhé.

- Hờ, em quên nói với anh, đó là bạn trai em. Bạn trai em đấy.

- Bạn trai em chứ không phải là người yêu em

- O, người yêu em đấy. Anh hết cơ hội rồi. Em là hoa có chủ rồi nhé

- Người yêu em chứ không phải là người em yêu. Hai điều này hoàn toàn khác nhau mà.

- O.... ..

Tôi cứng miệng ấp úng, còn anh vẫn thản nhiên uống nước. Đúng lúc, Xu gọi điện thoại cho tôi, cậu ta nói đang ở dưới tầng 1 chờ tôi xuống rồi. Bất giác tôi nhìn Khánh Phong. Anh chỉ mỉm cười, không nói gì cả.

Tôi nói thật, nụ cười của anh rất đẹp. Tôi cảm giác rất yên bình, rất trong sáng, rất hòa nhã. Tôi cảm giác có một sự rung động nhẹ trong lòng. Bỏ tôi lao đảo đi về, gào thét gọi tôi ra mở cửa sắt chung. Tôi chậm rãi nói trong điện thoại với Xu: Chờ tớ, tớ xuống luôn.

Tôi nhìn Khánh Phong, cảm balo đã chuẩn bị sẵn. Tôi nghĩ hẳn anh đã nghe rõ và hiểu ý câu trả lời của tôi.

Anh bước ra cửa, đi giày, đứng chờ tôi ở cửa. Tôi đi giày, đeo balo, đi ra cổng sắt chung, mở cửa cho bố tôi vào nhà. Anh chào bố tôi. Bố tôi nào có nghe thấy ai nói cái gì nữa, ông đang trợn mắt nhìn tôi, lăm bằm lâu bầu chửi rủa. Tôi xấu hổ, cúi đầu. Tôi định khóa cửa sắt chung thì nghe tiếng một người con trai khác nói: Em cứ để cửa cho anh.

Tôi quay lại, thấy Quốc Cường cười tươi. Tôi cười lấy lệ rồi rũ mắt xuống. Tôi xấu hổ với anh.

Từ khi gia đình tôi chuyển đến khu tập thể này, bên trong gia đình tôi thế nào, anh là người hiểu rõ nhất. Những lần tôi cãi mẹ tôi, tôi khóc một mình - cũng là anh chứng kiến. Tôi muốn đi học, tôi muốn học ngoại ngữ, hai mẹ con tôi nói qua nói lại với nhau - anh cũng chính là người nghe rõ nhất. Bởi vì thế, tôi xấu hổ.

Có lần, tôi ngồi trước ban công, gục mặt lên hai tay, mặc cho gió rét thổi từng đợt lạnh buốt, tôi ngồi im bất động. Anh đến cạnh tôi và nói: Em muốn đi học, hãy cố gắng để được đi học. Em muốn học ngoại ngữ - hãy thực hiện bằng được. Em hãy cố gắng đạt được điều em muốn bằng mọi giá. Em hãy ngẩng đầu lên mà sống. Em hãy tự tin vào bản thân em. Có tự tin, em sẽ đứng vững.

Lần đó tôi rất xấu hổ. Mẹ tôi ý muốn một bộ vòng ngọc trai. Tôi không đồng ý mua, tôi nói muốn dành tiền đi học thêm tiếng Trung Quốc. Mẹ tôi gào lên, chửi rủa: Học làm gì mà lăm thế. Đầu óc ngu si mà cứ thích đi học. Nếu thông minh thì mày đã đỗ Đại học rồi, đằng này đầu óc có giới hạn mà cứ thích học cái này cái kia. Học xong thì ai xin việc cho mày. Mày có quen biết ai không mà đòi xin việc ngon. Chỗ ngon đã chẳng dành cho mày. Tôi tủi thân vô cùng. Nghĩ đến hoàn cảnh nhà mình, đúng là chẳng quen thân với ai có chức quyền cả. Học xong không xin được việc, coi như công toi. Tôi ngồi ở ban công, nhìn thần thờ một cách vô định. Tôi cảm giác có người đứng cạnh tôi, nhìn sang, hóa ra là anh ta. Tôi và anh ta không ai nói với ai câu gì, chỉ nhìn về phía trước.

- Anh ta là hàng xóm à? - một giọng nói nhỏ nhẹ cất lên.

Tôi thảng thốt dứt khỏi suy tư, nhìn sang bên cạnh. Tôi quên mất còn có một người đang đi cùng - là Khánh Phong.

Tôi gật đầu thay cho câu trả lời. Anh lại nhẹ nhàng nói: - Anh cảm giác, người hàng xóm đó rất thích em

Tôi nhìn anh một cách ngạc nhiên, vừa lắc đầu vừa tự nói một mình: Làm sao có thể.... ...

Hai chúng tôi cũng đi xuống tầng 1, Xu ngồi chờ tôi trên xe máy. Cậu ta nhìn tôi cười rạng rỡ thay cho lời chào. Tôi bắt đầu giờ tính mè nheo:

- Xu, tớ đói bụng. Hay mình đi ăn trước rồi mới vào lớp được không?

- Không được, muộn giờ rồi

- Nhưng tớ đói
- Đói kệ cậu. Ở nhà này giờ không ăn còn kêu cái gì.
- Ô cậu không thương tớ à?
- Không

Tôi giả vờ đói, đánh cậu ta vài cái. Chợt nghe có tiếng hắng giọng. Tôi nhìn Khánh Phong, cười toe toét

- Xu à, đây là bạn tớ. Anh ấy tên Khánh Phong
- Anh Khánh Phong à, đây là bạn học cùng em. Tên là Xu
- Vớ vẩn, tớ tên là Hào. Xu Xu cái gì, không cho phép giới thiệu tên của tớ như thế - Xu giả vờ giận tôi.

Khánh Phong nhìn hai người bọn tôi, anh nheo mắt cười, kiểu như anh trai đang nhìn hai đứa em chảnh chọc với nhau.

Tôi giờ hai ngón tay hình chữ V, gập gập xuống: Chào anh, em đi học đây.

Khánh Phong vẫn nhìn tôi cười, gật đầu.

Tôi và Xu đi học, vừa đi vừa nói chuyện bô lô ba la dọc đường, hai chúng tôi không biết, vẫn có một người âm thầm đi đằng sau.

Trên đường đi, tôi kể cho Xu nghe mọi thứ. Với cậu ấy, tôi chẳng giấu gì cả. Từ suy nghĩ cho đến cung bậc tình cảm của tôi, ngoài Phụng Lê ra, cậu ta là người hiểu tôi nhất.

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Anh muốn bước vào cuộc sống của em

Tuy Xu nói muộn giờ không đi ăn được nhưng khi đến trường, cậu ta vẫn đi về hướng canteen. Điều này đúng như tôi nghĩ, tôi còn giả vờ hỏi lại:

- Ồ, sao lại đi hướng đó, lớp mình đi hướng này cơ mà.
- Có người kêu đói bụng, không học được còn gì

Cậu ta hừ lên một tiếng. Tôi cười tủm tỉm đi đằng sau. Hai chúng tôi gọi hai tô mì thịt bò rau cải, ăn vội ăn vàng để còn kịp giờ vào lớp.

Tan ca học, điện thoại của tôi đổ chuông. Tôi không nhìn số người gọi đến mà nhấn nút trả lời:

- Alo, xin hỏi ai gọi cho Phụng Yến đây ạ?
- Là anh. Anh đang chờ em trước cổng trường.

Tôi ngạc nhiên, đi nhanh về phía cổng trường. Giờ tan trường nên trước cổng trường và chỗ gửi xe rất đông. Tôi đảo dác nhìn xung quanh. Ánh đèn đường lơ mơ hắt lên một bóng người cao lớn, khoảng 1,7 - 1,8m, dáng hơi gầy, đứng thẳng tắp y như cái cột đèn đằng sau. Anh nhìn thấy tôi đang ngó đảo dác tìm nhưng anh không gọi tôi. Cho tới khi tôi nhìn thấy anh, anh mỉm cười. Nụ cười ấy, tôi bỗng cảm giác yên bình.

Tôi bước nhanh ra chỗ anh đứng, nhìn anh.

- Em định trốn anh phải không? Anh nói trước với em là rất khó trốn. Em học lớp nào, tầng nào anh cũng biết. Thậm chí anh còn biết, hôm nay em đi học muộn là bởi vì còn mãi ăn mì trong canteen.

Tôi trừng mắt nhìn anh, cắn cắn môi.

Anh bảo tôi lên xe. Anh sẽ đưa tôi đi ăn rồi đi uống cà phê. Anh nhẹ giọng: "Đừng từ chối, anh có chuyện muốn nói với em".

Tôi lấy điện thoại ra, gọi cho Xu bảo có bạn đưa tôi về rồi. Sau đó tôi lên xe của anh. Đi trên đường, gió thổi vù vù, tôi ngồi cách anh một khoảng trống,

giống như mỗi khi tôi ngồi cùng xe với người khác. Anh im lặng, một tay vòng ra sau lưng, tìm tôi bàn tay tôi. Anh nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng kéo tay tôi ôm lấy eo của anh. Tôi bị kéo như vậy nên buộc lòng phải ngồi gần anh hơn. Bàn tay anh thật ấm, các ngón tay gầy gầy, xương xương nhưng rất có lực. Tôi im lặng vòng tay ôm anh.

Đến quán ăn có vẻ ngoài bình thường, anh đỗ xe lại, bảo tôi vào bên trong ngồi chờ anh đi gửi xe. Bên trong quán ăn sạch sẽ, cũng có vài cặp đôi đang ngồi ăn. Có điều, bàn nào cũng là hai người đi chung, có thể họ là bạn bè, có thể họ là người yêu, tôi quan sát một lượt và đoán thế.

Anh bước vào quán, mang theo hơi lạnh từ bên ngoài vào. Anh ngồi đối diện với tôi, đưa thực đơn cho tôi chọn món. Tôi không kén ăn, miễn sao no bụng là được. Tôi nghiên cứu rất nhanh rồi gọi vài món ăn nhẹ. Bởi vì là ăn thêm nên tôi tránh gọi món nhiều dầu mỡ. Tôi bao quát xung quanh một lần nữa, những cặp đôi kia họ toàn ngồi cùng một phía với nhau, riêng đôi của chúng tôi là hai người ngồi đối diện.

Anh thấy tôi nhìn xung quanh như vậy, chỉ mỉm cười nhìn tôi. Anh đưa tay ra, nắm lấy hai bàn tay tôi. Một luồng hơi ấm bao trùm hai bàn tay lạnh giá của tôi khiến tôi rùng mình một cái. Nếu bạn đang đi ngoài đường lạnh giá, mà bạn bước vào một nơi ấm áp, kín gió, bạn sẽ hiểu được cái rùng mình này của tôi.

Anh nói: " Tay em lạnh quá, để anh muốn ủ ấm cho em".

Tôi cúi đầu, đỏ mặt.

Tôi không hiểu vì sao, cứ đến mùa đông lạnh giá, chân tay tôi rất lạnh. Kể cả tôi đi găng tay và đi tất, nhưng nếu ai đó cầm tay tôi, lúc đó tôi có đi găng tay đi chẳng nữa, người kia vẫn cảm nhận được tay tôi rất lạnh. Huống chi là tôi không đi găng tay thì bàn tay tôi lạnh buốt đến cỡ nào. Tôi không thể mặc quá ấm. Nếu mặc quá ấm thì sẽ bị đổ mồ hôi, như thế tôi hay bị cảm lạnh và ốm. Tôi mặc áo vừa đủ ấm, thỉnh thoảng vẫn có một chút gió lạnh len lén vào bên trong. Tuy hơi rùng mình vì lạnh nhưng tôi lại không bị ốm như khi tôi mặc quá ấm. Có thể tôi quả là kỳ lạ.

- Cứ vào mùa đông, chân tay em đều lạnh như thế này dù có đi găng tay hay đi tất đi chẳng nữa - tôi thành thật trả lời

- Đó là bởi vì em có một mình. Nhưng bây giờ em có anh, đôi tay này sẽ không bị lạnh nữa - anh chăm chú nhìn tôi nói

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, cười, không nói gì thêm.

Thật lòng tôi không hi vọng anh với tôi sẽ bước thêm một bước. Tôi không cần biết bối cảnh gia đình anh thế nào, chỉ xét riêng về học vấn, tôi thua xa nhanh. Tôi nghe chị Phương Hằng nói anh là sinh viên xuất sắc. Ngay từ năm cuối Đại học, Bộ đã có lời mời về cơ quan công tác. Anh còn học thêm thạc sĩ và cả cái gì đó nữa, tôi không để đầu lắm nên không nhớ.

Món ăn được đưa lên. Tôi xếp bát, còn anh lau đĩa và thìa. Tôi ăn chậm như bản tính vốn có. Tôi ăn cơm ở nhà hay ở công ty, hoặc ăn tiệc ở đâu đó, tôi cũng đều ăn chậm. Tôi vừa ăn vừa ngắm xem món ăn họ nấu có những vị gì, dùng nguyên liệu gì để nấu. Tôi bắt đầu có thói quen để ý này kể từ khi đi làm, được đi ăn nhiều nơi, nghe mọi người bàn luận về món ăn, điều này khiến tôi chú ý.

Anh vừa ăn vừa nhìn tôi. Hai người chúng tôi ăn trong yên lặng. Ăn xong, anh đưa đến một quán cà phê. Nhìn từ bên ngoài vào, quán mang phong cách đơn giản, cảm giác rất "chất phác". Tôi nghĩ, người chủ quán ắt hẳn là người giản dị.

Bước vào quán, không gian đúng như tôi nghĩ, mọi thứ đều bài trí đơn giản nhưng gọn gàng sạch sẽ. Tôi chọn bàn, ngồi xuống, lúc đó, anh mới ngồi xuống và vẫn ngồi vị trí đối diện tôi. Quán cà phê có người dắt xe nên từ khi bước vào quán, anh đều nắm tay tôi, nhẹ kéo đi về phía trước. Tôi nhìn bàn tay to lớn ấm áp kia, tâm tư hơi có chút hỗn loạn.

Anh dường như hiểu được ý nghĩ của tôi. Anh vẫn duy trì nụ cười nhẹ nhàng, còn tôi, dường như bị lạc vào trong nụ cười đó từ lúc nào. Hai chúng tôi gọi đồ uống xong xuôi, anh liền mở lời:

- Em có câu hỏi nào về anh không?

- Em không

- Em không tò mò về anh sao?

- Em không - tôi trả lời như một cái máy

- Em không để ý đến anh sao?

- Em không

- Vì sao vậy?

- Chẳng vì sao cả.

- Em không có cảm giác với anh?

- Em với anh biết nhau chưa lâu, làm sao nói có cảm giác hay không có cảm giác.

- Lý lịch trích chéo của em, anh biết hết rồi. Còn về phần anh, sẽ nói cho biết. Anh quê ở huyện A. Nhà anh có 4 anh chị em. Anh là con thứ 3 trong gia đình. Anh chị anh đã lập gia đình, dưới anh còn một cô em út đang học năm cuối Học viện Ngoại Giao. Bố mẹ anh là công nhân viên chức bình thường. Ở quê anh vẫn còn đồng ruộng. Nhưng bố mẹ anh thoát ly đi làm công nhân nên không có ruộng. Từ khi nghỉ hưu sớm theo diện mất sức, bố mẹ anh thuê ruộng của người ta để làm. Bố mẹ anh năm nay gần 50.

Tôi bất giác lăm lăm tính toán. Anh cười cười nhìn tôi. - Bố mẹ anh ở quê nên lấy chồng lấy vợ sớm lắm. 18 tuổi mẹ anh đã lấy chồng, 19 tuổi đã sinh con rồi. Không như ở Hà Nội, mọi người lập gia đình muộn hơn. Như anh ở quê đã bị giục lấy vợ rồi.

- Anh hi vọng, em sẽ đồng ý qua lại với anh. Anh muốn bước vào cuộc sống của em. Anh muốn hiểu em hơn nữa. Vì thế, đừng trốn tránh anh có được không?

- Em không trốn tránh anh. Anh đừng nghĩ nhiều như thế. Với điều kiện của anh, có thể tìm được người thích hợp hơn em. Em không thích hợp với anh. Em xin lỗi.

- Sao em biết em không thích hợp với anh? Em tự cho là như thế phải không?

- Vâng, em là đứa con gái ngang tàng, bướng bỉnh, học vấn thấp, gia đình lại bình thường, công ăn việc làm không ổn định. Nhìn từ góc độ nào đi chăng nữa, em với anh cũng không cân xứng.

- Em đã nghĩ tới cả điều đó rồi cơ à? Chứng tỏ em có để ý đến anh.

- Bất kỳ ai nhìn vào đều thấy rõ, điều này không cần phải suy nghĩ hay cân nhắc gì nhiều. Anh làm việc liên quan đến đối ngoại, hơn nữa là bộ đội, có sự nghiêm túc và đứng đắn. Anh nhìn em xem, có chỗ nào biểu hiện em là người nghiêm túc, đứng đắn không?

- Em hình như tự ti về bản thân.

- Anh hiểu thế nào cũng được.

Tôi nhìn chăm chú tách cà phê nâu sữa. Mùi cà phê thoang thoảng trong không khí, thơm nồng. Chóp mũi tôi hơi cay cay, tôi bặm môi. Tôi vốn rất ít khóc, đặc biệt, tôi không khóc trước mặt ai bao giờ. Khả năng kiềm chế của tôi rất cao.

Anh hình như nhìn thấy được nội tâm giằng xé của tôi. Anh không nói gì, kêu phục vụ đổi thức uống khác cho tôi.

Tôi hung hăng nhìn anh, cầm cốc cà phê dốc thẳng vào cổ họng, rồi vênh mặt lên nhìn thách thức.

Anh vẫn yêu cầu mang thức uống khác cho tôi. Anh nói: "Em đừng tưởng làm thế thì anh sẽ chán ghét em. Anh không dễ dàng bỏ cuộc thế đâu. Con gái, buổi tối uống cà phê không tốt, sẽ hại da".

Tôi thả lỏng người, dựa lưng vào thành ghế, cầm tách cà phê trống rỗng, tâm tư hỗn loạn.

Tôi cứ trầm mặc như thế cho tới khi người phục vụ mang một ly nước quả cho tôi. Tôi nhìn chăm chú ly nước quả, rồi nhìn anh, rồi lại nhìn ly nước quả. Tôi không kịp suy nghĩ gì thêm, tôi khoác vội balo lên vai, rất nhanh lao ra cửa, bước luôn lên chiếc xe taxi đang đỗ chờ khách. Bởi vì ngày thường lịch học của tôi được sắp xếp khít khao từng phút từng giờ nên động tác của tôi thường nhanh và dứt khoát, lâu dần thành thói quen. Nghĩ là làm luôn, bởi vậy sau một loạt động tác liên hoàn như vậy, Khánh Phong không đuổi kịp theo tôi. Anh tính tiền xong thì tôi cũng đã ngồi lên taxi đi mất. Trên đường đi, tôi gọi cho Xu, hẹn cậu ta ra vườn hoa trong công viên. Chủ lái taxi nhìn tôi qua gương với ánh mắt khinh bỉ. Chắc chú nghĩ tôi là con gái hư hỏng. 10 giờ đêm, chủ động hẹn bạn trai ra công viên. Tôi đã quá quen với những ánh mắt như vậy nên tôi không không để ý.

Tôi đứng chờ Xu ở cổng công viên. Giờ này mà đi vào công viên một mình rất nguy hiểm. Hoặc là gặp kẻ hút chích, hoặc là gặp cướp. Vườn hoa mà tôi hẹn Xu ngay lối đi ở cổng công viên, chỗ đó có đèn cao áp, xung quanh có đèn đèn hắt lên chiếu sáng cả một vườn hoa. Buổi tối nhìn vườn hoa lung linh rất đẹp. Gọi là công viên nhưng thực chất là một khu quần thể có hồ nhân tạo và vườn hoa, có xích đu, có chỗ sân cỏ tạo không gian xanh cho trẻ em vui chơi giải trí.

Tôi cúi đầu nhìn mũi giày vải dính bụi lấm lem, từng cơn gió lạnh hun hút thổi tới, tôi cời dây buộc tóc, xổ tóc ra. Hai tay đút vào túi áo, chờ đợi.

Cuối cùng cậu ta cũng đến. Nhìn thấy tôi đứng trong gió lạnh như vậy có chút cảm thương. Tôi nhìn thấy trong mắt cậu ấy một sự thương hại. Bỗng nhiên tôi nổi nóng với cậu ấy. Tôi quát tháo cậu ấy, cấm không cho nhìn tôi với ánh mắt thương hại như thế. Tôi không cần sự thương hại của bất kỳ ai cả. Cho tới mãi về sau này, tôi mới biết, ánh mắt lúc đó của Xu lúc đó không phải là sự thương hại.

Chờ cho tôi phát tiết xong, Xu nhẹ nhàng bảo: - Đứng ở đây gió lắm, ra kia ngồi đi.

Tôi ngồi bệt xuống bờ đá viền bao quanh vườn hoa. Tôi co chân, gục mặt xuống gối, ngồi khóc. Xu vẫn im lặng chờ đợi. Tôi không hiểu vì sao tôi lại có thể khóc ngon lành trước mặt cậu ta. Có thể, với cậu ấy, tôi không cần phải phòng bị cái gì cả. Khi ở bên cạnh cậu ấy, tôi là chính tôi. Tôi coi cậu ta là một người bạn đúng nghĩa. Hơn nữa, cậu ta cũng chẳng biết gì về công việc của tôi cả. Một lần cậu ta hỏi tôi công việc hiện tại là gì. Tôi nói với cậu ta rằng: tớ không thích ai hỏi quá sâu vào đời tư của tớ, trừ khi tớ cảm thấy thích hợp thì sẽ tự nói ra. Từ lần đó trở đi, cậu ta không bao giờ hỏi tôi nữa.

Tôi khóc một hồi, rồi kể hết mọi chuyện cho cậu ta nghe. Tôi kể về công việc của tôi, kể về những con người mà tôi gặp ở bể bơi, về những điều vụn vặt tôi học được từ cái xã hội thu nhỏ đó. Tôi kể về Khánh Phong, về điều anh ấy đã nói với tôi, cả điều tôi từ chối anh ấy.

Xu không nói gì, vẫn nhìn ra phía trước, lẳng lặng lắng nghe tôi nói. Cậu ta nghe thấy tiếng tôi hát xi, nhẹ giọng nói: "Phụng Yến, về thôi. Muộn rồi".

11 giờ 30 đêm, tôi về đến khu tập thể.

- Để tớ đưa cậu lên nhà - Xu nói nhỏ

- Tớ có phải là em bé đâu mà cần phải dắt lên thế. Nhà tớ ở tầng nào tớ lại không biết, tớ đi lạc được chắc - tôi nhỏ giọng trêu chọc Xu

- Muộn rồi, nhờ đâu mẹ cậu mắng, tớ sẽ nói thay cậu có phải hơn không?

- Cậu điên à, mẹ tớ nhìn thấy tớ đi cùng cậu có khi lại càng mắng nhiều hơn ý chứ. Đêm muộn rồi lại còn đi chơi với con trai, hàng xóm lại tưởng tớ yêu đương sớm. Cậu về đi.

Tôi nói xong thì quay lưng dứt khoát đi lên nhà. Tôi không có thói quen nhìn lại đằng sau lưng. Lúc quay lưng đi, tôi nhìn thoáng trong vườn hoa có một bóng người ngồi cao ngất, bất động ở ghế đá trước khu tập thể. Thình thoảng có người ngồi đó chờ cửa, chờ người yêu, thậm chí có người còn ôm hôn nhau ở chỗ đó, có khi là người nghiện, chích xong ngồi phê thuốc. Tôi không có thói quen chú ý đến những điều vụn vặt đó. Tôi tập trung vào việc của tôi. Tôi bước lên cầu thang tầng 1, cảm giác có người bước sau lưng. Tôi hơi sợ. Tôi đi nhanh đến đầu cầu thang tầng 2, đúng lúc ánh đèn cao áp chợt sáng. Bình thường đèn cao áp được bật từ 6 giờ tối, nhưng chả hiểu sao hôm nay lại bật muộn như vậy. Nhờ ánh đèn hắt lên, tôi liếc mắt nhìn xuống phía cầu thang tầng 1, đúng là có một người đàn ông đi theo sau lưng tôi, cách tôi khoảng nửa cầu thang. Khi tôi bước chân lên bậc thang tầng 3 thì anh ta đang đi lên bậc thang tầng 2. Bóng dáng này có điểm quen quen. Bóng người cao gầy, khoảng 1,7-1,8m, bước chân lên bậc thang không phát ra tiếng động. Chẳng lẽ là.... Tôi dừng sờ, bất động.

Là anh, Chu Khánh Phong. Chính là anh ấy.

Tôi không nghĩ anh lại ngồi dưới khu nhà chờ tôi về. Tôi cứ đứng như thế im như thế nhìn anh. Đôi mắt anh sáng như hai ngôi sao nhỏ, ngẩng đầu nhìn tôi. Chân tôi như bị đồ chì, cứ đứng như thế, không nhúc nhích được. Anh đến gần tôi, xoay người tôi lại, nhẹ nhàng ôm tôi vào ngực. Anh thì thầm: "Cho anh cơ hội bước vào cuộc sống của em, có được không?"

Giọng anh thật êm, lồng ngực của anh thật ấm, vòng tay anh thật vững chãi. Tôi hít mùi hương của anh. Bỗng nhiên tôi giật mình. Tôi đẩy anh ra, không nói gì, dứt khoát bước lên cầu thang. Anh có đi theo tôi hay không, tôi cũng không biết. Mà tôi cũng chẳng cần biết. Một lúc nữa, khi mẹ tôi ra mở cửa sắt chung, anh sẽ được biết một phần cuộc sống hàng ngày của tôi. Anh sẽ chán, sẽ tự động bỏ rơi tôi thôi.

Tôi gọi nhẹ ngoài cửa sắt chung: "Mẹ ơi, mở cửa cho con".

Tôi gọi đến lần thứ 4, mẹ tôi làm bầm chùi rửa. Mỗi lần tôi đi về muộn, mẹ tôi luôn là người mở cửa cho tôi. Và vẫn như mọi lần, mẹ tôi sẽ nói:

- Tổ sư mày, đi đến giờ này mới về à? Học hành chó gì, có khi lại đi đàn đúm hội hè vớ vẩn. Cái loại đi học mà đến 11 - 12 giờ đêm mới về thế này, chỉ có đi học làm đi thôi. Mày nhìn xem, bây giờ là mấy giờ mới vác mặt về. Com hàng cháo chợ sượng nhỉ? Mày đi...thương tao. Ở nhà tao nghe bố mày chửi rửa cả ngày lẫn đêm, còn chúng mày sáng vác mặt ra khỏi nhà, tối đêm mới thêm mò về. Tao mà không vương com nước cho chúng mày, tao cũng đi. Chứ ở nhà mà nghe bố mày chửi rửa đến điên cả đầu làm gì.

Cũng như mọi lần, tôi không nói gì cả, lẳng lặng đi vào. Mẹ tôi làm bầm chùi rửa tôi cho tới khi tôi đi mệt thì thôi.

Nhà tôi ở tập thể. Mỗi căn hộ khép kín 35m, có hai phòng. Mùa đông, mẹ tôi và Phụng Lê sẽ ngủ trên giường ở phòng trong, bố tôi ngủ trên đệm ở phòng ngoài, cũng chính là phòng khách. Còn tôi, dù là mùa đông hay mùa hè, tôi đều nằm trên ghế đi-văng cạnh cửa sổ. Mùa đông, mẹ tôi treo rèm cửa cản gió, từng đợt gió thổi phồng cả rèm. Lòng tôi cũng lạnh như băng. Hay là bởi tại tôi được sinh ra vào một ngày mùa đông giá rét nên tính tình tôi mới cứng rắn và khô khan như thế.

Lại nói đến sinh nhật. Cũng sắp đến sinh nhật tôi rồi. 1-12. Tôi nhớ năm đầu tiên khi chuyển ra khu tập thể này, tôi phát hiện ra người hàng xóm cũng có ngày sinh nhật trùng với tôi. Sáng hôm sau, tôi gặp anh ấy, anh ấy chủ động hỏi có phải chính xác ngày sinh nhật của tôi là ngày 1-12 hay không. Tôi gật đầu, cười. Sang năm sau, sau khi bạn bè tôi về hết. Anh mang sang cho tôi một bó hoa, anh bảo ở nhà anh quá nhiều hoa, để không hết nên mang cho tôi một bó, nhờ tôi dùng hộ. Tôi rất vui vẻ nhận lời.

Tôi rất thích hoa. Phàm bất kể thứ gì có gắn hoa tôi đều thích.

Tôi trần trọc không ngủ được. Tôi nhớ đến lời nói của Khánh Phong. Lần đầu tiên, tôi mất ngủ, mà nguyên nhân lại liên quan đến đàn ông.

Sáng hôm sau, 7 giờ sáng, tôi lơ mơ dậy. Mẹ tôi vẫn làm bầm chùi tôi vì cái tội đêm qua về muộn. Tôi ra ban công vừa lúc gặp Quốc Cường xách cặp đi làm. Tôi và anh nhìn nhau cười, thay cho lời chào. Hôm nay tôi làm ca tối, vị trí vệ sinh công nghiệp. Bữa trưa hôm nay tôi nấu. Phụng Lê cũng vội vã ra khỏi nhà. Nhà tôi gần bến xe buýt nên Phụng Lê thường đi xe buýt đi học. Phụng Lê cũng đi xuống cầu thang với Quốc Cường.

Ăn cơm trưa xong, tôi lái xe đến bể bơi. Hôm nay tôi làm cùng ca với chị Thúy Chi và chị Lương Hiền. Chị Lương Hiền vừa là giáo viên dạy bơi, vừa xin làm vị trí cứu hộ.

Mùa đông, vắng khách hơn mùa hè nên khi có thời gian rảnh, tôi thường đọc sách hoặc nói chuyện với chị Thúy Chi. Tôi kể cho chị Thúy Chi về Chu Khánh Phong. Nghe xong, chị nhìn tôi. Tôi hiểu cái nhìn đó là gì. Chị tỏ ý không đồng tình về cách hành xử của tôi với Khánh Phong. Tôi cụp mắt xuống. Chị Thúy Chi thờ dãi. Với chị, tôi luôn là đứa con ngoan và hiếu thảo, chỉ có điều tôi bướng bỉnh và quá thẳng thắn. Điều đó sẽ gây bất lợi cho đường đời về sau này của tôi.

Ăn cơm tối, cũng là lúc khách đến bể đông hơn một chút. Tôi giúp chị Thúy Chi bán đồ thể thao. Xong xuôi, không còn việc gì khác, tôi vào dãy ghế ngồi chờ thay đồ ở phía bên trong dành cho khách nữ, tôi mang sách ra đọc.

Tôi nghe thấy tiếng chị Thúy Chi gọi tôi: "Phụng Yến, có bạn tìm này".

Tôi ló cổ ra: "Dạ, em ở đây. Em ra ngay đây".

Tôi đi ra ngoài, hơi giật mình một chút. Tôi rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Tôi nhìn thấy Khánh Phong, đang ngồi ở hàng ghế dành cho khách. Bên trong anh mặc sơ mi kẻ caro, bên ngoài, anh quàng khăn màu xanh dương, áo khoác dày. Anh mặc quần jean, đi giày thể thao.

Mùa đông, nhân viên bể bơi mặc đồng phục thể thao. Tôi hơi gầy nên mặc bộ thể thao nhìn như hơi rộng. Có hai anh em sinh đôi, là khách bơi thường xuyên ở bể, thường dùng thẻ VIP. Tôi nghe mọi người phỏng đoán chắc bố mẹ hai người đó làm chức quyền nên thường dùng thẻ VIP. Tôi lấy nước mời Khánh Phong, rồi ngồi cạnh anh, hai anh em sinh đôi ngồi bàn đối diện với tôi. Họ vừa bơi xong, đang lau tóc.

- Sao anh biết em làm ở đây?
- Chẳng có cái gì liên quan đến em mà anh không biết?
- Thế cậu có biết ở bể bơi Phụng Yến là hoa hậu không? - chị Thúy Chi chen lời.
- Chị, chị cứ trêu em. Em thì xinh đẹp gì? - Tôi đỏ mặt cãi lại
- Ui giời, sân bay thế kia thì hoa hậu cái gì - Một trong hai anh em sinh đôi kia nói chen vào.

Tôi đã quá quen với những lời sỗ sàng như thế nên chẳng quan tâm lắm.

- Cậu không nhanh tay trói Phụng Yến thì dễ bị hót tay trên lắm đấy. Ở bể có mấy anh Tây với mấy cậu trẻ trẻ thích Phụng Yến lắm. Nhưng con bé này nhìn thấy lũ con trai là trốn như trốn cạp ấu - chị Thúy Chi cố tình khơi ra.

- Khiếp, xấu như ma ai thèm vọt - một trong hai người sinh đôi lại chen lời vào.

Tôi trừng mắt nhìn họ. Hai người đó giống nhau như đúc nên tôi không phân biệt được đâu là anh, đâu là em. Một người tên Đức Long, một người tên Minh Long. Nhưng tôi chịu, không thể phân biệt được hai người bọn họ.

- Tôi xấu đấy, hai cậu còn nhìn tôi làm gì cho bẩn mắt - tôi phản bác
- Cũng biết xấu cơ à? Có hai loại người khiến người khác phải nhìn: một là quá xinh, hai là quá xấu. Mà em thì quá xấu. Tôi buộc phải nhìn thôi - một trong hai người thân nhiên nói
- Ai là em đấy. Giờ chứng minh thử ra xem ai lớn hơn ai nào?
- Con gái dù có hơn tuổi thì vẫn làm em thôi. Sự thật vẫn là như thế còn gì. Bây giờ gọi anh đi cho quen miệng.
- Hừ !

Tôi không thèm đôi co với bọn họ. Tôi quay sang giới thiệu bể bơi nước nóng với Khánh Phong. Anh chăm chú lắng nghe, rồi nói:

- Em có biết bơi không?
- Em không
- Không biết bơi để anh dạy cho em - một trong hai người sinh đôi lại chen vào.
- Không ai dạy hai cậu khi người khác nói chuyện không được nói xen vào hay sao? - tôi cáu.
- Hi, Yến - một giọng lơ lớ vang lên. Tôi quay sang nhìn. Đó là Gonzalo - anh chàng người Tây Ban Nha đang theo đuổi tôi.

Tôi có chút đau đầu khi nhìn thấy anh ta. Tôi chỉ muốn làm bạn, nhưng anh ta lại nói thẳng rằng anh ta rất thích tôi.

- Yến, lâu rồi không gặp em. Anh vừa đi công tác về. Anh nhắn tin cho em nhiều lần rồi sao em không trả lời - Gonzalo thẳng thắn hỏi.
- Đạo này em có chút bận, lại hay quên kiểm tra điện thoại - tôi nói dối.
- Cô ấy là đang là người yêu của tôi đấy - một trong hai người sinh đôi nói với Gonzalo.

Gonzalo nhìn tôi với ánh mắt tức giận.

Tôi không bao giờ nghĩ rằng tôi lại rơi vào cái tình huống chó má này. Tôi cũng chẳng buồn giải thích với thanh minh với Gonzalo. Thôi, cứ coi như là thế đi.

Chị Thúy Chi cười bí hiểm. Chị Lương Hiền nín cười.

Tôi nhìn sang Khánh Phong, anh lơ đãng nhìn vào bên trong bể bơi, coi như không nghe thấy câu chuyện vớ vẩn kia.

Chị Thúy Chi nói tôi đi tắm gội sớm rồi về sớm. Hôm nay có bạn trai chờ, chị ấy đặc cách cho tôi tan ca sớm.

Vì chúng tôi làm ở bể bơi nên việc bơi lội và tắm gội cực kỳ thoải mái. Tôi được nghe chị Hiền dạy bơi nhiều lần, cộng với nhìn nhiều người học bơi mãi cũng thành quen. Tôi nghĩ, nếu chị Hiền dạy, chắc tôi cũng sẽ nhanh biết bơi. Tôi ngó vào bể bơi, nhìn thòm thèm.

Bể bơi nơi tôi làm việc hoàn toàn trong nhà, ngăn cách bên trong với bên ngoài là một dãy kính chịu lực dày 5cm, cao khoảng 2-3m. Nghĩa là người bên trong và bên ngoài đều nhìn thấy nhau. Khánh Phong nhìn vào bể bơi, anh ủng hộ tôi học bơi. Tôi ngại ngần lắc đầu.

- Chắc sợ lộ ra thân hình sân bay chứ gì - giọng nói đáng ghét của một trong hai anh em sinh đôi kia lại vang lên.
- Thân hình tôi thể nào kệ tôi, liên quan quái gì đến hai người, làm sao hai người cứ chõ miệng vào thế - tôi cáu thực sự.
- Sao lại không liên quan, nếu thích học bơi, hai anh đây sẽ dạy em. Người khác đừng mơ có cơ hội ôm em dưới nước nhé.
- Hai người có bị điên hay không? - tôi hét lên.

Hai cái người giống nhau chết tiệt kia cứ nhìn tôi tùm tùm cười. Nhìn bộ dáng thật là đáng ghét. Tôi vùng vằng lấy đồ đi vào phòng tắm.

Trong lúc tôi đang say sưa làm sạch cơ thể thì chị Thúy Chi và chị Lương Hiền tranh thủ phòng vắng nhanh Khánh Phong.

- Cậu là bạn trai của Phụng Yến đấy à?
 - Vâng
 - Thế mà mấy lần chị hỏi, nó toàn giấu. Ở bể bơi có nhiều cậu ngập nghề nó lắm, nhưng nó cứ ngúng nguẩy thôi. Hóa ra là có người yêu rồi. Bảo sao....
....Cậu làm nghề gì, bao nhiêu tuổi?
 - Em là bộ đội, 25 tuổi ạ
 - Bộ đội đơn vị nào thế? Đóng quân ở Hà Nội hay ở vùng xa?
 - Đơn vị em ở Hà Nội
 - Con bé mới 20 thôi. Trẻ con lắm. Nó trượt đại học, mà nó đang đi học tại chức đấy. Nó nói tiếng Anh tốt lắm. Nhiều cậu Tây thích nói chuyện với nó lắm.
 - (Cười)
 - Con bé rất ngoan. Đi chơi đâu cũng mua quà về cho mẹ và em. Nó chẳng bao giờ mua gì cho bản thân cả. Chắc cậu lên nhà nó rồi phải không?
 - Vâng
 - Cậu quen nó lâu chưa?
 - Em mới quen Phụng Yến thôi
 - Con bé còn trẻ con, đừng chấp nó nhé. Tuổi nó đáng ra là đang đi học, bây giờ phải ra ngoài xã hội kiếm tiền, cũng tội con bé lắm.
 - Vâng
- Hai anh em sinh đôi ngồi từ nãy đến giờ không lên tiếng, bỗng nhiên, nói chen vào:
- (Hất mặt) Làm ở đơn vị nào?
 - Tôi mới đi làm thôi, chưa phải là nhân viên chính thức
 - Biết bọn này là ai? Con Tướng A đấy. Nói để cho bên đây biết, Phụng Yến- hai anh em nhà này chăm rồi. Người khác đừng có mà mơ động vào cô ấy.
 - (Cười)

- Cười đều à? Đây không nói chơi.

Tôi đi ra khỏi phòng tắm, tóc rối bung, lòa xòa xuống mặt.

- Này, anh thấy em đã xấu lại còn luộm thuộm - một trong hai người sinh đôi kia nói

- (Im lặng)

- Tai em điếc đấy à? Anh là đang nói với em đấy

- (Im lặng)

- Em không cần học tại chức tại chèo gì cả, anh bảo bố anh xin cho đi học trường Quân đội. Hơi khổ một tí thôi nhưng sau lại sướng.

- Tôi nói này, các người có là con của ông trời đi chẳng nữa, tôi cũng không thích dây dưa với hai người. Hai người để tôi yên - tôi quát to

Tôi thật bội phục cái độ trơ mắt của hai anh em nhà này. Biết thế, lúc đó tôi không đỡ xe xuống can ngăn hai người họ đánh nhau.

Đó là vào buổi tối, trên đường đi làm về, tôi nhìn thấy hai anh em sinh đôi kia đánh nhau với hai người khác cũng choai choai xấp xỉ tuổi nhau. Tôi thấy một trong hai người sinh đôi ngã xuống, máu me đầy lưng với bụng. Tôi không nghĩ ngợi gì cả, đỡ xe rồi lao lên vỉa hè hô hoán.

Băng đi một thời gian, hai người này đi boi lại thì bắt đầu trêu chọc tôi.

Khánh Phong nhìn cái mặt đỏ bừng vì tức giận của tôi thì hơi cười cười. Tôi ngượng quá, quay sang quát luôn cả anh: "Anh cười cái gì mà cười?"

Anh vẫn tùm tùm cười, lấy máy sấy, sấy tóc khô cho tôi. Tôi buộc lên, đi giày vải và khoác balo lên vai. Tôi chào mọi người và đi lấy xe.

Khánh Phong đi xe song song với tôi. Anh mời tôi đi uống chút đồ gì đó cho ấm bụng.

Tôi dẫn anh đến quán Trà Hoa. Không gian yên tĩnh, thoáng nhẹ trong không khí mùi trà hoa nhàn nhạt ngọt ngọt. Mỗi người được phát một tấm đệm, ngồi xuống sàn gỗ. Bàn trà làm bằng trúc, hình vuông, khoảng 50cm x 50cm. Có lần chị Lương Hiền đã dẫn tôi đến đây uống trà hoa. Tôi thích quán này.

- Mọi người ở bể bơi có vẻ rất yêu quý em - Khánh Phong mở lời trước

- Cũng tùy ạ, có người nọ người kia thôi - tôi nhàn nhạt trả lời.

- Em học tại chức xong, có tính tiếp tục làm ở bể bơi không, hay sẽ chuyển sang công việc khác.

- Có chứ. Em làm ở bể bơi để lấy tiền trả học phí cho em và cho Phụng Lê. Học xong, em sẽ gửi đơn xin việc nơi khác. Ở bể bơi, nhiều thành phần tạp nham lắm.

- Nếu cần giúp, em cứ gọi điện thoại cho anh.

- Vâng

- Phụng Lê định thi trường nào?

- Em nghĩ sức học của hai chị em em không tốt lắm. Em tính hướng em ấy thi trường trung cấp Tài chính kế toán. Nghề kế toán cũng là một nghề ổn định, cũng dễ xin việc hơn. Sau này có điều kiện, học thêm lên nữa.

- Cũng đúng.

- Ngoài học văn hóa, em cũng nên học thêm vi tính và ngoại ngữ nữa. Nếu cần tiền, anh sẽ giúp em.

- Em cảm ơn. Em không có năng khiếu học ngoại ngữ.

- Chị Thủy Chi nói em nói rất tiếng Anh rất tốt

- Ui, mọi người ở bể bơi không biết tiếng Anh. Em chỉ hơi biết hơn họ một chút thôi. Gọi là khua môi múa mép thôi. Có làm nên cơm cháo gì đâu anh

- Em giấu diếm anh làm gì?

- Em nói thật mà.

- Em không có thắc mắc gì cần hỏi về anh sao?

- Em không

Đây là lần thứ hai, Khánh Phong hỏi tôi câu hỏi này. Cũng như lần trước, tôi xác nhận là không có tò mò về đời tư của anh.

Anh thoáng trầm xuống.

Tôi cũng không nghĩ gì nhiều. Tôi bây giờ chỉ cần lo học thêm mấy thứ kia, ngoài ra, vấn đề tình cảm, tôi còn quá trẻ để hiểu đời, hiểu người. Tôi cảm thấy chưa phải lúc thích hợp để nói chuyện yêu đương.

Hai chúng tôi lại đi song song ra về. Anh đưa tôi đến tận cầu thang, mang xe của tôi đi gửi rồi chờ cho tôi bước chân vào nhà, lúc đó anh mới lái xe rời đi.

Ngày hôm sau, chị Thủy Chi và chị Lương Hiền kể cho tôi nghe mẩu đối thoại của Khánh Phong với hai anh em sinh đôi kia.

Tôi chỉ cười, không quan tâm lắm.

Từ hôm đó, cứ đến ngày tôi đi học, anh đều lên nhà chờ tôi, hàn huyên với tôi rồi đưa tôi đi học. Tan học, anh lại đưa tôi về. Trừ khi đi công tác hoặc công việc quá bận rộn anh mới không sang nhà tôi.

Những hôm bố tôi say, tôi thường ngồi dưới vườn hoa chờ anh. Tôi không muốn anh chứng kiến cảnh bố tôi say rượu nói lè nhè rồi chửi tục.

Vào cái lại hết một tháng.

Hôm nay là ngày sinh nhật của tôi. Tôi lại làm ca chiều tối nên tôi nhờ Phụng Lê ở nhà tiếp đón bạn tôi, chẳng may có bạn nào nhớ tới ngày sinh nhật của tôi mà đến nhà.

Tôi không tổ chức sinh nhật ở bể bơi nên cũng chẳng ai biết. Tối hôm đó, tôi làm cùng ca với một chị khác. Tôi làm đến hết ca. Như mọi hôm, tôi tắm rửa xong xuôi rồi mới ra về. Trời về khuya, từng cơn gió lạnh thấu xương thổi tới. Tuy trời về đêm nhưng bởi vì gần trung tâm thành phố, lại là trục đường chính nên mọi người vẫn đi lại náo nhiệt. Tất nhiên mật độ không nhiều như ban ngày.

Tôi thường thức sinh nhật một mình trong cái lạnh giá của đêm khuya. Có chút tủi thân, có chút buồn bực. Tôi nghĩ ngày mai trời lại sáng - như tên của bộ phim Trung Quốc tôi đã từng xem. Chỉ cần nghĩ tới đó, lòng tôi lại phần chần. Tôi thở dài một cái, vắn ga, lao nhanh về nhà.

Tôi gửi xe xong thì bước nhanh về phía cầu thang. Tôi bất giác nhìn về hướng vườn hoa, dưới ánh đèn cao áp vàng vọt, tôi nhìn thấy anh đang ngồi trên ghế đá, ôm hoa, chờ tôi về.

Mắt tôi rất tỉnh. Tôi nhìn một cái là nhận ra đáng người anh luôn. Tôi bước đến chỗ anh ngồi, trêu chọc anh.

- Anh ôm hoa chờ em nào thế?

- Còn chờ em nào nữa. Anh chờ cái em mà suốt ngày đi giày vải, lưng đeo balo nặng trĩu, đi xe máy Trung Quốc màu xanh lục, biển số 30xxxxxx.

- Thế anh cứ ngồi chờ tiếp đi nhé. Em đi lên nhà đây.

Tôi lè lưỡi trêu anh.

Anh đứng dậy, nắm tay tôi, nhét bó hoa vào tay tôi và nói: Chúc mừng sinh nhật em. Rồi anh đưa cho tôi một gói quà nhỏ nhỏ, bọc giấy màu hồng. Tôi lí nhí nói cảm ơn.

Anh đẩy tôi lên nhà đi ngủ sớm. Tôi gật đầu, bước nhanh đi lên nhà. Từ trên tầng 4 nhìn xuống, tôi thấy anh vẫy vẫy với tôi. Cho đến khi mẹ tôi mở cổng sắt chung, anh mới rời đi.

Tôi cầm ổ khóa, khóa cổng sắt chung lại. Tôi nghe tiếng lạch cạch mở cửa gỗ ở nhà Quốc Cường. Vẫn như năm trước, anh đưa cho tôi một bó hoa và nói: "Nhờ em dùng hộ anh, trong nhà anh có nhiều hoa quá."

Tôi nhìn bó hoa của Quốc Cường đưa, mỉm cười, sáng khoái nhận lấy.

Sinh nhật tôi năm nay có thêm một bó hoa và một gói quà nhỏ xinh.

Tôi vệ sinh cá nhân xong thì mở gói quà Khánh Phong tặng. Bên trong, có cái vòng tay được ghép từ các ô vuông đủ màu sắc. Các ô vuông đều mang một chữ cái, ghép lại thành: I like you so much

Một tấm thiệp nho nhỏ viết lời chúc sinh nhật. Chữ của anh ấy thật đẹp, nét chữ góc cạnh, đều đặn, từng nét chữ dứt khoát, rõ ràng.

Tôi đeo vòng tay lên, ngắm nghía một lúc rồi chìm vào giấc ngủ. Đêm đó, tôi đã mơ thấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bạn mới thật là tương đồng

Chiều thứ 2, tôi gọi cho Xu nhờ cậu ấy đưa tôi đi học. Hôm nay Khánh Phong đi công tác. Từ hôm được anh đưa đón, tự nhiên tôi mắc bệnh lười vận động. Xu vẫn như mọi khi, vui vẻ nhận lời. Tan học, tôi đứng ngoài cổng trường chờ Xu lấy xe. Tôi bỗng nghe thấy đằng sau gốc cây to kia có tiếng nỉn ọe, là con gái đang nỉn. Tôi bước lại gần. Tôi thấy một cô gái trạc bằng tuổi tôi, đang túm cổ áo, tóc tai bù xù, nỉn thốc nỉn tháo dưới gốc cây. Tôi không nghĩ ngợi mà bước đến gần, vỗ lưng cho cô ấy. Cô ấy ngẩng mặt nhìn tôi, cười hừ một tiếng. Giọng cô ấy khàn khàn nói: "tò mò sao?". Tôi lắc đầu. Cô ấy đẩy tôi ra, quát nhỏ: "Cút mẹ mày ra chỗ khác đi. Để tao yên".

Tôi nổi nóng thực sự. Tôi có ý tốt mà cô ta lại ăn nói một cách vô văn hóa với tôi. Tôi đứng dậy, định mặc kệ cô ấy. Tôi thấy im im, nhìn xuống, hóa ra cô ấy gục đầu vào thân cây, dáng vẻ mệt mỏi.

Tôi lay lay, cô ấy không phản ứng gì cả. Mùi rượu nồng nặc úp vào mặt tôi. Đúng lúc Xu nháo nhác tìm tôi. Tôi ghé vai, cõng cô ấy lên và bảo Xu nhanh chóng đưa cô ấy đi bệnh viện. Thật may là bệnh viện lại gần trường học của chúng tôi. Đưa cô ấy vào cấp cứu, tôi làm thủ tục cho cô ấy. Cô ấy nằm trên giường bệnh nhân, mắt nhắm nghiền. Cả tôi và Xu lúc này mới nhận ra: cô ấy học chung lớp với chúng tôi. Bởi vì cô ấy luôn đi học muộn nên lúc nào cũng là người vào lớp sau cùng.

Từ sau hôm đó, hai chúng tôi vô tình trở thành bạn của nhau. Tên cô ấy là Diệu Vũ. Nghe tên của cô ấy, tôi cảm giác cô ấy có hai tính cách đối lập: nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ. Tôi đã từng chia sẻ nhận xét đó với cô ấy.

Diệu Vũ kể cho tôi nghe về gia đình cô ấy. Thật là trùng hợp, cả hai chúng tôi đều có hai ông bố nát rượu, cả hai chúng tôi đều có hoàn cảnh gia đình tương đồng. Và cả hai chúng tôi đều đi làm kiếm tiền sớm. Khi hai người tương đồng với nhau sẽ dễ dàng hiểu nhau, hiểu bản chất thật của nhau cũng như hiểu cả hành động của nhau. Cả tôi với cô ấy sinh ra một loại ăn ý đến khó tả. Hai chúng tôi tự nhiên sinh ra một loại tình cảm gắn bó với nhau, rất khăng khít và yêu thương nhau như chị em ruột thịt. Tôi may mắn hơn Diệu Vũ. Là bởi tôi có em gái Phụng Lê và bố tôi chưa bao giờ đánh hai chị em tôi. Diệu Vũ có em trai, mỗi khi bố cô ấy say rượu thì thường đánh cô ấy. Cô ấy đi viện nhiều đến nỗi coi bệnh viện là nhà. Bây giờ lớn hơn, đi làm kiếm tiền nên cũng ít về nhà hơn. Cô ấy nói cô ấy đang sống chung với bạn trai ngoại quốc. Tôi không đồng ý với cách sống này, khuyên cô ấy nên học tập.

- Bạn đừng sống như thế. Chúng ta đều mới 20. Vì hoàn cảnh gia đình nên mới phải bước chân ra ngoài đời sớm. Nhưng chúng ta đừng trượt dài như thế. Chúng ta còn trẻ, còn nhiều cơ hội khác đang chờ chúng ta.

- Phụng Yến này, cậu nói cứ như cậu đã 30 rồi ấy. Triết lý quá. Khó nuốt lắm. Tổ đây sống trong bùn lầy lâu rồi, bây giờ bảo sống nơi khô ráo sạch sẽ, không chịu được bạn ạ. Không có chỗ dành cho tổ đâu bạn - Diệu Vũ chua xót nói.

- Tổ đi làm, may mắn được người tốt dạy dỗ. Nếu không, chắc bây giờ, tổ cũng lún vào bùn như bạn thôi. Bạn nghe tổ, bạn như thế nào, làm sao tổ lại không biết. Nghe tổ được không. Chúng ta cùng đi làm kiếm tiền, cùng đi học thêm, cùng chơi với nhau. Cậu đừng sống như bây giờ nữa.

- Tổ nghĩ cái đã. Đây, trai Tây của tổ nó lại gọi đi uống rượu rồi đấy. Rượu xong rồi lại lên giường giải quyết nhu cầu sinh lý. Tổ đi đây

- Đừng đi có được không? Cậu từ chối có được không?

- Cậu điên à, thằng đó nó yêu tổ, nó cho tổ tiền mà không cần hỏi han xem tổ làm gì. Nó chỉ cần tổ ngủ cùng nó, nấu ăn cho nó, đi giao tiếp với nó. Nó có việc làm ổn định chứ không phải là bọn Tây ba lô vớ vẩn đâu.

- Anh ta làm ở Việt Nam vài năm rồi lại về với vợ con. Lúc đó, cậu lại một mình thôi. Chi bằng cậu sớm dứt ra, sống cuộc sống của cậu chứ không phải bầu vùi vào nó như bây giờ.

- Ai cho tổ chỗ ngủ đây. Ngủ với nó, chần ắm đệm êm, nhà cửa đàng hoàng. Nhà - làm gì có nhà cho tổ về đây. Nếu nó về nước, tổ lại đi thuê nhà ở thôi. Tổ mà mò về cái nhà kia, có khi lại bị đánh cho nhập viện. Thiệt thân hơn.

Diệu Vũ chưa chất nói, tôi nghe mà cũng chưa chất trong lòng. Hai chúng tôi đã từng tự hỏi: Liệu có người đàn ông nào dám lấy hai chúng tôi làm vợ hay không? Có không? Chắc không đâu. Với hoàn cảnh gia đình chúng tôi thế này, ai mà dám lao vào cơ chứ. Tôi cũng cảm thấy chưa chất cho chính bản thân mình.

Tôi kể cho Diệu Vũ nghe về Khánh Phong. Diệu Vũ chỉ nói: "Người đàn ông của mình, thì cố mà giữ lấy. Nhưng nếu người đàn ông đó coi thường mình, thì đừng bao giờ quý gối mà giữ lại. Hãy thẳng tay vứt bỏ đi".

Tôi cũng đồng tình với quan điểm này. Bởi vì đây cũng chính là tôn chỉ của bản thân tôi: Không cần sự thương hại của người khác!

Tết Nguyên Đán qua nhanh. Tết, đối với tôi mà nói chỉ như ngày bình thường. Năm nào cũng như năm nào thôi.

Khánh Phong cũng khá bận rộn. Thịnh thoảng anh vẫn nhắn tin cho tôi. Tôi cũng nhắn tin đáp trả lời anh nhưng mặc nhiên trong lòng, không hề nhớ anh. Tôi cũng không hiểu vì sao lại thế.

Khi tôi chưa đi làm, trước khi Quốc Cường về quê ăn Tết, tôi còn gặp anh. Hai anh em nói chuyện vui vẻ với nhau. Nhưng sau khi tôi đi làm, thời gian của tôi và của anh khác nhau, bởi thế năm nay, tôi không gặp anh. Với tôi, anh ấy vẫn là anh chàng hàng xóm bình thường.

Đây là năm đầu tiên tôi đón Tết trong không khí khác lạ với mọi năm. Tết, tất cả nhân viên và khách bơi VIP đều tập trung ở bể bơi, chúc tụng nhau, mừng tuổi cho nhau. Trong sảnh bể bơi, một cây đào to tướng để giữa sảnh. Tôi chưa bao giờ chứng kiến cây đào nào to như thế. Tôi vẫn mặc quần áo như hàng ngày, quần jean, giày vải. Chị Thúy Chi nhìn tôi với ánh mắt xót xa. Còn tôi, đón nhận tình thương của chị. Với chị, tôi coi như là người mẹ, với bác Giám đốc, tôi coi như là người cha. Hai con người này đã làm thay đổi thế giới quan của tôi. Tôi rất biết ơn cả hai người họ. Trước Tết, tôi mua hai chậu cây: một chậu biếu bác Giám đốc, một chậu biếu chị Thúy Chi. Lần đầu tiên, tôi đi biếu Tết, cảm giác rất hưng phấn, rất phấn chấn.

3 ngày Tết cũng trôi qua nhanh, tôi đi làm.

Ngày đầu năm, tôi làm ca sáng nên chiều 2 giờ tôi đã về nhà. Tôi nghe hàng xóm lạch cạch mở cửa gỗ, tôi nghe thấy tiếng Quốc Cường, tiếng em gái anh ta, hình như có cả tiếng vài người nữa thì phải. Tôi cũng chẳng quan tâm lắm. Tôi nhắn tin chúc Tết Khánh Phong, ngay lập tức, anh gọi điện thoại lại cho tôi. Hình như anh hơi say, nghe giọng có vẻ hơi méo giọng.

Tôi giật mình. Tôi bất giác nhìn về bố tôi. Trong điện thoại, Khánh Phong nói gì tôi cũng không nghe rõ nữa, đầu óc tôi lúc này là hình ảnh bố tôi say lè nhè, lái nhái chửi rủa. Tôi liên tưởng tới Khánh Phong, một ngày nào đó, anh ta sẽ giống bố chứ?

Bất giác tôi mơ hồ sợ sệt.

Diệu Vũ gọi điện thoại cho tôi, rủ tôi đi bar. Tôi chưa bao giờ vào bar, đó là nơi không dành cho tôi. Tôi bảo bạn ấy chờ tôi, tôi sẽ đón bạn ấy, nhưng tôi không đồng ý ngồi bar.

Tôi đến đón Diệu Vũ. Cô ấy chỉ đường đến một quán cà phê. Đi vào bên trong, nơi này bài trí theo phong cách Tây, tôn trọng sự riêng tư. Nhìn cách bài trí và bàn ghế, có vẻ nơi này dành cho người có tiền. Đúng như tôi nghĩ, khi nhìn đến menu đồ uống, tôi có chút run tay.

Diệu Vũ hình như là khách quen của quán nên lập tức gọi một ly rượu Tây. Tôi chọn một tách cà phê Espresso - đồ uống rẻ nhất trong menu.

Diệu Vũ nói với tôi về quyết định của cô ấy. Cô ấy sẽ nghe theo sự khuyên bảo của tôi. Nhưng tính cách, cô ấy sẽ không bỏ. Thực ra cả tôi và cô ấy đều không thể bỏ được cái lớp vỏ xù xì, xấu xí này. Chúng tôi đều có chung một quan điểm: người nào chấp nhận được mặt xấu của chúng tôi, người đó mới là người yêu chúng tôi thật lòng. Trong sâu thẳm tâm hồn chúng tôi, hai đứa chúng tôi đều tự ti. Chúng tôi từng chia sẻ với nhau rằng: bây giờ bày ra bộ mặt thánh thiện ngoan hiền. Nhưng sau này, khi nhìn thấy hoàn cảnh gia đình của chúng tôi, liệu người đàn ông đó có chấp nhận nổi không? Lại nói, chúng tôi đều buồn chán sớm, học hành không đến nơi đến chốn, người đàn ông của chúng tôi có tôn trọng chúng tôi không? Hay là anh ta khi tức giận sẽ day nghiến chúng tôi vô học, khi chơi chán sẽ vứt bỏ chúng tôi như giẻ lau chân. Chúng tôi tuy ít học nhưng không có nghĩa là chúng tôi vô văn hóa. Chúng tôi cũng có tôn ti của bản thân.

Cả tôi và Diệu Vũ cùng trầm mặc, chìm vào suy tư. Không cần nói ra, tôi biết cô ấy nghĩ gì, và cô ấy cũng biết tôi nghĩ gì. Mặc dù chúng tôi mới làm bạn với nhau được hơn 2 tháng. Nhưng cả tôi và cô ấy đều cảm giác như chúng tôi thân nhau đến cả trăm năm rồi. Hai chúng tôi có một loại hiểu nhau đến gốc rễ. Nếu chúng tôi, một người là nam, một người là nữ, chắc chúng tôi sẽ là một cặp hạnh phúc. Chúng tôi cũng không phải đồng tính để mà lấy nhau. Có lẽ, chàng trai nào gặp phải hai đứa dở hơi như chúng tôi, chắc phải có tấm lòng bao la rộng mở lắm mới dám tiến tới chúng tôi.

Khánh Phong gọi điện thoại cho tôi. Anh đã lên Hà Nội. Tôi nhìn Diệu Vũ, cô ấy gật đầu. Tôi nói địa điểm quán cà phê. Tôi ra thu ngân, đặt tiền trước ở đó. Hôm nay tôi muốn thanh toán tiền đồ uống. Tôi đã đi làm kiếm được tiền, không thể để đàn ông trả tiền mãi được.

Một lúc sau Khánh Phong đến. Tôi nhìn thấy anh hơi có vẻ giật mình khi nhìn thấy Diệu Vũ và ly rượu. Thậm chí, Diệu Vũ còn trêu ngạo, cô ấy lấy một điều thuốc, loại dành cho nữ, hút một hơi, rồi neho mắt đánh giá Khánh Phong.

Hai người lẳng lặng quan sát nhau. Tôi đánh vỡ sự im lặng này: Hai người định nhìn nhau đến bao giờ nữa đây. Hút xong điều thuốc, Diệu Vũ đặt tiền lên bàn kê dưới ly rượu. Ý của cô ấy là tự thanh toán tiền rượu. Tôi nói tôi đã thanh toán tiền đồ uống, chứ không phải Khánh Phong. Diệu Vũ vỗ vai tôi, không nói gì, rút tiền lại, cho vào túi xách rồi chào tạm biệt hai người bạn tôi.

Khánh Phong nhìn toàn bộ hành động và lời nói của hai chúng tôi. Tôi biết là anh ngạc nhiên. Tôi cũng chẳng quan tâm anh nghĩ gì. Nhưng thật không ngờ, anh lại nói: "Em thật đặc biệt !"

Tôi nhìn Khánh Phong, sờ trán anh xem anh có bị sốt không. Nếu ở vị trí người khác, hoặc anh ta sẽ nghĩ chúng tôi như hai cô gái buông thả, hút thuốc uống rượu. Hoặc anh ta sẽ tránh xa cái loại con gái như chúng tôi. Đàng này, Khánh Phong lại nói hai chúng tôi đặc biệt.

Thực ra mà nói tôi không thích mùi thuốc lá. Chỉ là các chú ở bể bơi, chú nào cũng nghiện nước chè xanh và hút thuốc lá. Lâu dần tôi có thể ngửi được mùi thuốc nhưng tôi thật sự không thích mùi thuốc lá một chút nào cả.

Sau hôm đó, chúng tôi bắt đầu một tuần làm việc của tháng đầu tiên. Một năm mới bắt đầu với nhiều thử thách phía trước. Khánh Phong nói anh bận việc nên ít có thời gian đưa đón tôi đi học, anh chỉ có thể gọi điện thoại hỏi han tôi. Tôi ngầm hiểu ý của anh ấy là gì.

Hóa ra là tự tôi đa tình quá mức. Người đàn ông ưu tú như anh ta, làm sao có thể chấp nhận tôi, chấp nhận bạn tôi. Nhìn người bạn xung quanh của một người sẽ đánh giá được người ấy như thế nào - đạo lý này, anh nghĩ tôi không hiểu chắc. Tuy tuổi đời tôi trẻ, nhưng tôi đã sớm va chạm cuộc sống. Ở bể bơi, dễ đến vài trăm lượt khách một ngày. Tôi va chạm với tất cả loại người. Mọi điều diễn ra trước mắt tôi lột tả chân thực cuộc sống nhất.

Bởi vậy, đã từ lâu rồi, trong tôi không có chữ " Buồn" tồn tại.

Bởi vậy, tôi ngầm hiểu là anh chia tay tôi.

Chương 7: Thử thách

Lớp chúng tôi bất ngờ thay đổi lịch học, bởi vì cô giáo có giờ dạy bị trùng nên cô đã xin phép nhà trường thay đổi lịch học. Thay vì học vào các ngày 2-4-6 thì bây giờ chúng tôi sẽ học vào các ngày 3-5-7. Việc thay đổi này cũng kéo theo một loạt các lịch học thêm khác của tôi.

Tôi xin phép chú tổ trưởng thay đổi lại ca làm việc cho tôi. Đồng thời tôi cũng xin đổi giờ học tiếng Anh, tiếng Trung và vi tính. Rất may cho tôi, cả 3 lịch học thêm này tôi đều đổi được. Chị Thúy Chi nghe tôi gọi điện thoại xin thay đổi lịch học, chị nhìn tôi với ánh mắt khâm phục. Tôi muốn chị đừng nói với ai. Tôi không muốn cho mọi người biết tôi học đủ thứ trên đời như thế này. Đã làm ở bể bơi một năm, tôi đã thấy được bản chất giả tạo của những người nơi đây. Ngoài mặt họ tỏ ra yêu thương mình, nhưng đằng sau lưng, nếu chỉ cần có cơ hội, họ sẽ đâm mình một dao. Thình thoảng tôi có nói chuyện với vài khách bơi ngoại quốc là nam giới, họ hay đi bơi nhưng có lẽ mỗi một mình tôi là biết tiếng Anh để mà nói chuyện với họ. Lúc thì bán đồ thể thao cho họ, lúc thì giải thích một số qui định với họ, thỉnh thoảng nói vài ba câu chuyện phiếm, nhưng một số người hình như không thích về tính mệnh của bể bơi mà khoi lên rằng: tôi ưa cảm mấy khách ngoại quốc đề lên giường, đề được bao, đề được đổi đờiMấy vị khách thường xuyên đi bơi lớn tuổi, đã nói chuyện lại với tôi, nói tôi nên ý tứ một chút. Tôi cười khò, đến cả việc nói chuyện cũng đã bị dựng thành một câu chuyện "tưởng" thật li kì như vậy.

Tôi thay đổi lịch học và ca làm việc đã được một tuần. Khánh Phong vẫn nhắn tin hỏi han tôi. Tôi nhắn tin trả lời vài lần rồi dần dần tin nhắn trả lời của tôi cũng cách quãng dần cho tới khi "biệt vô âm tín". Một tháng trôi qua, vào một ngày tôi làm cùng ca chị Thúy Chi và chị Lương Hiền. Ba chị em lâu lắm mới có thời gian rảnh một chút nói chuyện phiếm.

- Em chia tay với cậu bộ đội à? - chị Thúy Chi hỏi thẳng

- Em không phù hợp với anh ấy. Với trình độ học vấn và nghề nghiệp của anh ấy có thể tìm được người phù hợp hơn em gấp tí lần ý chứ - tôi cố tỏ vẻ tự nhiên, trả lời.

- Em không tự tin vào bản thân sao? - chị Lương Hiền vừa cười vừa hỏi tôi

- Đúng rồi, em phải tự tin vào bản thân như chị Hiền của em ý. Tuy đã ly dị và có một đứa con trai lớn nhưng 0các anh vẫn "chết" âm âm chị em đấy còn gì - chị Thúy Chi trêu chọc

Tôi cười. Đúng là tôi không có tự tin vào bản thân mình.

- Người phụ nữ sẽ quyến rũ hơn nếu tự tin vào bản thân mình. Nếu quá tự tin lại trở thành kiêu ngạo. Nhìn mày, tao thích. Con gái gì tính tình cứng rắn, lại còn "phẳng" chẳng hấp dẫn tí nào cả - một người đàn ông đầu trọc nói.

Người này tôi biết. Anh ấy là khách bơi thường xuyên chỗ chúng tôi. Tính tình cô quái, răng đen kịt vì khói thuốc, người gầy nhẳng, đầu luôn cạo trọc, mắt cận 8 đi-ốp, đi xe máy "cào cào" dành cho dân phượt đi đường núi, quần áo thì xộc xệch, toàn mặc đồ "bụi phui", ăn nói thì độc địa vô cùng. Tôi rất ghét anh ta. Mỗi lần anh ta nói thì người khác chỉ có thể ngậm nôi cảm hận mà bỏ đi thôi. Mọi lần là người khác ngậm cảm hận, lần này là tôi. Tôi nhìn anh ta trừng trừng rồi quay ngoắt đi. Người đầu mà thô lỗ - tôi lắm bầm.

Anh ta cười một cách khả ố. Tôi cảm giác sau lưng tôi có cái nhìn chăm chọc. Tôi trốn vào một góc ngồi đọc sách. Cho tới khi anh ta rời đi, tôi mới lò dò đi ra.

Chị Thúy Chi cười nhìn tôi, chị nói: " Nếu tính tình không quái dị, thì cậu ta" - tức là anh đầu trọc đó - " là một người bạn đáng tin cậy, là một chồng tốt".

Tôi le lưỡi: Ai mà lấy anh ta chắc suốt ngày bị anh ta "chỉnh sửa" đến chết mất.

- Em đừng nhìn bề ngoài mà đánh giá như thế. Nhiều khi những thứ bên ngoài chỉ toàn là bạc hà thôi, nhưng bên trong lại chứa đựng toàn mật đắng - chị Chi nói.

- Không thể có hai mặt đối lập trên một con người được - tôi phản bác.

- Em cũng chính là một trong những người thích trốn trong cái vỏ xì đầy gai đầy còn gì - chị Thúy Chi nhìn tôi nói

Tôi cứng họng. Đúng, tôi đúng là như thế. Tôi tự tạo nên một vách ngăn với thế giới bên ngoài, thế giới nội tâm của tôi, chỉ có vài người là hiểu được.

- Em định chia tay với cậu bộ đội thật à?

- Vâng. Sau Tết, em và bạn em ngồi uống cà phê. Bạn em lại chọn rượu Tây và hút thuốc lá. Anh ấy đến, nhìn hai đứa bọn em như vậy. Sau lần đó anh

ấy nhắn tin và gọi điện thoại cho em ít đi.

- Em có nghĩ là cậu ta bận không?

- Anh ấy bận cũng kệ thôi chị ạ Em thực sự cảm thấy không hợp với cậu ta.

- Nói đi nói lại là em vẫn tự ti.

- Chị, nếu chị nhìn thấy bạn của bạn chị, là con gái nhưng lại uống rượu và hút thuốc thì chị sẽ đánh giá về bạn của chị như thế nào. Anh ta cũng thế thôi, anh ta nhìn thấy bạn em tuy là con gái nhưng lại hút thuốc và uống rượu. Chắc chắn anh ta sẽ nghĩ em cũng phải như thế nào mới chơi với một người bạn như vậy.

- Kết bạn phải chọn bạn là đúng. Nếu người bạn đó quả đúng là người có thể chơi được, chỉ là cá tính thôi, thì em phải là người gắn kết cậu ta và bạn em. Để cho cậu ta hiểu bạn em là con người thế nào. Em phải làm cầu nối để cho anh ta hiểu rõ về bạn em chứ không phải để cho anh ta hiểu nhầm rồi qui kết lung tung. Đó là cái sai của em. Nếu như cậu ta hiểu bản chất của bạn em rồi, mà vẫn lựa chọn buông bỏ, lúc đó em buông tay không muộn. Chơi với bạn, là phải biết gắn kết bạn bè với nhau.

Tôi thán thóa lắm. Đúng là tôi đã nghĩ anh ta hiểu thế nào về bạn tôi thì hiểu. Trên cơ bản tôi nghĩ tôi và anh ta không đi đến đâu nên tôi cũng chẳng cho anh ta cơ hội hiểu tôi và hiểu bạn bè xung quanh tôi. Tôi tự ti về gia đình nên tự nhiên tôi cũng khép kín mọi thứ.

- Đã mấy lần cậu ta đến tìm em nhưng không gặp. Tuy cậu ta không hỏi chị nhưng chị nói với cậu ta là em đi làm vì bận đi học. Cậu ta cười rồi đi về - chị Thúy Chi nhìn tôi và nói.

Tôi không biết rằng chị Chi đã nói chuyện với Khánh Phong cả một buổi tối về tôi.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Điện thoại của tôi rung lên, báo hiệu có tin nhắn. Là anh nhắn tin tới. Anh hỏi tôi hôm nay làm ca nào, anh muốn gặp tôi. Tôi hẹn anh 9 giờ ở quán cà phê mà tôi và Diệu Vũ vẫn hay ngồi. Tôi xin phép chị Chi cho tôi về sớm. Chị nhìn tôi cười, gật đầu đồng ý. Chắc chị cũng đoán là ai. Bởi tôi không có bạn nào đến tận bề tôi tìm tôi như anh.

Trên đường đến quán cà phê, trong tôi có quá nhiều cảm xúc đan xen, tò mò, hồi hộp, lo sợ. Tâm tư của tôi hỗn độn nhiều ý nghĩ. Tôi cúi đầu, mãi miết đi vào quán. Bỗng nhiên tôi đâm sầm vào ngực một người đàn ông. Ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy cái đầu trọc lóc và nụ cười nham nhở kia, tôi tức giận tròn mắt. Anh ta nhìn tôi cười và nói: "Luôn ngẩng đầu và tự tin đi về phía trước, dù cho con đường dưới chân có gập ghềnh, dù cho phía trước chờ mày là cái hố, thì mày cũng phải ngẩng đầu mà đi. Có như thế, mày mới bước từng bước đi vững chãi mà không bị ngã, có như thế mày mới quan sát tình hình xung quanh mà tránh đi cái hố đó. Mày đúng là ngu ngốc".

Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta. Lần đầu tiên, tôi chịu khó quan sát anh ta và ngẫm nghĩ về những lời anh ta nói. Có lẽ, anh ta đang ngầm dạy bảo tôi - tôi nghĩ.

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta, cười và gật đầu. Bất luận có vấn đề gì xảy ra đều phải ngẩng đầu mà bước - tôi nhớ kỹ lời dạy này.

- Này, con điên, mày chọn màu đôi giày này với màu quần áo, chẳng ăn khớp với nhau gì cả - trước khi đi anh ta còn bỏ lại cho tôi câu nói như vậy. Tôi lại tức giận nhìn anh ta. Cái người này, chẳng có lúc nào tử tế đến phút chót cả.

Tôi ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng, quét một vòng, tôi nhìn thấy Khánh Phong nhìn tôi cười. Tôi không chắc Khánh Phong có nghe thấy câu chuyện giữa tôi và anh đầu trọc hay không. Tôi mặc kệ, bước từng bước vững chãi đến bàn Khánh Phong. Hôm nay, tôi mặc quần jean, áo sơ mi, đi giày 7cm. Để có được bộ quần áo và đôi giày này, chị Thúy Chi và chị Lương Hiền đã lôi cổ tôi đi một vòng trung tâm thương mại. Giờ nhớ lại, tôi vẫn thấy sợ hãi khi lần đầu đi bộ trên đôi giày 7cm. Cảm giác lúc đó thật là kinh khủng.

Tôi gọi một tách Espresso, Khánh Phong sửa lại thành một cốc trái cây trộn sữa chua. Anh nhẹ giọng: "Buổi tối uống cà phê không tốt cho da".

Theo thói quen, tôi lại cúi đầu. Anh gõ nhẹ lên bàn, tôi ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh cười nhẹ nhàng: Em làm điều gì có lỗi với anh sao?

Tôi cười.

- Em hình như trốn tránh anh ?

- Không phải ạ

- Vậy sao không trả lời tin nhắn và nhận cuộc gọi của anh?

- Em ít có bạn liên lạc nên em không có thói quen kiểm tra điện thoại.

- Cô nhóc, đừng tưởng anh không biết em nghĩ gì.

- Vậy em nghĩ gì?

- Đừng nói với anh rằng em cố tình trốn tránh anh từ cái hôm anh gặp bạn em hút thuốc và uống rượu tại quán cà phê này.

- Anh không đánh giá gì sao?

- Đánh giá gì? Đánh giá bạn em hư hỏng thì suy ra em hư hỏng giống bạn em sao?

- Vâng

- Đúng là cô nhóc. Anh hơn em 5 tuổi đấy, nhớ không?

- Việc anh hơn em 5 tuổi và việc anh hiểu con gái nghĩ gì, đó là hai việc hoàn toàn khác nhau.

- Em quên là anh còn có một cô em gái đang học năm cuối trường Ngoại Giao hay sao. Con bé có cá tính giống hệt em. Hơn nữa, hai anh em anh thuê chung một nhà, anh sống với nó từ bé cho đến giờ, tính cách nó thế nào anh lại không hiểu được chắc. Xét ra, em còn nhỏ hơn em của anh 2-3 tuổi. Phụng Yến, anh thích em, điều này là thật.

- Anh không ngại gia đình em sao. Em có một người bố nát rượu, một người mẹ suốt ngày chỉ biết đánh chửi con cái. Em lại ít học. Anh đừng nói với em rằng anh không biết điều này nhé. Anh cũng đừng nói với em là anh không để ý đến nhé. Với công việc của anh, cần một người ưu tú hơn em. Em thì có gì mà giỏi giang mà anh để mắt đến.

- Em phải thế nào, thì người xung quanh em mới yêu quý em như thế. Em phải thế nào, thì bạn bè em mới yêu quý em như thế. Chị Chi hay chị Lương Hiền, anh đều nghe mọi người nói rất nhiều về em. Mặc dù anh không hỏi, nhưng các chị ấy nói đến em với một tình cảm chân thành. Hơn nữa, mấy lần anh đến bể bơi tìm em, anh thấy các bà các cô, thậm chí là cả vài người đàn ông, Việt Nam có, ngoại quốc có, họ đều hỏi thăm em, họ nói về em. Thử hỏi, một cô gái được nhiều người yêu quý như thế, chả lẽ anh lại ghét bỏ sao.

- Vậy nếu anh không nghe mọi người khen ngợi em, có phải, anh sẽ không tiếp tục với em hay không?

Tay Khánh Phong bỗng run nhẹ, tách cà phê hơi sũng sánh. Tôi đã nhìn thấy. Tôi đã cảm nhận thấy điều gì đó. Nếu tôi đoán đúng, thì sẽ là: anh sẽ không tiếp tục với em nếu như không chứng kiến thấy mọi người tỏ ra yêu quý tôi.

Tôi cười nhẹ. Tôi chuyển sang đề tài khác, mở đường cho anh. Nói chuyện xong một hồi, anh đưa tôi về nhà. Anh lái xe của tôi đi gửi trong bãi xe của khu tập thể, tôi chào tạm biệt anh rồi quay lưng đi lên cầu thang. Anh bỗng nói: Phụng Yến, tại sao em không quay lại nhìn phía sau xem người đằng sau thế nào.

Tôi quay lại nhìn anh cười, không nói câu gì cả, rồi quay người lên cầu thang. Có người đi từ trên cầu thang đi xuống, ngược chiều với tôi, tôi thấy người kia dừng lại, tôi vẫn theo thói quen, cúi đầu đi.

- Sao em không ngẩng đầu nhìn về phía trước ?

Giọng nói này đích thị là của anh chàng hàng xóm - Quốc Cường. Tôi nhận ra là bởi anh là người Nghệ An. Anh sinh ra ở thành phố Vinh - tôi thấy mẹ tôi nói thế. Từ hôm mẹ tôi biết bố anh là chủ tịch thành phố Vinh thì mẹ tôi cũng thay đổi hẳn thái độ cư xử với anh. Ban đầu mẹ tôi ngăn cản không cho tôi nói chuyện với anh, mẹ tôi còn khinh khỉnh bởi anh ta ta là người Nghệ An. Tôi thấy mẹ tôi thật là buồn cười khi phân biệt đối xử vùng miền.

- Sao em không trả lời anh?

Tôi giật mình, nhìn anh, cười. Tôi nhẹ giọng : là bởi em có điều phải suy nghĩ.

- Không phải em có điều phải suy nghĩ, mà là bởi em sợ về nhà - Anh khẳng định.

Tôi nhìn anh ngạc nhiên, không biết vì sao anh lại biết điều này. Tôi cười trốn tránh. Tôi tiếp tục bước từng bước nặng nề về nhà. Đứng ở cửa sắt chung, tôi gọi nhẹ mẹ tôi. Tôi thấy có đôi tay đưa ra mở khóa, tôi nhìn xuống, thấy Khánh Phong giờ tay vẫy tôi. Tôi gạt đầu rồi bước vào nhà. Sau lưng tôi, Quốc Cường khóa cửa rồi lại đi xuống cầu thang. Tôi thờ dãi.

Vẫn như mọi ngày, bố tôi đang lê nhè chùi rửa. Phụng Lê đang ôn bài, mẹ tôi trở mình. Một ngày mệt mỏi nhưng mẹ tôi vẫn không được ngủ yên.

Đêm đó, tôi kể cho Phụng Lê nghe mọi thứ. Phụng Lê chỉ trầm ngâm, không nói gì. Con bé sống nội tâm nên vốn ít nói.

Khánh Phong nhắn tin chúc ngủ ngon. Tôi nhắn tin trả lời anh. Anh nói: 2 tuần tới, anh rất bận. Nhưng anh hi vọng tôi sẽ đáp trả tin nhắn mỗi khi anh gửi tin tới. Tôi nhắn một chữ " Vâng" rồi mệt mỏi nhắm nghiền. Khi nào có thời cơ, tôi sẽ thay đổi số điện thoại và chấm dứt hoàn toàn với anh. Tôi nhớ đến câu hỏi đã hỏi anh lúc trước, tôi nhớ đến cái run nhẹ của anh, tôi không cần anh thương hại.

Hình như ông trời hiểu tôi muốn làm gì. Tôi làm ở dưới bể bơi một tuần tiếp theo thì nhận được quyết định chuyển lên phòng Chủ tịch Hội đồng quản trị làm.

Nhận được quyết định này, tôi vừa vui vừa sợ. Ông Chủ tịch Hội đồng quản trị này, nổi tiếng là lẳng nhăng. Ông ta đã 60 tuổi, nhưng bỏ bịch thì thôi rồi. Ông ta nổi tiếng trên thương trường bao nhiêu thì việc ông ta nhiều bồ và nhiều con riêng cũng nổi tiếng bấy nhiêu. Nói về con mắt lãnh đạo và kinh doanh, ông ta quả là người tài giỏi. Nhưng việc công khai bỏ bịch và có con riêng, mọi người cũng kính nể vô cùng.

Thực ra ông ta và vợ đã sống ly thân từ lâu. Ông có bồ của ông, bà có bồ của bà. Hai ông bà không ly dị là để giữ cái tiếng, chứ chuyện bỏ bịch thì không ai trên thương trường lại không biết. Câu chuyện về ông ta, dưới bể bơi chỉ là dạng truyền miệng, thực hư thế nào không ai biết. Nhưng việc có vài cô bồ và vài đứa con riêng của ông thì tôi đã từng gặp rồi.

Tôi chuyển lên văn phòng làm. Giờ làm việc của tôi là không còn làm theo ca nữa, tôi sẽ làm giờ hành chính như mọi người. Tôi cũng không có kiêu một ngày đi giày vải, một ngày đi giày cao gót nữa. Từ hôm tôi nhận được quyết định chuyển, chị Thúy Chi đã dặn dò tôi rất nhiều. Nếu như ông Chủ tịch có động thái vì với tôi thì tôi phải hành xử thế nào, nếu như tôi nhìn thấy cái gì thì phải coi như không nhìn thấy và không được hé răng nói với ai, nếu tôi có thấy điều gì kinh khủng thì cũng không được mất bình tĩnh. Chị nói với tôi nhiều lắm. Tôi hơi sợ. Thứ hai tuần sau, tôi sẽ chính thức chuyển lên phòng Chủ tịch làm. Tôi sẽ là nhân viên văn phòng. Điều gì đang chờ đợi tôi đây?

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Nên hiểu thế nào về em đây ?

Tôi chính thức là nhân viên văn phòng tại phòng Chủ tịch Hội đồng quản trị. Tôi đổi số điện thoại, tôi gửi tin nhắn cho Xu và Diệu Vũ biết số mới của tôi. Buổi trưa, ăn cơm xong, tôi xuống bể bơi nói số mới của tôi cho hai chị. Chị Thúy Chi nhìn tôi, cười bí ẩn. Tôi nghĩ là chị cũng đoán ra ý đồ của tôi.

Tất cả các ca học thêm của tôi, tôi đều đổi xuống thành buổi tối. Khi chuyển lên thành nhân viên văn phòng, tiền lương của tôi vẫn giữ nguyên. Không còn các khoản "thêm nếm" kia, tôi đành phải đi làm thêm. Còn trống giờ nào là tôi xin đi làm thêm giờ đó. Một tuần cũng nhanh chóng trôi qua.

Bây giờ là tháng 3, thời tiết ẩm dần lên. Tôi đã lên văn phòng làm được hơn 1 tuần. Mọi người, từ nhân viên bể bơi đến nhân viên bảo vệ, đều nhìn tôi với ánh mắt dò xét. Tôi biết, sau lưng tôi, có hàng trăm câu chuyện được thêu dệt từ sự kiện tôi chuyển lên phòng Chủ tịch.

Tôi đi học buổi tối, hoàn toàn là tự túc, không nhờ vả ai đưa đi đón về nữa. Tôi độc lập trong mọi chuyện hơn. Mọi việc lớn nhỏ trong gia đình cũng như chuyện riêng, tôi đều tự tay giải quyết. Tôi nhận thấy, khi tự mình làm mọi thứ, bản thân mình sẽ năng động và cũng chủ động hơn. Việc học và việc làm thêm của tôi chiếm hết toàn bộ thời gian, tôi gần như không có thời gian dành riêng cho mình. Nhưng thà thế còn hơn, tôi không muốn về nhà để rồi lại phải nghe bố tôi rên la, mẹ tôi chửi rủa, chưa kể thỉnh thoảng mẹ tôi lại ý nhị nhắc tôi bà thích cái này, thích cái kia, bà hàng xóm có cái này đẹp lắm, bà hàng xóm có cái kia thích lắm.....Đúng như Quốc Cường nói: tôi thực sự sợ về nhà. Tất cả sức lực của tôi, tôi đều dồn cho việc học hành. Tôi hi vọng sau 5 năm nữa, cuộc đời tôi sẽ có chuyển biến mới. Tình yêu - còn quá sớm để nói lên điều gì. Tôi còn quá trẻ, còn gia đình trên lưng, tôi không thể vì một chút tình cảm cá nhân mà quên đi trách nhiệm gia đình. Tôi quyết từ bỏ Khánh Phong. Tôi đã quyết định.... ..

Đúng như chị Thúy Chi cảnh báo tôi, và cũng đúng như thiên hạ đã đồn thổi về tính trăng hoa của ông Chủ tịch, từ khi tôi lên văn phòng làm, tôi đã đếm không biết bao nhiêu cô ngã vào tay ông ấy. Cô này vừa ra thì cô khác đã vào, mà bọn họ, toàn là cô gái trẻ trung, tính ra, còn kém cả tuổi con của ông Chủ tịch. Tôi bắt đầu sợ sợ.

Khánh Phong nhắn tin hỏi han tôi. Tôi vẫn nhã nhặn trả lời tin nhắn của anh. Mỗi lần anh đề cập đến việc hẹn tôi, tôi luôn lấy lý do quá bận không thể gặp anh. Quả thật, tôi bận tới mất tối mũi. Rất may ông trời thương tôi, ban cho tôi sức khỏe để vừa học vừa làm.

Một ngày, chị Hằng nhắn qua mẹ tôi nói buổi tối xuống giúp chị một chút. Thật là may, hôm đó lớp tôi được nghỉ. Tôi vừa ở công ty về, vội vàng sang nhà chị luôn. Đến nơi, tôi mới biết là chị làm cơm tổ chức sinh nhật cho chú Danh. Tôi không nghĩ ngợi gì, xắn tay áo vào giúp chị luôn. Chị Hằng là người theo phong cách Tây nên mọi thứ chị làm rất khoa học. Tôi cũng học được điều này từ chị nên hai chị em tự nhiên có sự kết hợp ăn ý với nhau. Mọi người trong phòng chú Danh lần lượt đến, mà người đến đầu tiên là Khánh Phong và Hòa Vy. Tôi nghe bước chân đi vào, tôi không quay đầu lại bởi nghĩ đó là chị Hằng, tôi làm nhảm:

- Chị à, món salad này em làm hay chị làm đây. Nếu trộn theo cách Tây thì em không biết làm, em cứ theo nguyên liệu có ở đây thì tự chế biến có được không?

- Ừ

Tôi nghe tiếng chị, yên tâm tự mình làm. Bỗng nhiên tôi thấy một đôi tay vòng quanh eo, tôi giật mình. Bàn tay ấy, lồng ngực ấy, hơi thở phảng phất mùi cỏ cây và gỗ - tôi biết người đó là ai.

Anh ôm từ sau lưng, vùi mặt vào tóc tôi, anh thì thầm: Phụng Yến, đừng trốn tránh anh nữa có được không? Anh nhớ em vô cùng.

Tôi thấy cay cay nơi sống mũi. Lần đầu tiên, có người nhớ đến tôi. Giọng nói ấy, tôi rất thích, vừa trầm ấm, vừa nhẹ nhàng, lại rất khẳng khái.

- Để em làm món ăn đã, chuyện khác nói sau được không anh? - Tôi nhẹ giọng trả lời.

- Khánh Phong không kim chế được kia. Nhớ người yêu đến nỗi làm việc cũng lơ mơ, sếp Danh chỉnh mấy lần đấy - Hòa Vy trêu chọc.

Tôi đỏ mặt, quay lại nhìn anh, đúng lúc anh vẫn đang nhìn tôi.

- Lần đầu tiên, anh thấy em quay lưng lại nhìn người đằng sau đấy. Anh thật là vinh hạnh.

Tôi lại đỏ mặt, không nói thêm câu gì.

Khánh Phong cũng chẳng ngại ngần gì, tôi đi một bước, anh theo một bước, tôi với anh, như hình với bóng trong bếp. Tôi ném món ăn, anh cũng đòi ném cùng. Tôi rất ngượng. Chị Hằng được dịp trêu chọc: "Nhanh tay mà rước về đi thôi. Để lâu, kẻ khác nhanh tay hơn rước mất, lúc đó người nào đó đừng có mà kêu than".

Tôi xấu hổ, hai tai tôi nóng ran, tôi cảm giác toàn thân chỗ nào cũng hồng.

Trong bữa tối, Khánh Phong vẫn chọn vị trí ngồi đối diện tôi. Anh chăm chú nhìn tôi ăn, nhìn tôi uống, nhìn tôi cười, nhìn tôi nói chuyện. Mặc kệ mọi người xung quanh trêu chọc, anh vẫn nhìn tôi. Tôi không quen bị người khác nhìn trực diện như thế, tôi lúng túng vô cùng.

Ăn xong, tôi, chị Hằng và Hòa Vy dọn dẹp mọi thứ. Hòa Vy nói Khánh Phong thực sự thích tôi, chị ấy chưa nhìn thấy Khánh Phong có cảm tình đặc biệt với ai. Nhưng với tôi, tình cảm của anh bộc lộ rõ đến mức mọi người xung quanh đều biết. Tôi không hiểu tại sao anh lại thích tôi. Thắc mắc này, sẽ có lúc tôi phải hỏi anh cho rõ ràng.

Sau khi dọn dẹp mọi thứ xong xuôi, tôi thừa dịp mọi người đang nói chuyện phiếm vui vẻ, tôi ra hiệu cho chị Hằng mở cửa cho tôi về. Tôi và chị Hằng đi đằng trước, Khánh Phong nhẹ nhàng đi đằng sau. Tôi thật sự bội phục anh, làm sao mỗi bước đi của anh không hề có tiếng động.

Tôi và anh vừa đi khỏi cổng nhà chị Hằng, Khánh Phong ôm riết tôi vào ngực. Tôi nhẹ nhàng nói: "Đừng ôm ấp ở nơi công cộng có được không".

- Cho anh tranh thủ ôm em một chút mà. Đi uống cà phê với anh nhé !

Tôi cũng đang có ý định nói thẳng với anh mọi chuyện nên không chần chừ, tôi đồng ý ngay.

Hai chúng tôi đi bộ đến một quán cà phê gần nhà. Anh quét mắt bao quát phòng rồi chọn một góc hơi khuất. Hai chúng tôi vừa ngồi xuống thì anh lại ôm ghì lấy tôi.

- Anh, nếu tính tuổi, em mới có 21 thôi. Nếu tính tháng, em mới qua tuổi 20 chưa đầy vài tháng. Em còn quá trẻ để biết thế nào là tình cảm trai gái.

- Anh chờ em lớn

- Hoàn cảnh gia đình em, không phải là anh không biết. Em còn có trọng trách gánh vác gia đình. Với điều kiện của anh, em nghĩ, anh nên tìm cô gái khác thích hợp hơn. Em không thích hợp với anh.

Khánh Phong buông tôi ra, anh chuyển chỗ ngồi đối diện tôi. Tôi cũng nhìn thẳng vào mắt anh. Tôi nói mạch lạc:

- Vì gia đình em khó khăn nên em cần tìm một người chồng giàu có làm chỗ dựa. Em cần tiền, em thích tiền. Anh có cho em được không?

- Anh mới đi làm, chưa có nhiều tiền. Nhưng sau vài năm nữa, tiền lương của anh khá hơn, em cần bao nhiêu, anh sẽ đưa cho em bấy nhiêu.

- Anh không hiểu ý em hay cố tình không hiểu ý em. Em nói em là đứa tham tiền, em thích tiền, em muốn thoát khỏi cuộc sống nghèo nàn này. Em thích hàng hiệu, em thích xe máy đắt tiền, em thích ô tô, em thích đi du lịch, em thích mọi thứ.....Anh có cho em được không?

Khánh Phong nhìn tôi chằm chằm, tôi nhếch miệng, cười khinh miệt : "Anh chỉ là anh bộ đội ngoại giao quèn mà thôi. Trong mắt em, anh không có giá trị lợi dụng".

Mặt Khánh Phong biến sắc, anh nhìn tôi một cách tức giận. Anh đứng dậy, trước khi rời đi, anh nói: "Thật không ngờ em là một người như vậy. Anh quá ngây thơ khi thích em. 20 tuổi, em đã toan tính cả những điều đó rồi cơ đấy !"

Khánh Phong đáp trả tôi nụ cười khinh bỉ. Tôi cắn chặt môi, tự nói với bản thân không được khóc.

Thoát một cái, tôi đã là nhân viên văn phòng được 3 tháng. Trời vào hè, nắng chói chang rực rỡ. Tôi không còn bị cảm giác nóng bức giống như hồi còn làm ở bể bơi. Tôi được ngồi điều hòa mát rượi. Tôi đang chăm chú vào công việc của mình thì có một cô gái trạc bằng tuổi tôi mở cửa vào. Điều này chứng tỏ cô ấy đã quá quen với việc đến nơi này. Phòng Chủ tịch - nếu nhìn từ ngoài vào thì là hai phòng riêng biệt, nhưng nếu vào bên trong, sẽ thấy hai phòng thông với nhau bằng một cửa kính dày, cách âm rất tốt. Cô gái chủ động làm quen với tôi. Cô ấy tên Thanh Hằng - 21 tuổi, cô ấy là con gái của Luật sư tư vấn luật cho ông chủ tịch. Vị luật sư này là bạn lâu năm của Chủ tịch. Tôi cũng chẳng quan tâm lắm đến những điều này. Phàm là những gì xảy ra trong phòng Chủ tịch, tôi đều không quan tâm. Một lần, Thanh Hằng đến gần giờ nghỉ trưa, cô ấy sang phòng Chủ tịch. Vì cửa kính thông giữa hai phòng mở nên tôi biết là cô ấy đang nói chuyện với ông Chủ tịch. Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng khóa cửa. Tôi nghĩ rằng ông Chủ tịch và Thanh Hằng đã rời đi. Tôi đứng dậy, định bụng dọn dẹp cốc tách và sắp xếp bàn làm việc của ông Chủ tịch rồi sẽ đi ăn trưa. Nhưng.....tôi chết trân khi nhìn thấy ông Chủ tịch đang vui mặt trên ngực Thanh Hằng, ông đang "ăn đào". Tôi đỏ mặt lúng túng. Bỗng nhiên tôi nhớ đến ông bố nuôi. Tôi rùng mình sợ sệt. Người khác thế nào tôi không biết, nhưng khi tôi quá sợ một điều gì đó, phản ứng của tôi không phải là la hét, không phải là khóc lóc, mà là ...nôn. Tôi lao vào phòng vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Những hình ảnh vừa xong như một bóng ma ám ảnh tôi. Vốc từng vốc nước lạnh tạt vào mặt, tôi nhìn thấy trong gương phản chiếu một gương mặt trắng bệch, tóc tai tơi tả. Tôi nhìn thấy tôi trong gương thật là kinh khủng. Thật may, anh làm cùng phòng với tôi quay lại lấy tài liệu để buổi chiều đi gặp đối tác, nên khi nhìn thấy tôi ngồi gục mặt lên bàn như thế, anh tưởng tôi bị ốm. Anh lôi thốc tôi dậy, hỏi han tôi tí thứ trên đời.

- Em nhìn thấy điều không được nhìn phải không?

Tôi ngạc nhiên khi anh đoán được điều đó. Tôi gật đầu. Anh gõ lên trán tôi: "Cô nhóc ngốc, em phải quen dần với việc này. Chú ý lần sau đừng vô tình

nhìn nữa nhé" - anh thì thảo.

Tôi gật đầu như một cái máy.

Tự nhiên, tôi nhớ đến Khánh Phong - anh ấy cũng hay thì thảo vào tai tôi như thế. 3 tháng - đã 3 tháng tôi không gặp anh ấy. Tôi tưởng là tôi sẽ không nhớ đến anh ấy, hóa ra là không phải như vậy.

2 tháng nữa lại trôi qua. Thỉnh thoảng tôi và anh làm cùng phòng sẽ phải đi ra ngoài tiếp khách cùng ông Chủ tịch. Gọi là tiếp khách, thực tế chúng tôi không khác gì phụ tá. Ông cần gì là chúng tôi phải đi lấy cho ông, ông hất mặt một cái, chúng tôi phải hiểu ý là ông muốn làm cái gì. Một ngày kia, ông nói với tôi ăn mặc đẹp một chút, hôm nay đi cùng ông tới dự một buổi tiệc có quan chức chính phủ. Thật không ngờ, hôm đó, tôi lại được đến dự tiệc ở khu nghỉ dưỡng tư nhân, trong bữa tiệc đó, chẳng hiểu sao tôi lại gặp hai anh em sinh đôi - Đức Long và Minh Long.

Để chuẩn bị váy áo dự tiệc, tôi đã nhờ chị Hằng tư vấn. Chị nhiệt tình dẫn tôi đi chọn váy và giày và cả nơi trang điểm. Váy dự tiệc của tôi màu xanh lam nhạt, điểm những bông hoa nhỏ được kết từ những viên ngọc trai nhân tạo. Bộ váy này đã tốn mất nửa tháng tiền lương mà tôi vất vả kiếm được. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải vì đi gặp quan chức Chính phủ, tôi đã không mất nửa tháng lương cho cái váy này.

Ông Chủ tịch đi đằng trước, tôi lướt thướt đi đằng sau. Thỉnh thoảng như vô tình, ông Chủ tịch vòng tay ôm eo tôi. Trước mặt khách, tôi tỏ ra thản nhiên, nhưng khi khách đi, tôi nhẹ nhàng gỡ tay ông Chủ tịch ra. Mọi hành động của tôi, ấy thế nhưng lại lọt vào mắt của Đức Long - Minh Long. Tôi ra đài phun nước, ngồi nghiêng, nhìn mặt trời đỏ rực đang dần lặn xuống. Trời mùa hè, 6 giờ tối, mặt trời mới khuất dạng. Hai anh em sinh đôi đến trước mặt tôi, huyêt sáo:

- Hóa ra không phải là sân bay. Hay là độn nhiều quá nên mới phồng lên được như thế - một người nói

- Chắc lớp độn còn dày hơn cả đồ thật ý chứ - người kia nói.

Cả hai cùng cười khà ồ. Tôi không nói gì, đứng dậy tránh đi. Cả hai người bọn họ nhanh tay nắm lấy tay tôi, mỗi người nắm một tay, tôi đứng giữa như là đang bị giành giật. Tôi nghe bọn họ chào vài người khách. Hóa ra, khu nghỉ dưỡng này là của gia đình bọn họ. Thảo nào khi ở bể bơi họ lại vênh vác lên như vậy. Nhưng ở trong bữa tiệc này, họ lại trở thành hai con người hoàn toàn khác. Nếu ở bể bơi, họ như hai công tử nhà giàu vênh vác, còn ở đây, họ lại trở thành hai "quý ngài" trẻ tuổi. "Đúng là giả tạo" - tôi thầm nghĩ. Hai người bọn họ kèm tôi như thể tôi là trẻ em lạc mẹ. Họ dẫn tôi đi tham quan khu nghỉ dưỡng, rồi lấy đồ ăn cho tôi lấy nước uống cho tôi. Tôi không khác gì công chúa trong truyện cổ tích. Trước khi ra về, hai người họ còn hỏi tôi: "Em cảm động không?".

Tôi nhìn hai người bọn họ, không tỏ thái độ gì, nói: "Tôi không thích xem phim Hàn Quốc".

Tôi lại trở về với công việc hàng ngày của tôi. Một lần, chị Hằng lên đón con trên nhà tôi, gặp tôi đi làm về. Chị nói: "Hòa Vy đang theo đuổi Khánh Phong, hình như thắng bé đó, cũng đáp lại tình cảm của Hòa Vy".

Tôi cười chua chát. Tôi đã nghĩ đúng, với hoàn cảnh của tôi, nếu tôi có đáp lại tình cảm của Khánh Phong đi nữa, rồi cũng sẽ đến một ngày, chúng tôi chia tay nhau thôi. Tôi thì không đáp lại còn hơn. Tôi không muốn để bản thân sa vào tình cảnh bị bỏ rơi.

2 tháng tiếp theo lại trôi qua. Chị Thúy Chi nói: "Cậu bộ đội - bạn trai em - đi bơi cùng một cô gái". Tôi cười. Chuyện đó với tôi, không còn là mối bận tâm nữa rồi. Tôi đã kết thúc khóa học vi tính, còn khóa học tiếng Anh và tiếng Trung nữa thôi.

Một buổi tối, Khánh Phong gọi điện thoại cho tôi. Tôi đoán anh lấy số điện thoại từ chị Chi hoặc chị Hằng. Tôi không nhận cuộc gọi, cứ để điện thoại rung, lúc này tôi đang ở lớp học tiếng Anh. Tan học, vẫn như mọi ngày, tôi ra bãi gửi xe, lấy xe. Trả tiền gửi xe xong, tôi sững sờ. Tôi nhìn thấy Khánh Phong đứng bên kia đường nhìn tôi.

Tôi giả vờ như không nhìn thấy, lên xe, nổ máy rời đi. Chiếc xe máy đi bên cạnh tôi, cố ép tôi dừng lại lề đường, anh nói: "Em ra vườn hoa chỗ kia nói chuyện với anh".

Tôi chẳng việc gì phải sợ anh, cũng chẳng việc gì phải ngại anh - tôi tự động viên mình như thế. Tôi gật đầu.

Hai chúng tôi đi song song ra vườn hoa ven đường, gửi xe, ngồi ghé đá, làm như đang ngồi hóng mát. Anh xoay vai tôi lại, bắt tôi phải nhìn anh. Tôi nhìn anh một cách không né tránh, tôi nhìn thẳng vào mắt anh.

- Anh không nghĩ em 20 tuổi. 20 tuổi, đầu óc em đang nghĩ cái gì thế? Em cho rằng anh là trẻ con 2 - 3 tuổi nên trêu đùa phải không? Em cho rằng anh là thằng ngố nên xoay anh như con quay phải không?

Tôi chẳng hiểu vì sao anh lại tức giận như thế. Tôi im lặng chờ đợi.

Anh nhìn tôi với đôi mắt tức giận: "Em còn định lừa anh đến bao giờ. Phụng Yến, em nói đi".

- Em không nhớ đã làm gì mà khiến anh phải nghĩ em lừa lọc anh?

- Em giỏi lắm. Là ai nói với anh rằng em thích tiền, là ai nói với anh là em thích lấy chồng giàu có. Là ai tổn thương anh khi nói anh chỉ là lính quèn không có tương lai. Là ai nói?

- Là em nói. Nhưng điều này không nói lên việc em lừa anh.

- Phụng Yến, em định lừa dối anh đến bao giờ?

- Anh trút giận xong chưa? Em muốn về nhà thôi, em mệt lắm rồi.

Khánh Phong nắm lấy cằm tôi, anh hung hăng hôn tôi. Anh cắn lên môi tôi, vừa mút vừa gặm, tôi đau điếng người, đẩy anh ra. Tôi nhìn anh với cái nhìn đầy tức giận.

Anh kéo nhẹ đầu tôi, ghé vào tai tôi nói: "Phụng Yến, anh thích em. Rất thích em. Đừng trốn tránh anh nữa có được không?"

Đây là lần thứ 3 anh nói câu này với tôi. Tôi không hiểu vì sao Khánh Phong lại như thế.

- Em và anh, hai chúng ta không hợp nhau. Hơn nữa, anh cũng đã có Hòa Vy rồi còn gì. Chị ấy mới là người thích hợp với anh.

- Em lấy quyền gì mà dám sắp xếp cả việc người nào hợp hay không hợp với anh? Em lấy tư cách gì mà ép anh phải thích người này người kia. Anh thích em. Con nhóc xấu xa kia, anh thích em

Khánh Phong kích động gào lên. Người đi đường nhìn hai đứa bọn tôi chỉ trỏ, tôi cúi gầm mặt xấu hổ.

- Nói, em có thích anh không, em nói đi. Có thích hay không?

Tôi lắc đầu.

Khánh Phong nắm lấy cằm tôi, nâng lên, anh hung hăng hôn tôi. Lần này, anh hôn cuồng dã hơn. Anh cắn tai tôi, dọc lên cổ, cắn lên xương quai xanh. Tôi đau thấu tim gan, tôi bặm môi, nhất quyết không kêu.

Chờ anh phát tiết xong, tôi đứng dậy. Em phải về nhà thôi, thực sự hôm nay em mệt lắm - tôi nói với anh.

Trên đường đi về nhà, hai chúng tôi không ai nói với ai câu gì. Về đến khu tập thể, anh lại lái xe của tôi đi gửi. Trước khi tôi lên cầu thang, anh nói: "Anh sẽ không buông tay. Em còn chiêu gì thì giờ nót ra đi. Lần này anh không bị em lừa nữa đâu".

Tôi không nói gì, quay lưng đi lên cầu thang, thờ dài.

Một buổi trưa, vào ca của chị Thúy Chi, tôi tranh thủ xuống bể bơi hàn huyên với chị. Việc Khánh Phong đi bơi với Hòa Vy là có thật. Chị biết Khánh Phong đi với cô gái tên Hòa Vy kia, là bởi anh gọi tên cô ấy.

Chị nghe thấy Hòa Vy bảo nghe tên bể bơi này lâu rồi, hôm nay mới có dịp đến. Cô ấy nói bể bơi dành cho Quân đội vừa sâu lại ngoài trời, cô ấy không thích lắm. Bể bơi này tuy giá vé hơi cao nhưng lại ở trong nhà, bởi vậy cô ấy chọn đến bể này. Hai người bọn họ bơi xong, ra nghỉ ở ngoài sảnh dành cho khách. Đúng lúc hai anh em sinh đôi cũng đang ngồi uống nước ở đó. Một nhân viên bể bơi vô tình nói về tôi. Họ phỏng đoán dạo này chắc tôi lẩn lộn trên giường sếp nên không còn thích xuống bể bơi chơi nữa. Họ nói cái loại con gái như tôi phải tranh thủ gần người có tiền, phải kiếm chồng Tây, con gái hờ hờ như thế phải tranh thủ kiếm ít tiền chùa. Họ bảo tôi dạo này váy vóc giày dép khác lắm, chắc được "bao", rồi họ cười khà ồ. Hai anh em sinh đôi kia tức giận tím cổ hai nhân viên bể bơi.

- Hai người vừa nói cái gì? Nói xấu một cô gái sau lưng mà không thấy ngượng mồm à? Hai người là ái nam ái nữ đấy à? Đừng nghĩ ai cũng như hai người, phát tòm lên được. Hai người đã nhìn thấy Phụng Yến lên giường với ai chưa, đã nhìn thấy cô ấy khoác tay ôm eo hôn hít ai chưa. Cái loại chó má như người, mở mồm ra là nói xấu người khác. ĐM, nếu còn muốn làm ở đây thì cầm mẹ mồm đi.

Mọi người can ngăn hai anh em sinh đôi kia. Hai người nhân viên kia được thể chuồn luôn. Chị Thúy Chi lúc đó mới nói:

- Làm sao lại nóng nảy thế?

- Em nói thật với chị, em gặp Phụng Yến đi dự tiệc ở nhà bọn em. Cô ấy cực kỳ đơn thuần và trong sáng. Em nhìn thấy sếp của bọn chị ôm eo cô ấy, nhưng cô ấy lại nhẹ nhàng gỡ tay ông ta ra. Cô ấy luôn đi theo sau sếp của bọn chị, chứ không phải cái loại là loi, ưỡn ẹo như mọi cô gái khác. Thử hỏi, một cô gái như thế, làm sao lại thích cặp kè được. Nếu là loại cặp kè thì kiểu gì chả mồi chài bằng mọi giá. Đằng này, khi cô ấy còn ở dưới bể bơi, đến nói chuyện với đàn ông, cô ấy còn chả hé răng, nói gì đến việc cặp bồ.

- Ủ, con bé đó, tính khí nó thế nào làm sao chị lại không biết. Nó tranh thủ học thêm nhiều thứ lắm. Nó đi làm ở bể bơi, chẳng qua để lấy tiền đi học thôi. Con bé đó, nó tự ti lắm. Nó không thích ai thương hại nó, chị cho nó vay tiền đi học, nó còn không dám cầm. Nhà nó hoàn cảnh thật, nhưng không vì thế mà nhận bố thí. Con bé đó, tính cứng rắn như con trai. Đến khổ.

- Bọn em mà biết cô ấy khó khăn như thế, bọn em đã giúp từ lâu. Chị chẳng nói sớm

- Hai đứa thích Phụng Yến à?

- Vâng, cô ấy còn tốt hơn tí lần đám con gái hám tiền hám của bây giờ. Lần sau bọn em mà gặp cô ấy, nhất định bọn em sẽ bảo bọc.

- Con bé đó, nó hay tạo nên một bức tường ngăn cách với người khác. Nó tự tô vẽ bản thân thành một con người với nhiều tính khí xấu xa. Thật ra là nó trốn tránh đấy. Gia đình nó thế nên nó tự ti là phải thôi. Con trai các cậu bây giờ, toàn thích các cô gái có gia cảnh tốt. Mà nó.....haizzzz

- Em cho chị xem ảnh của cô ấy này. Em chụp trộm được đấy.

- Ôi, xinh thế. Chị không nhận ra nó nữa. Con bé quá thật là rất xinh. Khi làm ở bể bơi, nó toàn đi giày vải, mặc áo phông, trên lưng lúc nào cũng có cái balo to tướng, tất tất tuổi tuổi, lúc nào cũng đáng về vội vàng.

Chị Chi kể lại toàn bộ chuyện cho tôi nghe. Giờ tôi đã hiểu vì sao Khánh Phong lại tức giận với tôi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Một rổ tình yêu

Cứ tan giờ làm, Khánh Phong vội vàng lái xe đến công ty tôi. Đơn vị của anh tới công ty tôi không xa lắm. Anh nhắn tin cho tôi kiểu gì cũng phải chờ anh đến rồi cả hai sẽ cùng đi về. Tôi chờ dài, thôi thì chờ đợi vậy.

Tôi nhìn thấy anh hồ hởi lái xe tới, anh cười rạng rỡ khi nhìn thấy tôi đứng chờ anh trước cổng công ty. Từ hôm tôi được chuyển lên văn phòng làm, trang phục của tôi chủ yếu là váy công sở nhưng có một thứ tôi không thay đổi, đó là balo. Bởi vì trong đó chứa sách vở của tôi. Anh đến, tôi vào ra lấy xe rồi vội vàng lái xe đến nơi học thêm. Tôi không muốn để anh biết tôi học thêm tiếng Trung, tôi lôi kéo anh đi ăn. Không phải nói anh vui đến cỡ nào khi nhìn thấy đáng về nhõng nhẽo của tôi.

- Phụng Yến, cái lần anh nhìn thấy em những nhẽo với cậu bạn học cùng lớp, anh rất giận. Vô cùng giận là đằng khác. Anh tự hỏi tại sao với cậu ta thì em lại trẻ con như thế, mà với anh, em lại già dặn vô cùng.

- Anh có đi ăn với em hay không? Anh còn nói thêm nữa là em xù anh luôn đấy.

- Ồ đi, phải đi chứ.

Tôi dẫn anh tới quán chuyên lươn. Tôi gọi một đĩa lươn tươi xào, anh cũng gọi một đĩa giống tôi. Tự nhiên tôi nhớ đến Hòa Vy, đem thắc mắc đó hỏi anh. Anh hơi mỉm cười:

- Em ghen phải không?

- Không hề nhé. Nói thật, em chưa nghĩ đến chuyện tình cảm cá nhân đâu, nên khi nghe anh với chị Hòa Vy là một đôi, em thật sự vui cho anh.

- Nhóc, em xấu xa vừa thôi. Vui với mừng cái gì. Hòa Vy thích anh từ hồi còn đi học đến giờ. Anh cũng không phải là mẫu người lăng nhăng, nay thích người này mai thích người khác. Chỉ có em là xấu tính thôi.

- Thế thời gian qua, anh với chị Hòa Vy, gì gì chưa?

- Gì gì là cái gì. Anh chưa từng rung động trước cô ấy, nói gì đến gì gì như em nghĩ.

- Vậy sao em nghe chị Hằng nói anh với Hòa Vy là một cặp?

- Nhóc, em ghen phải không. Có đúng em ghen không? Haaa, em cũng thích anh đúng không? Nói đi, có thích hay không?

- Anh ăn đi nào, để nguội ăn không ngon - tôi lảng đi.

Ăn xong, tôi lấy lý do đi gặp Diệu Vũ nói anh về trước. Anh không đồng ý. Tôi đi đâu, anh sẽ đi đó. Tôi trừng mắt nhìn anh. Anh cười hả hê. Anh sẽ không bị tôi lừa nữa. Số điện thoại của Diệu Vũ, của Xu và chị Thúy Chi, anh lưu vào trong điện thoại hết rồi. Nói là làm, anh mở điện thoại ra. Tôi bỗng nhìn thấy hình nền của một cô gái mặc váy màu xanh lam nhạt, ảnh chụp nghiêng bên đài phun nước. Anh cố tình làm ra vẻ che giấu, tính tò mò của tôi nổi lên, tôi cố với tay chụp lấy cái điện thoại. Anh cao hơn tôi, tay anh cũng dài hơn tôi, anh đứng lên trên vỉa hè, giờ cao điện thoại. Tôi đứng nhìn cái điện thoại trên cao kia một cách thèm thuồng. Tôi làm sao chịu đầu hàng dễ thế được. Một ý nghĩ xấu xa xẹt qua đầu tôi, tôi thò tay cù vào nách, vào eo anh. Anh đầu hàng, đưa điện thoại cho tôi xem. Tôi thật bất ngờ, hình cô gái đó lại là tôi. Hình này chụp ở khu nghỉ dưỡng vào lần tôi đi tiếp khách cùng sếp. Tôi không hiểu vì sao anh lại có tấm hình này, mà tôi cũng chẳng hiểu ai lại thừa hơi đi chụp trộm tôi.

Anh cười bí hiểm, nhất quyết không nói bức ảnh này lấy ở đâu ra. Hình như vẫn chưa quên mục đích của mình, anh nhấn số của Diệu Vũ. Tôi hốt hoảng thì đã muộn. Tôi nghe thấy tiếng Diệu Vũ trả lời điện thoại. Anh giả vờ không gặp được tôi, không biết tôi ở đâu, hỏi Diệu Vũ xem tôi có ở cạnh cô ấy không. Diệu Vũ trả lời rất nhanh: "Phụng Yến không ở đây. Em cũng chẳng biết cô ấy ở đâu. Anh quản lý vừa thôi. Em cúp máy".

Tôi cười trộm. Không hổ danh là bạn tốt của tôi. Thật ra Diệu Vũ biết rõ ràng lịch học của tôi, nhưng cô ấy nhất quyết không nói cho anh biết. Khánh Phong nghe giọng nói cùng hành động cúp máy trước của Diệu Vũ lắc lắc đầu. Đúng là bạn nào đó nấy - anh lẩm bầm.

Giờ vào học đã bị muộn mất 15 phút. Tôi cuống cuống lái xe đến địa điểm học rồi vội vàng gửi xe, vội vàng đi vào lớp. Mặc kệ Khánh Phong đang lái húi ở bãi gửi xe, tôi đoán chắc là anh không thể vào được bởi đây là trung tâm dạy ngoại ngữ. Tôi mặc kệ, tôi phải học đã.

Tan học, tôi đi ra cổng, đã thấy anh đứng đó chờ tôi. Anh gửi vội gửi xe ở bãi trông xe, anh lái xe của tôi. Anh kéo tay tôi ôm lấy lưng anh. Tầm lưng thật rộng, thật chắc, tôi rất thích, tự nhiên ôm siết lấy lưng anh. Tôi dẫn anh đi ăn tối. Tôi thường đi theo các chị, các bạn đi ăn vặt nên biết nhiều chỗ, còn anh, hết giờ làm là về nhà nên không thông thạo địa điểm ăn uống bằng tôi.

- Em vẫn không hiểu vì sao anh lại thích em? Có nhiều cô gái khác hơn em gấp trăm lần, sao anh không chọn, lại đi chọn em.

- Ừ nhỉ, tại sao anh lại thích em nhỉ? Chắc kiếp trước anh làm gì đó tội lỗi nên kiếp này bị trừng phạt đây mà. Haizzz.

- Anh nói cái gì, anh thích chết phải không?

- Ôi, không tha cho anh, đừng cầu anh thế. Đau lắm. Ôi, đừng cù anh, nhột quá. Haaaaaaa.

Tôi và anh trêu chọc như hai đứa trẻ con. Đã lâu lắm rồi, tôi không có tâm trạng thoải mái như lúc này, đối diện với anh. Điện thoại của tôi báo hiệu có người gọi tới. Là Diệu Vũ. Cô ấy rủ tôi đi picnic cùng bố Tây của cô ấy. Cô ấy còn nhấn mạnh là có vài trai Tây độc thân cũng đi cùng. Tôi chưa kịp nói gì đã thấy điện thoại của mình trên tay của anh. Anh tức giận, nghiến răng nói: "Diệu Vũ, em sợ thiên hạ chưa đủ loạn phải không?"

- Ôi anh là ai thế? Người mới của Phụng Yến phải không? Chủ nhật này anh tham gia luôn với bọn em cho vui nhé.

- Mới cũ cái gì. Anh là Khánh Phong

- Ôi tưởng ai, em chào anh Khánh Phong. Anh mà cũng biết nói câu "thiên hạ chưa đủ loạn" cơ à?

- À thì Phụng Yến hay trêu anh thế cho nên tự nhiên vô thức anh nói ra thôi. Có gì khiến em ngạc nhiên. Chủ nhật này, Phụng Yến không đi đâu hết nhé. Chào em, anh cúp máy.

Diệu Vũ chưa kịp nói thêm câu nào đã thấy tiếng tí tí vang lên. Cô nhìn điện thoại cười cười. Daniel bên cạnh, nhào lên hôn Diệu Vũ một cái. Anh thật thích Diệu Vũ. Cô đúng là một cô gái hiểu chuyện, không giống như mấy cô bồ trước của anh.

Tôi nhìn Khánh Phong thờ phỉ phò vì tức giận. Anh dứ dứ điện thoại trước mặt tôi và nói: "Cấm em đi picnic với Diệu Vũ đâu đấy".

Tôi cười tỉnh quái, làm sao mà cấm đoán được tôi cơ chứ. Tôi vốn là cô gái nổi loạn mà.

Anh đưa tôi lên nhà. Từ ngày khu tập thể phát hiện có người chích ma túy thì mỗi tầng đều được lắp thêm bóng đèn chiếu sáng. Anh nắm tay tôi, dắt tôi đi lên. Đến chỗ nghỉ chân, anh ôm tôi thật chặt, thì thầm vào tai tôi: "Phụng Yến, anh thích em".

Tôi vui mặt vào ngực anh, hít hà mùi hương cây cỏ và vỏ gỗ. Tôi chẳng hiểu sao lại tưởng tượng ra được mùi vị này trên người anh. Tôi cười một cách vô thức. Khánh Phong nâng mặt tôi lên, nhẹ nhàng đặt lên một nụ hôn. Anh hôn rất dịu dàng, tỉ mỉ, còn tôi, lại luống cuống, tôi chưa hôn ai bao giờ, trừ người kia.....Như bóng ma ám ảnh tôi, tôi đẩy anh ra, sợ sệt. Khánh Phong nhìn tôi như thể bé con vụng trộm, anh cười hiền từ, không trách tôi. Tôi xoay người bước nhanh lên cầu thang về phía nhà mình. Đứng trước cổng sắt chung, tôi bần thần suy nghĩ. Tự nhiên tôi thấy cổng sắt chung mở ra, tôi nhìn lên, Quốc Cường là người mở cửa.

Anh nói rất nhỏ: "Em thích cậu ta sao?"

Tôi ngạc nhiên khi thấy Quốc Cường hỏi tôi như vậy. Tôi nhớ rằng mình không có làm khiến anh phải bận tâm. Tôi nhìn anh cười, thay cho câu trả lời. Quốc Cường kéo tay tôi xuống cầu thang, chỗ khoảng trống tiếp giáp giữa tầng 4 và tầng 3. Tôi còn chưa hiểu ra chuyện gì đã thấy mình bị anh ôm vào lòng. Anh nói nhỏ:

- Yến, anh thích em. Anh thích em từ ngày từ ngày gia đình em chuyển đến sống ở đây. Anh biết em còn ít tuổi, anh đã phải kìm nén tình cảm của mình, chờ một ngày em lớn hơn nữa, sẽ nói cho em biết.

- Anh, em có cái gì để anh thích đâu. Anh ở cạnh nhà em, anh thừa biết cuộc sống hàng ngày của em rồi còn gì. Em nghe mọi người nói bố anh là người có chức quyền, anh lại làm công việc kiếm được tiền, hà có gì lại đi thích em.

- Cậu ta thích em thì được, còn anh, tại sao lại không được?

Tôi đẩy anh ra, lắc đầu: "Anh đừng so sánh như thế. Mọi sự so sánh đều khập khiễng. Em không hiểu vì sao em thích anh ấy, em không lý giải nổi. Nhưng em quả thực là thích anh ấy. Với anh, em vẫn coi anh là anh trai, là anh hàng xóm dễ mến nhất"

- Anh không thích làm anh trai em. Anh có em gái rồi, anh không cần có thêm cô em gái nữa.

- Anh đừng như thế

- Anh sẽ chờ xem, đến cuối cùng, ai sẽ là người đứng cạnh em, là anh hay là cậu ta. Em như thế nào, làm sao anh lại không biết. Chỉ sợ với hoàn cảnh gia đình em như thế, cậu ta khi nhìn thấy được thực tế, chắc chắn sẽ bỏ của chạy lấy người thôi. Anh ở cạnh nhà em mấy năm nay, anh không lạ gì nhà em cả. Anh yêu em, anh chấp nhận cả những điều đó nữa. Em đừng nghĩ anh nói lung tung, anh là một người đàn ông trưởng thành, tự anh biết nhận định

chứ.

Quốc Cường vươn tay ra, định ôm tôi vào lòng. Tôi thấy có bóng ai đó từ cầu thang dưới lao lên thật nhanh, gạt tay Quốc Cường ra, ôm ngược tôi vào ngực. Mùi hương ấy, chỉ có của anh, của Khánh Phong mà thôi.

Tôi thực sự bối rối.

Khánh Phong gần giọng: "Cô ấy là người yêu của tôi. Mong anh đừng chạm vào cô ấy."

Quốc Cường cười nhẹ nhàng: "Ai sẽ ở bên cạnh Yến, đến cuối cùng mới biết được. Yến, về nhà thôi em".

Khánh Phong trừng mắt nhìn Quốc Cường, anh ôm eo tôi, bảo bọc tôi như kiểu một bà mẹ bảo vệ con gái mình trước kẻ xấu, anh đi theo tôi về nhà. Tôi gọi cửa, mẹ tôi mở cửa với đôi mắt đục ngầu. Mẹ tôi không bao giờ để cho Phụng Lê mở cửa, đó là qui định của mẹ tôi. Nếu tôi hoặc Phụng Lê đi về muộn thì người mở cửa luôn là mẹ tôi. Mẹ tôi nhìn thấy Khánh Phong. Trước khi mẹ tôi mở cửa, anh đã buông tôi ra, đứng lùi về sau một bước, anh nhỏ nhẹ chào mẹ tôi.

Mẹ tôi nhìn anh, gạt đầu. Tôi đi nhanh vào nhà, mẹ tôi giành đóng cửa. Khánh Phong chờ cho mẹ tôi đóng cửa xong rồi mới quay người đi.

Tôi không biết, đêm hôm đó, có hai người đàn ông, ngồi dưới vườn hoa trước khu tập thể nhà tôi - nói chuyện.

Tôi gửi tin nhắn cho Diệu Vũ xác nhận chủ nhật sẽ tham gia cùng hai người bạn họ.

Tôi làm thêm ở quán cà phê. Tôi xin chị chủ nghỉ một ngày chủ nhật. Quán cà phê này là của hai chị khách VIP bơi ở bể của chúng tôi. Vì thế tôi cũng được ưu tiên hơn, tất nhiên tiền lương của tôi ít hơn những người khác. Tôi làm cả ngày thứ 7 và chủ nhật. Còn những người khác thì chia ca. Khánh Phong không hề biết tôi đi làm thêm, bởi không phải lúc nào anh cũng có thời gian kề bên cạnh tôi.

Sáng chủ nhật, tôi mặc quần short, chân đi giày vải, tóc buộc cao. Tôi nghĩ mặc như vậy cho năng động, dễ di chuyển. Tôi hào hứng lao xuống tầng cầu thang, vừa đi vừa cười một mình. Tâm trạng của tôi thật sự rất vui vẻ. Tôi chưa bao giờ đi picnic cả. Hơn nữa lại có Diệu Vũ đi cùng, hai chúng tôi khá lâu rồi không ngồi uống cà phê với nhau. Cả hai chúng tôi đều bận việc riêng của mình.

Tôi hớn hơ bao nhiêu, mà khi nhìn thấy Khánh Phong đứng trước cầu thang tầng 1 chờ tôi, tôi ỉu xiu bấy nhiêu. Anh chăm chọc:

- Anh biết ngay thế nào em cũng trốn đi mà. Xem ra không nghe lời anh phải không?

Tôi chưa kịp trả lời, thì có tiếng ai đó đã thay tôi trả lời:

- Phụng Yến đi đâu là quyền của cô ấy, cậu quản cả việc đi chơi của Phụng Yến cơ à. Nếu là tôi, tôi sẽ để cô ấy tự do. Hàng ngày cô ấy có bao nhiêu bạn rộn rờ, tôi chưa bao giờ thấy cô ấy vui vẻ như hôm nay đâu đấy.

Người nói đó tất nhiên là Quốc Cường. Chắc anh đã nghe thấy tôi lủi rủi nói chuyện với Diệu Vũ qua điện thoại đây mà.

Khánh Phong thản nhiên nhìn Quốc Cường: "Tôi quản cô ấy thì kệ tôi, liên quan gì đến anh. Có người yêu thì phải giữ, lơ mơ người khác thừa dịp đánh cắp mất".

Khánh Phong nói xong cũng kéo tay tôi đi. Tôi chỉ kịp gạt đầu chào Quốc Cường đã bị ai đó lôi kéo không thương tiếc.

Quốc Cường cười khỏ, anh ở ngay sát vách mà lại để một thằng nhóc kém tuổi chiếm giữ mất cô gái nhỏ của anh. Cứ chờ xem, ai mới là người cô ấy lựa chọn - Quốc Cường thâm nghĩ.

Hai chúng tôi đến nhà của Daniel. Ngôi nhà này là anh thuê khi làm việc tại Việt Nam. Chúng tôi nhanh chóng lên xe ô tô. Diệu Vũ nhìn Khánh Phong lắc lắc đầu. Khánh Phong mặc kệ, ai cười kệ ai.

Trên xe, Khánh Phong neho mắt nhìn tôi, anh thì thầm vào tai tôi:

- Nhóc, nhìn em vừa gầy vừa xấu mà làm sao có nhiều người thích thế nhỉ?

- Ủ, chả biết có ai đó cũng yêu chết cái vẻ vừa xấu vừa gầy đấy nhỉ? - Diệu Vũ trêu chọc

Daniel nói chuyện với Diệu Vũ, anh ấy muốn biết nội dung câu chuyện của chúng tôi. Diệu Vũ tự nhiên là phiên dịch viên bất đắc dĩ, trần thuật lại câu chuyện.

- Người phương Tây rất thích các cô gái Á Đông.

Khánh Phong dùng tiếng Anh nói với Daniel bằng một giọng thản nhiên: "Phụng Yến có người yêu rồi".

Daniel và mấy người bạn của anh ta cùng cười.

Địa điểm tập kết của chúng tôi là một khu có núi đá, có thác, có suối. Tôi thích thú vô cùng. Vừa xuống xe một cái, tôi lao ra suối nhảy lên như loi chơi.

Khánh Phong nhìn tôi lắc đầu: trẻ con vẫn cứ là trẻ con- anh lắm bầm.

Tôi và Diệu Vũ nhảy nhót như hai con sóc nhỏ, chúng tôi cùng leo núi, nhặt quả thông và hạt dẻ, hai chúng tôi biến mất khỏi tầm mắt của mấy anh già còn đang vận chuyển đồ ăn ở dưới kia. Hai chúng tôi mặc kệ, chúng tôi trốn đi rất nhanh. Khánh Phong gọi giật tôi lại, tôi kệ, cứ hùng hục leo lên núi cùng Diệu Vũ.

Tôi không biết đằng sau lưng tôi, Khánh Phong nhìn thấy cặp chân trắng ngần mặc quần short của tôi với ánh mắt thèm thuồng.

Nhóm của chúng tôi có tất cả 10 người, ngoài tôi và Diệu Vũ ra còn hai cô gái nước ngoài khác.

Tôi và Diệu Vũ leo lên đến đỉnh núi rồi, khum tay gào lên sung sướng. Người chúng tôi ướt sũng mồ hôi. Tôi và Diệu Vũ tranh thủ nói chuyện với nhau về tất cả mọi thứ, hai chúng tôi nằm lăn ra đất. Trời mùa hè nắng nóng nhưng ở trên đỉnh núi lại rất mát. Hai chúng tôi thích thú vô cùng.

Diệu Vũ đang học thêm vi tính, đồng thời cô ấy cũng đang làm thêm một cửa hàng bán quần áo cho người nước ngoài của một nhà thiết kế thời trang trong nước. Lương tháng ổn định, đủ chi trả tiêu dùng cá nhân. Diệu Vũ dự định sau khi Daniel hết nhiệm kỳ về nước, cô ấy sẽ thay đổi cuộc sống. Một cuộc sống hoàn toàn khác với bây giờ. Tôi đồng ý với kế hoạch của cô ấy. Hai chúng tôi cùng nhìn nhau cười. Chúng tôi cùng cảm ơn cuộc đời bởi hai người chúng tôi có cơ hội làm bạn của nhau.

Bỗng nhiên tôi thấy ai đó ngồi xuống bên cạnh, xốc tôi lên, còn bên kia, Diệu Vũ bị Daniel quì xuống, ghé vai vác lên. Hai người chúng tôi hét lên còn hai người bạn họ phát phát tay với nhau. Daniel cứ thế vác Diệu Vũ sang một chỗ khác. Chỉ còn tôi với Khánh Phong.

Anh nhìn tôi với ánh mắt ôn hòa. Tôi nhìn vào mắt anh ấy, đôi mắt đầy chứa đựng đầy yêu thương. Anh nhẹ nhàng đặt tôi nằm xuống, anh nằm xuống theo tôi, cúi xuống hôn tôi. Nụ hôn thật nhẹ nhàng. Anh thì thào vào tai tôi: "Khi hôn phải nhắm mắt lại để hưởng thụ vị ngọt của nụ hôn. Miệng phải hé ra, mở hàm răng ra, đưa lưỡi ra".

Tôi đỏ mặt xấu hổ. Diệu Vũ đã nói với tôi phải cố gắng vứt bỏ bóng ma kia đi. Hai người yêu nhau, ôm hôn nhau là tự nguyện, còn chuyện kia là do bị ép buộc. Trạng thái tình cảm hoàn toàn khác nhau. Tôi sẽ thử.

Anh hôn tôi, tôi thả lỏng người, vòng tay ôm lấy anh, tôi cố gắng vứt bỏ mọi ý niệm về chuyện kia, trước mắt tôi là Khánh Phong, là người mà tôi thích.

Khánh Phong ngừng hôn, anh nhìn tôi cười: "Anh có chạy mất đầu mà em ôm anh chặt thế". Tôi xấu hổ, lí nhí: "Em xin lỗi".

Anh lại cười, nụ cười hiền hòa, đặt lên môi tôi một nụ hôn nữa. Anh dẫn dắt tôi hôn đúng kiểu, tôi cảm giác hơi thở của anh dồn dập hơn, anh hôn tai tôi, cắn cắn dái tai tôi, xuống cổ tôi, trượt xuống xương quai xanh, ngón tay của anh từ lúc nào đã kéo một bên áo lót của tôi xuống, tôi vừa cảm giác mát lạnh thì đôi môi mang hơi ấm của anh đã đặt lên ngực tôi.

Tôi giật mình đẩy anh ra.

Khánh Phong khàn giọng xin lỗi, tôi nhìn vào đôi mắt anh, phản chiếu hình ảnh một cô gái đang sợ hãi. Anh ôm lấy tôi, luôn miệng nói xin lỗi.

Tôi ổn định lại tâm trạng, vươn tay ra, ôm lấy anh. Tôi ôm rất chặt. Cả hai chúng tôi, không ai nói với ai lời nào cả.

Yên lặng một lúc, Khánh Phong nhẹ nhàng tách tôi ra, anh hôn tôi, một nụ hôn mang ý làm hòa.

Trong suốt quá trình đi picnic, Khánh Phong luôn trông chừng tôi như gà mẹ bảo vệ con. Tôi và Diệu Vũ cũng phải buồn cười vì hành động này của anh. Sau này, nếu có duyên vợ chồng với anh, chắc tôi sẽ bị anh kìm kẹp trong nhà mất. Tôi và Diệu Vũ cùng nhận định: Khánh Phong là người hay ghen.

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Như thế gọi là đời

Cuốn lịch treo tường mỏng dần, lại sắp hết một năm rồi. Phụng Lê thờ dài. Gần 2 năm qua, chị đã vất vả nhiều rồi - cô thầm nghĩ.

Phụng Lê đang học năm nhất Trung cấp tài chính kế toán. Chương trình học trung cấp cũng không có nhiều bài vở nên Phụng Lê đã tranh thủ đi làm thêm. Cô được Phụng Yên giới thiệu đến làm bồi bàn tại quán cà phê mà Phụng Yên đang làm. Lúc đó Phụng Lê mới biết, hóa ra chị cô luôn cố gắng làm thêm để vừa trả tiền học phí cho cô, vừa trả tiền học phí của bản thân chị. Vậy mà mẹ vẫn đối xử với chị cứ như là con rơi con vãi - Phụng Lê thầm nghĩ.

Bà Nhu bỗng kêu lên một tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Phụng Lê. Cô nhanh chóng chạy đến giường của bà. Bà Nhu ốm 2 ngày nay rồi.

- Con Yến giờ này vẫn chưa về à?

- Vâng

- Tao để nó ra mà nó coi tao như người ngoài. Mẹ ốm còn không buồn hỏi han lấy một câu. Chắc tao chết đi nó mới thích đây. Ôi trời ôi, số tao làm sao khổ thế này, lấy chồng nát rượu. Từ khi chúng mày đẻ ra cho đến bây giờ, một tay tao nuôi chúng mày lớn, bố chúng mày có đưa được đồng nào về nhà đâu. Hay lại mỗi khi hết Tết đến, người ta đến nhà đòi tiền rượu mua chịu. Giờ đến con cũng chẳng thèm đoái hoài đến mẹ. Đ...hiều nó nghĩ cái gì nữa.

- Mẹ, chị ấy cũng phải làm ngày làm đêm kiếm tiền mà. Chị ấy đi học thêm, lại đi học tại chức. Bây giờ chị ấy làm trên văn phòng, hình như lương thấp hơn cả khi làm ở bể bơi.

- Học đ...gi mà lắm thế. Nó có cho chữ vào mồm cho đầy bụng được không mà nó học lắm thế để làm gì. Lấy chồng mẹ nó đi cho rồi. Ở nhà ngửa mặt. Ôi trời ôi, sao tao chồng mặt thế....phụt....

Bà Nhu nôn thốc nôn tháo. Phụng Lê một bên vừa lấy khăn, lấy nước cho mẹ, vừa gọi cho chị.

- Chị, mẹ bị làm sao ấy. Em đưa mẹ đi cấp cứu đây

Tôi nghe thấy Phụng Lê nói đưa mẹ đi cấp cứu thì cô cũng vội vàng xin về sớm, nghỉ học tại chức, lái xe thật nhanh hướng bệnh viện gần nhà.

Tôi gọi cho Phụng Lê xác định xem mẹ tôi nằm ở viện nào. Tôi gấp gấp vào phòng cấp cứu. Một lúc sau, mẹ tôi được đưa ra ngoài, vào phòng nghỉ bên cạnh. Phụng Yến hấp tấp túm lấy bác sĩ vừa khám cho mẹ tôi, hỏi han tình hình cụ thể.

Theo như lời bác sĩ nói, mẹ tôi đang ở giai đoạn tiền mãn kinh, lại bị huyết áp cao, mỡ máu và đường cao, cần phải cân bằng lại chế độ ăn uống hàng ngày. Tôi ghi nhớ lời bác sĩ căn dặn rồi cầm đơn thuốc đi mua. Bà Nhu nằm truyền nước, hể mắt nhìn hai cô con gái trước mặt, rồi lại một mồi nhắm mắt.

Truyền hết hai dịch, bà Nhu được xuất viện về nhà. Ông Mạnh nằm vật vã trên sàn nhà, chắc do say quá không dậy được. Nhìn thấy ba mẹ con về nhà, ông gào lên chửi rủa, cả 3 mẹ con đi ra ngoài không nấu cơm cho ông ăn. Giọng rượu lè nhè lải nhải, ồn ào. Bà Nhu bùng lên con tức giận. Người ta chẳng phải suy nghĩ gì, con cái hầu hạ dạ vâng, chồng nay cười mai đùa. Đáng này, bà chẳng được cái gì cả, trong người đang ốm đau bệnh tật, lại còn phải nghe chửi rủa của người say. Sấn bực bội về Phụng Yến, bà cũng rống lên.

Cả tôi và Phụng Lê đều mệt mỏi.

Tôi cảm thấy cuộc sống thật ngọt ngào, khó chịu. Tuy mới 21 tuổi, nhưng so với bạn bè bằng tuổi, tôi cảm giác như đã 30. Tôi chán nản, thờ ơ.

Ngày hôm sau đi làm, tinh thần mệt mỏi rệu rã cực độ. Vừa vào văn phòng, đường dây điện thoại của phòng Giám đốc gọi tới. Tôi nhấc máy, vâng dạ một hồi rồi vội vàng xuống phòng Giám đốc. Đẩy cửa vào, tôi thấy bác Giám đốc ngồi hút thuốc trầm ngâm.

- Cháu có đựng vào máy tính cá nhân của ông Sơn không?

- Bác Chủ tịch nói có thể nhớ từ nước ngoài gửi về chưa dữ liệu, bác ấy bảo cháu và anh Tuấn tìm đầu đọc thẻ để lấy dữ liệu ra.

- Thế cháu nhắc việc này với ông Sơn không?

- Cháu không ạ. Cháu nghĩ bác ấy giao máy cho cháu và anh Tuấn và dặn công việc rồi thì cháu cứ thế tiến hành thôi ạ

- Khách của ông Sơn lên văn phòng cháu có vô lễ gì không?

- Cháu không ạ. Cháu pha trà, rót nước mời khách rồi đóng cửa phòng ra ngoài luôn ạ

- Ở trong văn phòng, ông Sơn có làm gì khác thường không?

- Khác thường là sao hả bác?

- Con gái, bác cũng chẳng hiểu số phận của con làm sao nữa. Ông Sơn chuyển con xuống bể bơi làm, không cho làm trên văn phòng nữa. Theo như bác được biết, lý do chuyển đi là bởi vì con đã xem trộm tài liệu trên máy tính của ông ấy, vô lễ với khách tới giao dịch.

- Cháu không bao giờ làm thế.

Tôi chăm chăm nhìn bác Giám đốc, cảm giác uất ức trào lên. Chuyển thì chuyển chứ làm sao lại đẩy tôi vào cái tội danh ăn cắp và nói dối như thế. Theo thói quen, tôi cắn chặt môi, hai bàn tay tôi nắm chặt, run rẩy.

Bác Giám đốc nhìn tôi thương cảm. Bác nói bác tin tôi không làm như thế. Ngày mai tôi sẽ chuyển xuống bể bơi làm.

Tôi xuống bể bơi, gặp chú tổ trưởng xem ngày mai tôi sẽ làm ca nào và vị trí nào.

Xuống bể bơi, có vài ánh mắt của nhân viên bể bơi nhìn tôi với ánh mắt khinh thường. Tôi mặc kệ.

Cái tin tôi bị chuyển chuyển khỏi văn phòng, xuống bể bơi làm trò thành câu chuyện muôn màu muôn vẻ của vài nhân viên thích tám chuyện. Người thì hỏi thẳng tôi tại sao lại bị chuyển, người thì nói sâu xa kiểu như tôi bị ông Chủ tịch chơi chán rồi đương nhiên đuổi đi thôi. Người thì bảo tôi là rau nát, rau bị sâu ăn.....Nói chung là câu chuyện sau lưng tôi, nói to có, nói nhỏ có, nói thì thầm cũng có. Tôi cũng chẳng quan việc họ bàn tán sau lưng.

Chiều, hết giờ làm, tôi nhận được tin nhắn của Khánh Phong. Anh nói hôm nay anh bận, không về cùng với tôi được. Tôi cũng không muốn anh nhìn thấy tình cảnh chật vật của mình, thậm chí phào khi biết anh sẽ không đi cùng tôi về.

Tôi lại sắp xếp lại lịch học của mình. Tôi không nghĩ việc tôi bị đuổi từ văn phòng xuống bể bơi lại ảnh hưởng tới học hành của tôi như vậy. Tôi nhớ rõ chú tổ trưởng đã nói rằng: "Bởi vì cháu không phải là do công ty cử đi học nên không được hưởng chế độ đãi ngộ của công ty. Nếu cháu đi học trùng vào ca làm việc thì cháu tự đối với người làm vị trí đó. Miễn làm sao các ca làm việc đều phải có người làm".

Tôi cũng không nghĩ nhiều. Dù sao, trình độ tiếng Anh của tôi bây giờ cũng đã là cấp độ Advance rồi. Khóa học vi tính cũng hoàn thành rồi. Còn mỗi khóa học tiếng Trung thôi. 2 năm rồi, tiếng Trung của tôi cũng dần khá lên. Tôi có năng khiếu về ngoại ngữ nên việc học ngoại ngữ đối với tôi không hề có trở ngại nào.

Tôi lái xe đến quán cà phê làm thêm, chờ đợi ca, tôi chọn một góc quán, ngồi uống cà phê, lấy tinh thần làm việc cho buổi tối. Tôi không biết buổi tối hôm đó, ở bể bơi, lại có một cuộc đánh nhau âm ỉ giữa một nhân viên bể bơi với hai anh em sinh đôi kia.

Hôm sau đi làm, tôi thấy mọi người ở bể bơi nhìn tôi với ánh mắt khác lạ. Tôi cũng chẳng quan tâm lắm. Lúc nào thật, lúc nào giả, lúc nào yêu, lúc nào ghét - 2 năm qua, tôi đã lĩnh hội được ở cái trường đời thu nhỏ này rồi. Tôi rất AQ - mặc kệ mọi thứ. Tôi nhìn vào trong bể bơi qua lớp kính trong suốt, hơi nước mờ bên trong là dấu hiệu cho thấy sự ấm áp, khác biệt với bên ngoài đang lạnh lạnh. Tôi nhìn mọi người bơi một cách thêm thường, bỗng nhiên tôi có ý nghĩ muốn học bơi. Tôi muốn bơi như con cá dưới nước, gột bỏ mọi phiền chán trong cuộc sống. Chị Lương Hiền đang dạy bơi dưới bể, có lẽ nhìn thấy ánh mắt thêm thường của tôi cho nên trong giờ ăn trưa, chị bảo sẽ dạy tôi bơi ếch. Tôi mừng hùm. Ăn trưa xong, chị đưa cho tôi một cái áo bơi. Tôi làm ở bể bơi nên với đồ bơi, kính mũ bơi, cái nào hàng tốt, cái nào hàng dởm tôi phân biệt được. Áo bơi này, nếu tôi đoán không nhầm, nó cũng phải khoảng 500.000đ. Đó quả là món đồ xa xỉ nhất trong số các món đồ mà tôi dùng.

Hết ca làm, tôi hào hứng xuống bể bơi học bơi. Khách của bể bơi thường là khách quen nên khi họ thấy tôi xuống bể thì đều động viên tôi. Tôi vui lắm. Mỗi người một câu, mỗi người một lời, khí thế học bơi bùng bùng. Quả thật là nhờ không khí vui vẻ như thế, cộng với việc hàng ngày tôi đều nhìn mọi người học bơi, rồi bơi đi bơi lại, tự nhiên mọi động tác in vào đầu tôi. Có lẽ bởi vì như thế cho nên tôi học bơi rất nhanh. Sau 3 ngày, tôi đã biết bơi ếch đúng chuẩn.

Thời gian càng về cuối năm, Khánh Phong rất bận rộn với các hoạt động ngoại giao hoặc cái gì gì đó, tôi cũng không am hiểu lắm. Tôi vẫn đi học tại chức đều. Mọi điều tôi đều chia sẻ với Diệu Vũ thường xuyên. Cô ấy không khác gì một cuốn nhật ký của tôi. Ngược lại, mọi hoạt động của Diệu Vũ tôi đều nắm rõ. Hai chúng tôi thường đùa nhau là Nhật ký sống. Daniel về nước. Diệu Vũ cũng bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn khác, thỉnh thoảng cũng có nổi loạn một chút. Tất nhiên, những lúc đó thường là có tôi đi cùng. Người ngoài nhìn vào còn tưởng hai chúng tôi có vấn đề về giới tính. Đáp lại cái nhìn nghi ngờ, hai chúng tôi đều cười như hai đứa dờ hoi.

Nếu cuộc sống cứ trôi qua như thế thì thật là tốt.

Chị Hằng thông báo cho tôi, cuối năm nay gia đình chị ấy sẽ đi nước ngoài nhận nhiệm kỳ mới của chú Danh. Sợ là về sau, hai chị em khó có thể gặp nhau. Gia đình chị có thể sẽ định cư luôn bên đó. Chị nói Khánh Phong cũng sẽ nhận nhiệm kỳ đầu tiên này, nhưng mà sẽ đi sau. Mỗi nhiệm kỳ kéo dài trong 3 năm, sau 3 năm, sẽ có người khác sang thay thế.

Bất giác, tôi chạnh lòng.

Tôi và anh, nếu gọi là thích nhau thì có, nhưng nếu gọi là yêu - tôi cảm giác chưa hẳn gọi là yêu. Tôi thấy mình quá mơ hồ. Mọi thứ như ảo ảnh, lúc đậm lúc nhạt, không cân bằng. Diệu Vũ nói: tình cảm của chúng tôi cần phải có thử thách. Vượt qua thử thách này, chúng tôi mới chính thức biết được đối phương có yêu mình hay không.

Chắc là vậy. Tôi vẫn nghe chị Thúy Chi nói cái gì cũng cần phải có thử thách. Nếu mọi thứ cứ bình bình như vậy, một là không có thú vị, hai là không hiểu được đối phương. Có gian nan, có vất vả mới hiểu được lòng nhau. Tôi kết luận: cuộc đời là một bát súp thập cẩm. Nếu lúc trước ăn toàn rau thì lúc sau sẽ được ăn thịt, thỉnh thoảng sẽ phải húp nước hoặc là ăn đồ ăn khoai. Dù mọi tư vị lẫn lộn. Tôi tự bật cười với sự so sánh dở hơi này.

Có điều, Khánh Phong không hề nói với tôi về nhiệm kỳ đầu tiên của anh. Tôi chờ xem đến lúc nào thì anh sẽ nói với tôi.

Đến buổi học bơi thứ 4, chị Lương Hiền đẩy tôi cho anh trợ bơi kèm tôi ra chỗ sâu nhất bể - độ sâu 2m. Tôi hít một hơi, nhẹ nhàng bơi đến cuối bể, trôi lên mặt nước, rồi lại nín thở nhìn xuống nước, tôi thấy chơi vui. Bỗng nhiên tôi thấy một cái đầu tròn lơ lửng bên cạnh, hăm răng đen kịt vì ám khói thuốc, nụ cười nham nhở, tôi giật mình, theo bản năng, tôi buông tay đập đập lên ngực. Mất đi điểm tựa, bất giác mới nhớ ra mình đang ở độ sâu 2m, chân không chạm đáy. Tôi hốt hoảng chơi vơi. Anh trợ túm lấy tôi, nhân vai tôi xuống nước. Vừa nhân vừa nói bên tai tôi: "Mày đuổi thẳng chân ra, thả lỏng người ra. Khi chân chạm đáy bể thì mày dùng sức đẩy lên trên, đồng thời ngửa đầu lên hộp không khí. Cứ làm thế cho đến khi quen dần thì điều chỉnh hồ hấp". Tôi bị anh nhấn xuống, túm lên, sặc nước, tôi uống một bụng nước to tướng. Anh trợ thật độc ác, vẫn cứ làm thế với tôi cho tới khi tôi làm theo hướng dẫn của anh. Lúc lên bờ, tôi xanh hết cả mặt. Tôi tự nhủ: từ lần sau thấy anh ta là tôi sẽ trốn ngay. Tôi vội vàng đi vào phòng tắm, tránh anh trợ kia thật nhanh.

Phụ nữ thường nhiều thủ tục phụ hơn đàn ông. Tôi tắm rửa xong, đi ra ngoài, đã thấy anh trợ ngồi hút thuốc là phi phèo ở ngoài hàng ghế dành cho khách ngồi chờ rồi. Tôi chẳng nói với anh câu gì, tận lực trốn tránh. Tôi đi sẩy tóc.

- Mày đi thẳng cái chân ra, bước dài ra, cái mông phải đừng đưa một tí thì hình dáng mới mềm dẻo được. Mày đi kiểu gì chân thì lỏng không, mông thì cứng nhắc chả hấp dẫn tí nào. Mày nhìn bọn con gái Tây nó đi không. Bước chân dài, lưng thẳng, mông vênh dong đưa, ngực ưỡn, đầu ngẩng cao. Mày nhìn lại mày xem, không khác gì đàn ông

Tôi biết ngay là anh ta không để cho tôi yên mà. Tôi vẫn mặc kệ.

Tôi thay đồ, xỏ vội vàng đôi giày cao gót, chào mọi người và đi ra cửa.

- Con điên kia, tao bảo mày đi thẳng cái chân ra, bước dài chân ra cơ mà.

- Kệ em, liên quan gì đến anh

- Con dở hơi, tao dạy mày cách đi đứng cho ra dáng con gái mà mày lại còn cãi tao. Mày chọn lại giày cao gót đi. Giày cao gót thì phải chọn đôi tốt một chút, gót là điểm đỡ toàn bộ trọng lực cơ thể mà cái gót giày của mày xiêu vẹo thế kia thì làm sao dáng đi của mày chả xiêu vẹo. Một đôi giày vững chãi sẽ giúp dáng đi vững chãi tự tin

- Giày này em mua là giày tốt mà. Anh nhìn thế nào mà bảo không phải giày tốt

- Giày tốt thì có đệm ở gót chân. Hai gót giày khi để trên mặt phẳng thì đứng thẳng. Mày không nhìn được đằng sau nên mày không biết. Tao thấy mày đi như sắp đổ đến nơi rồi.

- Làm sao anh biết chọn giày vậy? Chắc mua giày cho bồ nhiều quá rồi nên thông thạo phải không?

- Phụ kiện của phụ nữ là rất quan trọng, nhìn chúng, người ngoài sẽ đánh giá được người phụ nữ đó là người như thế nào. Đặc biệt là đôi giày cao gót. Người đàn ông tinh tế là người biết chọn cho người phụ nữ của mình một đôi giày cao gót phù hợp.

- Anh định nói anh là người tinh tế chắc. Ôi trời, anh nhìn lại anh đi, anh mà là người đàn ông tinh tế cơ đấy

Tôi thấy anh trợn nhếch môi cười, ngậm miệng thuốc, rít một hơi. Tôi không thấy anh nói gì nữa, hình như, anh đang nghĩ về điều gì đó.

Tôi cũng chẳng quan tâm lắm gì.

Từ sau hôm đó, vô thức, tôi làm theo lời anh trợn chỉ dạy, tôi luôn chú ý đến cách đi đứng của mình. Nhưng cũng từ hôm đó, tôi không thấy anh trợn đi boi nữa. Có lẽ anh ấy bận việc.

Có một chị hay đi boi, nói chuyện rằng anh trợn là kiến trúc sư nội thất. Trước đây yêu bạn của chị ấy. Yêu tha thiết chân tình và rất chăm sóc cô người yêu. Không hiểu vì lý do gì hai người chia tay nhau, cô người yêu ra nước ngoài định cư, còn anh trợn, bỗng nhiên biến thành một con người hoàn toàn khác.

Tôi trầm tư suy nghĩ: hóa ra anh ta là một người có học hành đáng hoàng chứ không phải dân vô học bụi phui như vẻ ngoài bặm trợn của anh ta. Hơn nữa, anh ta lại còn là một Giám đốc nữa cơ đấy. Anh ta tự mở công ty, nghe nói là công ty cũng khá có tiếng. Quả thật, tôi thay đổi hẳn cách nhìn về anh ta. Nghĩ lại, anh ta tuy ăn nói thẳng thắn, đôi khi còn mất lịch sự, nhưng thật ra lại là điều nói thật. Mà sự thật thì luôn mất lòng. Tôi không hề biết rằng, đó là bài học cuối cùng mà tôi học được ở bể bơi.

Ở bể bơi, mỗi tháng sẽ tổ chức sinh nhật cho các thành viên một lần. Tôi tham gia hoạt động này nên cũng hiểu vài phần. Gọi là tổ chức sinh nhật cho nhân viên bể bơi đồng nghĩa với việc ăn chơi nhảy múa hát hò. Người nào làm ca nào thì vẫn làm ca đó nhưng khi cuối buổi, khách thừa hơn thì bắt đầu nhập cuộc ăn chơi. Gọi là giải trí nâng cao đời sống tinh thần cho công nhân viên.

Tôi bị ép uống rượu khá nhiều lần nhưng tôi đều tránh thoát, một phần là nhờ hai chị giúp đỡ. Tháng 11, bể bơi lại tổ chức sinh nhật cho các thành viên, nhưng lần này chị Thủy Chi không tham gia, chị Lương Hiền có khách hẹn dạy boi. Tôi đơn thương độc mã chống chọi. Tôi cảm giác ngày hôm nay tôi trốn không thoát. Đầu óc tôi bắt đầu có dấu hiệu choáng váng. Tôi lấy cớ đi vệ sinh nên chuồn êm. Tôi vào bể bơi, đi vệ sinh xong, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Diệu Vũ và Xu đến bể bơi đón tôi. Tôi ngồi xiêu vẹo ở hàng ghế dành cho khách thay đồ bên khu nữ. Khu thay đồ nữ và nam cách nhau bằng vách ngăn bằng nhựa, gần với vị trí soát vé. Tôi thấy hai nhân viên cứu hộ trẻ đi vào, lôi kéo tôi ra nhập cuộc. Tôi ghét nhất là bị cưỡng ép làm việc gì mà mình không muốn, tôi lè nhè: "Em không đi. Em say rồi. Em chờ bạn đến đón về".

Hai thằng ôn dịch đó lôi tôi xềnh xệch vào hội trường, nơi đang diễn ra hoạt động ăn chơi nhảy múa. Tuy tôi choáng váng đầu óc nhưng chưa hẳn mà mất ý thức, tôi thấy có vài bàn tay đang sờ soạng trên người tôi kèm theo những tiếng suýt xoa. Tôi giãy dụa. Tôi có cảm giác lạnh lạnh thì mới phát giác ra quần tôi đã bị cởi ra, còn quần lót đang bị kéo dở xuống. Tiếng nhạc âm ỉ, tôi gào thét, chân tay đập loạn xạ. Tôi nghe thấy tiếng xì xào bên tai: da trắng nõn thế này bảo sao ông Chủ tịch lại không thèm thưởng cơ chứ. Cái thân thể này khối thằng nhìn qua rồi lại còn giờ trò, để yên cho tao sờ một tí.... ..

Những tiếng nói cứ vang vọng vào tai tôi. Tôi khóc như mưa.

- ĐM....lại còn ra vẻ thanh cao. Bị chơi cho tơi tả rồi lại còn giả vờ trinh nữ

- Cầm mồm, khóc lóc cái gì mà khóc. Bọn tao sờ một tí chứ có làm gì đâu mà khóc

... ..

Tôi ra sức túm quần lót và áo đang bị cởi ra lại. Nhưng tôi chỉ có hai cái tay, sức lại yếu. Tôi nghĩ, đời này tôi xong rồi. Tôi nôn thốc nôn tháo, tiếng chửi rủa lại vang lên. Bỗng nhiên tôi nghe thấy tiếng ai đó gào lên: "Các người đang làm cái trò gì vậy". Rồi một người chạy sầm sập đến bên tôi, mặc quần áo cho tôi. Tôi mở đôi mắt nhòe nước ra, là chị Lương Hiền đã cứu tôi. Tôi túm lấy chị, khóc như trời sập.

Chị đỡ tôi ra ngoài, đúng lúc Diệu Vũ và Xu đến. Tôi chật vật, ôm Diệu Vũ khóc. Sau đó hai người bọn họ đưa tôi đến nhà nghỉ gần đó, chăm sóc tôi. Tôi vận người nôn thốc ra. Xu và Diệu Vũ chăm sóc tôi tận tình. Tôi xấu hổ vô cùng. Tôi khóc đến khi đôi mắt sưng mọng lên, không mở ra được nữa. 12 giờ đêm, tôi tỉnh táo hơn một chút, Diệu Vũ và Xu đưa tôi về nhà.

Chiều hôm sau, tôi đi làm.

- Nhìn cái mặt nó kia. Gớm, tướng thế nào chứ bên trong đã thối.

- Mặt nó dày thật, hôm nay lại còn dấm vắt mặt đi làm cơ đấy

... ..

Bọn họ công khai chỉ trích tôi. Tôi nghiêng rằng mặc kệ. Tôi còn phải sống nhờ vào đồng lương ở đây mà duy trì việc học hành. Nhục nhã cũng phải đi làm.

Tôi chẳng hiểu có ai nói chuyện gì đến tai bác Giám đốc. Trưa hôm đó, diễn ra một cuộc họp khẩn cấp. Bác Giám đốc tức giận, mắng tất cả mọi người trong bể bơi, trong đó có cả tôi. Bác mắng tôi là người không biết giữ mình, không biết cách đối nhân xử thế, không biết người nào là bạn người nào là thù. Tôi nhìn bác Giám đốc, tôi đọc được một mảnh yêu thương mà bác Giám đốc dành cho tôi. Đau lòng - tôi cảm nhận được sự đau lòng của một người cha dành cho một cô con gái.

Tối hôm đó, tôi không đi học. Tôi gọi cho Diệu Vũ, hai đứa vào bar ngồi uống rượu. Lần đầu tiên tôi uống rượu ở bar. Nhưng tôi không uống say. Tôi kể hết mọi chuyện cho Diệu Vũ nghe. Cô ấy trầm ngâm không nói gì, chỉ lắng lắng nghe tôi nói. Đó là cách chúng tôi an ủi nhau.

Mọi việc nào có dừng lại đó. Một tối, Khánh Phong đến bể bơi chờ tôi. Tôi làm vệ sinh công nghiệp nên không ngồi nói chuyện với anh được. Vệ sinh công nghiệp là nhặt rác, cọ sàn, cọ nhà tắm, cọ sân bể bơi - nói một cách khác là giữ cho bể bơi, trong ngoài đều sạch sẽ. Tôi đang chải rêu sàn xung quanh bể bơi, mọi người xôn xao nói có đánh nhau. Tôi nhìn ra ngoài, thấy mọi người nhón nháo. Tôi cũng mặc kệ, chẳng phải việc của tôi. Nhưng lúc tôi định quay lưng tiếp tục công việc của mình thì tôi loáng thoáng nhìn thấy hình như Khánh Phong cũng trong đám đánh nhau, có hai anh em sinh đôi kia, và cả mấy nhân viên bể bơi. Tôi không hiểu có chuyện gì xảy ra. Tôi vội vàng chạy ra ngoài can ngăn.

- Cái thằng không biết bảo vệ người yêu mình thì yêu làm gì. Sao em chọn nó chứ không phải chọn anh - một trong hai anh em sinh đôi tức giận quát lên với tôi.

Tôi không hiểu chuyện gì xảy ra. Tôi thấy Khánh Phong bị đánh tím một mảng lớn trên mặt, khóe môi rướm máu, hai nhân viên bể bơi cũng bị đánh lê lét chật vật còn hai anh em sinh đôi khóe miệng cũng bị rách, đang thờ hồng hộc.

- Em cần tiền đi học phải không, anh có thể cho. Anh đã từng nói với em muốn làm gì thì cứ nói với anh một câu. Tại sao không bao giờ em hé răng nửa lời, sao em cứ phải chịu ở cái nơi bẩn thỉu này để mặc chúng nó chà đạp - một người sinh đôi kia lên tiếng.

Đúng là hai anh em bọn họ đã từng ngỏ lời muốn giúp tôi mọi việc nhưng tôi từ chối. Tôi không cần sự thương hại. Với lại, bọn họ cũng chỉ là người dung, tôi nhận sự bố thí của họ sẽ không biết lấy gì mà trả. Lúc đó, họ rất tức giận. Tôi tưởng họ đã quên. Có lần ông Chủ tịch gọi tôi lên văn phòng, hỏi về mối quan hệ của tôi với hai anh em kia, tôi một mực nói không quen họ. Thực tế đúng là tôi với bọn họ chỉ là người dung, đến làm bạn bè cũng chẳng phải huống chi là mối quan hệ thân mật hơn.

- Em chuyển công ty đi. Anh sẽ tìm một công ty khác cho em

- Cảm ơn hai cậu có ý giúp đỡ, cô ấy là người yêu tôi. Trách nhiệm đó nên là tôi tự đứng ra đảm nhiệm - lúc này Khánh Phong mới nhàn nhạt nói

- Cảm ơn. Anh không xứng làm người yêu của Phụng Yến - một trong hai người sinh đôi quát lên.

Hai bên giằng co một hồi cho tới khi tôi gào lên: "Im lặng".

Tôi chấp nói vài thông tin cũng đoán ra được vấn đề. Trong lúc ngồi nghỉ ngơi, hai nhân viên nào đó ở bể bơi đã lôi chuyện tôi uống rượu say và bị sờ mó như thế nào. Tôi đoán chắc là bởi vì nhìn thấy Khánh Phong ngồi chờ tôi ở đó cho nên họ cố tình lôi chuyện này ra nhằm bôi xấu tôi. Mà vô tình làm sao hai anh em sinh đôi kia cũng vừa bơi xong, đang ở phòng thay đồ mặc quần áo. Hai người nghe thấy bọn họ nói xấu tôi nên đã đánh cho hai người kia một trận, lại nhìn thấy Khánh Phong ngồi im như tượng, hai anh em sinh đôi điên máu đánh luôn cả anh. Họ cho rằng Khánh Phong không biết cách bảo vệ tôi.

Tôi thật sự đau đầu và xấu hổ bởi chuyện kia là có thật. Tôi không biết phải đối mặt với Khánh Phong như thế nào. Tôi bản. Thật là bản.

Tan ca, tôi và Khánh Phong cùng nhau ra về. Không giống như mọi khi là đi uống cà phê hoặc đi ăn bữa phụ rồi mới về, hôm nay, cả hai chúng tôi đều đi thẳng về nhà, suốt cả chặng đường, không ai nói với ai câu gì.

Những ngày sau đó, Khánh Phong vẫn đưa đón tôi đi làm, đi học, vẫn nhắn tin hỏi han tôi đều đặn, anh tuyệt nhiên không nói gì đến việc kia.

Tôi cảm thấy có lỗi với anh. Tôi không xứng đáng với anh.

Chớp mắt một cái, đã đến ngày sinh nhật tôi. Hình như ông trời lại trêu đùa tôi hay sao mà hôm đó, tôi gặp lại Long Trịnh - bạn học cấp 2 với tôi, hàng xóm của tôi, thân mật hơn, là con của người bố nuôi đáng tôn kính.

Sinh nhật tôi là một ngày đông lạnh giá. Khánh Phong đến quán cà phê đón tôi. May mắn là tôi làm ca sáng ở bể bơi thì làm ca chiều tối ở quán cà phê. Tôi xin phép chị chủ cho tôi về sớm. Ra khỏi quán, Khánh Phong đi lấy xe. Khi quay lại, trên tay anh là một bó hoa ly thơm ngát. Tôi cảm động vô cùng. Anh còn đưa cho tôi một gói quà được bọc giấy màu hồng nhạt, thắt nơ cùng màu. Chẳng hiểu sao, tôi lại có dũng khí vươn tay ra, chủ động ôm anh, nói thì thầm vào tai anh giống như anh vẫn hay làm với tôi, nhẹ nhàng nói: "Em cảm ơn anh".

Anh nheo mắt, nói "Cảm ơn thôi chưa đủ. Người phương Tây còn thể hiện sự cảm ơn bằng một cái hôn đấy". Tôi đỏ mặt xấu hổ, lí nhí: "Cho em nợ đi". Tôi biết ngày sinh nhật của Khánh Phong, mỗi năm, đến ngày sinh nhật anh, tôi đều mua quà nhưng không tặng cho anh. Anh không tổ chức sinh nhật, mà nếu có, đôi khi lại trùng vào dịp giỗ. Anh nói: Đàn ông không coi trọng những việc này.

Khánh Phong đưa tôi đi ăn nhà hàng. Trên tay tôi nào hoa nào quà, mọi cô gái đều nhìn tôi với ánh mắt ghen tị. Tôi lại đỏ mặt lần nữa. Lần đầu tiên, tôi biết thế nào là e thẹn dịu dàng nữ tính. Tình yêu của anh khiến tôi trở nên nữ tính hơn. Dù sao tôi cũng mới 21 tuổi, không quá trẻ cũng chẳng phải là già đến nỗi không biết thế ngượng ngùng. Trong suốt bữa ăn, hai chúng tôi trêu chọc nhau chí chóe. Tôi nghĩ rằng sinh nhật tôi thật là lãng mạn và vui vẻ. Tôi đã hỏi anh lý do vì sao anh luôn chọn vị trí ngồi đối diện mà không phải là ngồi bên cạnh như những cặp tình nhân khác. Anh trả lời vui vẻ rằng: Ngồi đối diện - anh sẽ nhìn bao quát được xung quanh. Nếu có ai đó có ý định xấu, anh sẽ nhìn thấy được mà ngăn cản. Còn nếu ngồi bên cạnh, chỉ có thể quan sát đằng trước, còn đằng sau lưng hoàn toàn không thể nhìn được. Nếu có chuyện gì xảy ra sẽ không phản ứng kịp.

Anh - luôn suy nghĩ cho tôi. Vì tôi mà bảo vệ hết thấy.

Thẳng cho tới khi hai chúng tôi đi về nhà, gặp Long Trịnh dưới vườn hoa trước khu tập thể, tôi bỗng nhiên chết lặng người. Nhìn thấy cậu ta, bóng ma quá khứ đột ngột xuất hiện trở lại. Tôi cảm giác toàn thân run rẩy, xung quanh tôi đang lạnh ngắt, chân tay tôi luống cuống, cổ họng tôi cứng lại, cảm giác hô hấp cũng ngừng lại.

Long Trịnh bước từng bước đến chỗ tôi và Khánh Phong, nhả khói thuốc, thân hình dựa vào gốc cây bàng, trầm giọng nói: "Yến, chúc mừng sinh nhật em!".

Cậu ta nói xong thì đưa cho tôi một cái hộp xinh xắn. Tôi nhìn chăm chăm cái hộp trên tay Long Trịnh, cảm giác cái hộp đó như một khối thuốc nổ. Nếu tôi chạm vào, tức khắc cái khối vuông vuông nhỏ xinh kia sẽ phát nổ ngay tức khắc. Tôi sợ.

Long Trịnh nhìn tôi, cậu ta cười khế, vươn tay ra nắm lấy tay tôi, lật bàn tay lên rồi đặt vào tay tôi cái hộp nhỏ xinh đó, không đầu không cuối nói: "Ông già ly dị rồi, đã lấy vợ khác, có một đứa con gái 1 tuổi. Mẹ cũng có chú bao bọc, còn tôi vẫn một mình. Yến, về với anh được không. Như khi xưa còn nhỏ tuổi, anh đã nói: chờ em lớn rồi về ở với anh, anh nuôi em tiếp".

Tôi giật mạnh tay, cái hộp rơi xuống đất. Tôi run lên bần bật, đứng không vững, tôi cảm giác mọi thứ nghiêng ngả, đảo điên. Một tay Khánh Phong vẫn giữ trên eo tôi, ôm chặt. Long Trịnh cúi xuống cầm cái hộp lên, đặt vào tay tôi. Cậu ta quay sang Khánh Phong, nhạt giọng nói: "Anh đưa Yến lên nhà đi, tôi có chuyện muốn nói với anh".

Tại tôi ù đi, mắt tôi hoa lên không còn nhìn thấy đường đi nữa. Khánh Phong ôm tôi, dìu tôi lên nhà. Trên tầng, Quốc Cường nhìn xuống thấy tôi lao đảo bước từng bước, anh đã mở sẵn cổng sắt chung, chờ tôi đi lên. Khánh Phong nhìn Quốc Cường, cả hai không nói lời nào. Tôi gõ cửa, mẹ tôi ra mở. Bước vào trong nhà, tôi bỏ lên ghế, cuộn tròn người lại. Bó hoa của Khánh Phong nằm lẫn lộn dưới đất, hai hộp quà cũng chung số phận.

Ngày hôm sau, tôi sốt cao.

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thì ra là như vậy

ừ khi anh và Long Trịnh gặp nhau ở dưới sân khu tập thể nhà tôi, linh cảm - bản năng đặc biệt của con gái - mách bảo tôi rằng: Khánh Phong có điều gì đó giấu tôi. Đạo này anh bận rộn hơn, tần suất nhắn tin hoặc gọi điện hỏi han tôi cũng ít hơn trước, khi gặp nhau, thỉnh thoảng tôi bắt gặp ánh mắt như dò xét của anh đang nhìn tôi. Sau 2 năm làm việc ở bể bơi, tôi đã học được cách nhìn vào mắt người đối diện để suy đoán. Tôi chỉ nhớ loáng thoáng rằng anh bảo sắp tới có một cuộc chiêu đãi do Đại sứ quán Trung Quốc tổ chức, anh nói rất ít về hoạt động này, tôi lại rất mù mờ các vấn đề về chính trị. Với khả năng hiểu biết hạn hẹp của tôi, tôi cũng không hiểu tiệc chiêu đãi này là như thế nào, mục đích để làm gì.

Một ngày, chị Phương Hằng nói chủ nhật tuần này Đại sứ quán Trung Quốc tổ chức tiệc chiêu đãi, chị hỏi tôi có đi cùng với Khánh Phong hay không?. Tôi cười ha ha: "Trình độ còi như em thì tham gia tiệc liên quan đến quan chức chính trị làm gì. Với lại, Khánh Phong cũng không mời em đi cùng anh ấy".

Chị Phương Hằng ngạc nhiên nhìn tôi. Chị tưởng Khánh Phong bận quá nhiều việc nên quên mất chuyện này. Chị khuyên tôi nên tham gia, vừa là cọ xát thực tế, vừa làm quen với loại hình này. Sau này rất có lợi cho tôi và Khánh Phong. Tôi ngập ngừng. Tôi không muốn nói cho chị biết tình cảm của tôi và Khánh Phong đang có sự thay đổi nhẹ. Có lẽ là tôi mơ hồ có cảm giác đó thôi. Theo như chị Hằng nói thì Khánh Phong bận việc là thật. Tôi bảo với chị tôi chưa bao giờ tham gia tiệc cao cấp như thế này. Tôi cần phải chuẩn bị những gì, phải làm gì. Với sự ít hiểu biết, tôi sợ sẽ làm hỏng buổi tiệc chiều dài.

Chị động viên tôi cứ tham gia.

- Trong suốt buổi tiệc cứ đi theo chị, không sợ gì hết. Tiệc chiều dài hôm đó chắc chắn sẽ phải mặc váy trang trọng. Tuy nhiên, do bên Trung Quốc làm chủ trì thì nên chọn sườn xám để mặc, vấn tóc nhẹ nhàng lên là xong- chị Hằng tư vấn

Tôi le lưỡi: "Chị ơi, trời lạnh thế này chị bảo em mặc sườn xám thì để em chết lạnh hay sao?"

Chị Hằng lắc đầu nhìn tôi rất "thương cảm" cho cái sự ngố của tôi: "Ôi trời cô em tôi, tiệc chiều dài tổ chức trong sảnh của Đại sứ quán thì lấy đâu ra gió lạnh lùa vào thế?"

Tôi dần mặt ra. Đúng là ngố thật !

Chị Hằng dẫn tôi đi đặt may sườn xám. Bởi vì vóc dáng chị không mặc được kiểu váy này nên chỉ có một mình tôi đặt may. Tôi chọn váy nền đen, họa tiết hoa mai thêu chỉ vàng, gấu váy, tay và cổ áo may viền màu đỏ. Hai chị em tôi lại đi mua giày cao gót. Tôi chọn một đôi giày cao gót size 37,5, bằng vải lụa đen bóng, bên trên giày kết hoa màu đen. Vì chân tôi mỏng, gầy và dài nên đôi giày tôi chọn thường là đan dây hở chân.

Chiều chủ nhật, chị Hằng và tôi đi làm tóc rồi trang điểm. Tôi hiếm khi trang điểm nên tôi yêu cầu thợ trang điểm chọn tông nhẹ nhàng, vấn tóc búi lên, hai bên mai tóc làm xoắn nhẹ thả tự nhiên. Tôi không dùng nước hoa bao giờ nên chỉ sau khi tắm xong tôi thường dùng bộ dưỡng thể mà Khánh Phong tặng. Lần này dự tiệc, tôi cũng không dùng nước hoa. Hai chị em nhanh chóng về nhà thay đồ. Chị Hằng xuýt xoa khen tôi xinh khi nhìn thấy tôi mặc bộ sườn xám đen và đi giày cao gót đen. Chị cho tôi mượn cái ví cầm tay cho đủ bộ.

Chú Danh nhìn tôi, trêu chọc: "Xinh thế này thì đám con trai chưa vợ trong buổi tiệc chiều dài lại bu lấy cháu mất thôi".

Tôi đỏ mặt ngượng ngùng. Thực ra tôi không biết, để quyết định mời tôi đi cùng, chú Danh và chị Hằng đã phải thảo luận việc này một cách nghiêm túc trong vòng 2 ngày.

Chú Danh đi xe của đơn vị đưa đón. Người này tôi cũng biết. Anh ấy tên là Trường Văn - làm cùng phòng với chú Danh và Khánh Phong.

Trên đường đi, tôi hồi hộp vô cùng. Tôi cảm giác tim tôi đập thình thịch như cái trống. Chị Hằng và chú Danh liên tục động viên tôi. Trên xe, chị Hằng bảo hôm nay nhìn xem cái cậu Trịnh Tường ấy sẽ có biểu hiện như thế nào. Tôi cũng không nhớ có quen biết người nào tên là Trịnh Tường. Chị Hằng nhắc tôi nhớ cái người đáng ra chị ấy định giới thiệu tôi cho anh ta thì anh ta lại mang người yêu đi cùng. Tôi chợt nhớ ra có một lần chị Hằng nói định giới thiệu cho tôi một người nào đó làm cùng phòng chú Danh. Hóa ra người đó tên là Trịnh Tường. Chị kể là anh ta và cô người yêu là giáo viên dạy tiếng Anh kia đã chia tay nhau rồi.

Tôi cũng chẳng quan tâm đến chuyện đó lắm nên chỉ biết nghe cho có lệ.

Xe dừng trước Đại sứ quán, bốn người chúng tôi cùng xuống xe, nhân viên bảo vệ lái xe đi gửi. Tôi cảm giác anh Trường Văn thỉnh thoảng nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu. Tôi vốn không có thói quen quan tâm đến những việc vụn vặt xung quanh nên cũng chẳng để bụng lắm.

Bước vào đại sảnh, có nhân viên cất áo khoác của chúng tôi và đưa lại cho chúng tôi một số. Sau đó tôi mới biết đó là số gửi đồ. Lối đi vào sảnh chính thật là âm ập, đèn hoa treo rực rỡ xung quanh, tôi nhìn ngắm xung quanh với ánh mắt thích thú. Anh Trường Văn nhìn tôi mỉm cười. Tôi đỏ mặt cúi đầu bước đi.

Chị Hằng nhắc tôi nên ngẩng đầu lên, chẳng ai lại cúi gầm mặt mà đi như thế. Càng bước tới gần sảnh chính, tôi nghe thấy nhạc nhẹ, tiếng nói chuyện, đến gần hơn, tôi ngửi thấy mùi hương thoang thoảng. Bước vào sảnh chính, có vài người Trung Quốc đến chào hỏi chúng tôi. Rồi chị Hằng hòa nhập với mấy bà mấy cô. Có vẻ như họ quen biết nhau, người nào người đó vẫy áo diêm dúa, trên người tỏa ra mùi nước hoa đắt tiền - tôi đoán thế. Tôi nghĩ: có khi trong cả đại sảnh này, chỉ có một mình tôi là không dùng nước hoa. Từng tốp nhỏ các bà các cô ngoảnh mặt nhìn tôi với ánh mắt tìm tòi. Tôi hơi run khi bị nhìn như vậy. Chị Hằng huyếch vào tay tôi một cái, nhớ tới lời chị dạy, tôi nhìn mọi người khắp lượt và nở nụ cười thay cho lời chào hỏi.

Tôi cảm giác hình như có ai đó đang nhìn tôi. Tôi đưa mắt nhìn khắp sảnh một lượt, tôi phát hiện ra đôi mắt đó. Anh đang nhìn tôi, bên cạnh anh là một cô gái vô cùng xinh đẹp và trang nhã. Cô gái đang khoác tay anh, vừa mỉm cười vừa nói chuyện với một vài người ngoại quốc. Khánh Phong nhìn tôi. Tôi gật nhẹ đầu đáp lại anh rồi tỏ ra lơ đãng nhìn ra chỗ khác. Tôi cảm giác trong lồng ngực tôi như có một bàn tay vô hình bóp nghẹt, cả cơ thể tôi cũng ngắc, tôi thở một cách khó khăn. Cô gái đó tôi biết, đó là Hòa Vy - đồng nghiệp của anh. Thật may, người dẫn chương trình bắt đầu giới thiệu chương trình và mục đích của tiệc chiều dài.

Tiệc chiều dài bắt đầu. Gọi là tiệc nhưng không phải là ăn tiệc, chỉ có đồ uống nhẹ, sâm-panh, trái cây, bánh ngọt. Tôi chẳng còn đầu óc mà quan tâm xem buổi tiệc tổ chức với mục đích gì, trong đầu tôi lúc này là hình ảnh của Khánh Phong và Hòa Vy. Hóa ra anh không nói với tôi về buổi tiệc này, cũng không định mời tôi tham dự cùng. Anh đã có người đi dự cùng. Tôi chắc chắn như thế. Thì ra là như vậy! Khánh Phong sợ tôi làm mất mặt anh trong tiệc chiều dài. Hoặc giả anh chơi trò bắt cá hai tay với tôi. Tôi tự giễu mình.

Tôi đã có đáp án của mình. Trên bục, người ta nói cái gì tôi cũng không nghe thấy, tôi chỉ thấy mọi người dần tản ra và bắt đầu giao lưu nói chuyện chính sự với nhau. Tôi thấy mình hoàn toàn lạc lõng. Giờ này chắc chị Hằng và chú Danh đã đi giao lưu với những quan chức của nước khác rồi.

Tôi bao quát xung quanh đại sảnh, tôi nhìn thấy một vài cái bàn nhỏ xinh đặt trên hàng ghế dài. Trên bàn đặt những chiếc chén xinh xắn. Tôi đoán là chén uống trà, mỗi chỗ dành cho hai người. Tôi chưa bao giờ uống trà nhưng duy nhất chỗ đó chưa có ai ngồi. Tôi ưỡn ngực thẳng lưng bước tới đó. Vừa mới ngồi xuống, tôi bỗng thấy một nhân viên nói tiếng Trung Quốc, rồi lại dùng tiếng Anh hỏi tôi có muốn uống trà hay không? Trong lúc lúng túng, tôi gật đầu như giả vờ và nở nụ cười xã giao theo tiêu chuẩn. Tôi không thể để chị Hằng và chú Danh mất mặt vì tôi được. Hôm nay tôi mặc váy sườn xám xẻ một bên hơi cao, nên khi ngồi xuống, tôi thỉnh thoảng lại lấy tay kéo kéo vạt váy để che chân. Chị Hằng bảo xẻ cao thế cho đẹp.

Chén trà của tôi được rót ra. Tôi nhìn nước trà màu xanh nhạt, rót thật nhanh xuống. Được nửa chén thì nước trà hơi ngả dần màu đỏ. Tôi cảm ly trà, nhấp một ngụm. Mẹ ôi, sao đắng vậy trời. Tôi không dám nhấp nữa, chỉ bậm bậm môi. Tôi nhấp thêm ngụm nữa, mong sao một ngụm uống hết tách trà cho rồi. Đối diện tôi, có một người đàn ông khoảng 40 tuổi - người Trung Quốc - ngồi xuống. Ông chăm chú nhìn tôi. Tôi bỗng sắc mặt. Ông ta cười nhẹ. Chờ tôi ho xong, ông ta dùng tiếng Anh, hỏi tôi có biết nói tiếng Trung Quốc hay không?

Tôi thật thà đáp: Tôi có biết tiếng Trung Quốc, nhưng vốn từ của tôi ít ỏi, chỉ dùng ở mức giao tiếp cơ bản mà thôi.

Ông ta mỉm cười rồi nói:

- Cô uống trà của nước chúng tôi, cô có cảm nhận gì không?

- Thưa ngài, tôi vốn không biết uống trà nên kiến thức về trà tôi cũng không nhiều lắm. Khi tôi nhấp ngụm trà đầu tiên, vị đắng của trà làm tôi nuốt vội vàng. Tôi nhấp ngụm trà thứ hai, tôi cảm giác có vị đắng rồi đến vị chát. Đến ngụm thứ 3, tôi thấy vị đắng, vị chát, khi trà xuống đến cổ họng thì để lại vị ngọt - tôi sáng khoái đáp lại

Ông ta giải thích cho tôi một hồi về loại trà tôi uống. Tôi nghe thì hiểu ý như là đây là một trong những loại chè nổi tiếng của Trung Quốc, được thu hái thế nào, và mùa nào, bảo quản ra sao.....Tôi nghe cứ thấy ong ong trong đầu.

- Tôi thấy cô đi cùng với ông Danh và bà Hằng, liệu có phải cô có quen biết với hai người bọn họ?

- Đúng vậy ạ - (May mà ông ta gọi tên chú Danh và chị Hằng theo kiểu xã giao của Việt Nam chứ nếu ông ấy dùng theo phép xã giao của Trung Quốc như là gọi chức danh kèm theo họ thì tôi chết chắc. Đến giờ tôi còn không biết chú Danh họ gì nữa- tôi thầm nghĩ)

- Nếu đến Trung Quốc, cô sẽ chọn địa điểm nào để dừng chân?

- Thưa ngài, tôi sẽ chọn một vài cổ trấn để tham quan. Tôi luôn tò mò về các trấn cổ của Trung Quốc. Tôi xem giới thiệu trên ti vi nhưng chưa được tận mắt thấy bao giờ.

Ông ta nhìn tôi với ý cười, đôi mắt ông ta cong lên, nụ cười thật là hiền hòa.

- Nếu có dịp đến Trung Quốc, cô hãy liên lạc với tôi. Tôi sẽ cử người làm hướng dẫn viên du lịch cho cô và giới thiệu về trấn cổ mà cô muốn tìm hiểu.

Ông ta nói rồi đưa danh thiếp cho tôi. Tôi cảm ơn ông ta, giơ hai tay nhận lấy và cất danh thiếp vào ví cầm tay. Tôi nghĩ bụng: chắc là nói chơi vậy thôi chứ hạng tôm tép như tôi mà liên lạc được với ông ta chắc phải vài năm mới liên lạc được mất.

Chợt tôi thấy ông ta quay sang nói chuyện bằng tiếng Anh với người tên Khánh Phong. Là anh, không sai. Giọng nói ấy luôn vô cùng nhẹ nhàng và trầm ổn. Tôi quay ra cười với Khánh Phong. Nhân lúc hai người nói chuyện với nhau, tôi nhẹ nhàng rời đi. Tôi cảm giác sau lưng tôi có đôi mắt đang dõi theo. Kệ, tôi cứ tránh đi cái đã.

Có người vỗ nhẹ vào người tôi. Tôi nhìn sang, thấy một người đàn ông đang cười toe toét. Tôi nghe thấy ai đó gọi anh ta là Trịnh Tường. Tôi liền đoán ra anh ta chính là người mà có lần chị Hằng định giới thiệu cho tôi.

- Có nhận ra anh không?

- Em xin lỗi, em không nhận ra.

- Anh là Trịnh Tường - người mà chị Hằng định giới thiệu cho em

- À, chào anh.

- Hôm nay em thật đẹp.

- Cảm ơn anh đã khen.

- Khuyên tai của em thật đặc biệt. Em thật là cá tính.

- Cảm ơn anh ! - (tôi đã phải lúng lúng các cửa hàng vàng bạc trên khu phố cổ để mua đủ 5 chiếc khuyên tai hình hoa mai. Tôi đeo cả 5 chiếc lên tai). Tôi cảm giác hai tai tôi đang đỏ bừng.

- Anh tưởng hôm nay em sẽ đi cùng Khánh Phong, hóa ra lại không phải. Em có biết cô gái đi cùng Khánh Phong là ai không?

- Em cũng không quan tâm đâu ạ. Anh ấy đi cùng với ai là chuyện riêng của anh ấy.

- Em thật là cô gái đặc biệt. Thấy người yêu mình đi cùng với cô gái khác mà không quan tâm. Để anh nói cho em biết: cô gái đó là Hòa Vy - cùng đơn vị với bọn anh. Cũng làm về công tác đối ngoại. Hòa Vy và Khánh Phong học chung lớp Đại học với nhau, cả hai người bọn họ đều được nhận vào phòng bọn anh. Hôm ra mắt nhân viên ở nhà chị Hằng, Hòa Vy bận không đến được. Trong đơn vị bọn anh ai ai cũng biết Hòa Vy rất thích Khánh Phong. Khánh Phong là người trầm tính, không ai đoán được tâm tư của cậu ta. Cậu ta và Hòa Vy là hai người có đạt điểm Tâm lý học cao nhất đấy.

Có lẽ Trịnh Tường không biết tôi đã biết Hòa Vy nên mới giới thiệu như vậy.

Tôi gật gù, ra vẻ đã hiểu ra, cố nặn ra một nụ cười rạn rở nhất. Rất may tôi đã được trui rèn bản tính cất giấu nội tâm trong 2 năm làm việc ở bể bơi nên giờ này, tôi không để lộ ra bất kỳ điểm gì đáng nghi vấn. Đây là tôi nghĩ thế. Chứ với người ngoại giao giỏi như Trịnh Tường, làm sao anh ta lại không nhận ra nụ cười giả tạo của tôi.

Tôi mặc kệ anh ta muốn nghĩ gì thì nghĩ. Có người giờ ly sâm-panh chào anh ta. Trịnh Tường nhìn tôi với ánh mắt tò vò đáng tiếc vì đang nói chuyện dở dang với tôi, anh ta muốn ra chào hỏi người kia một chút. Tôi gật đầu rồi bước đi một hướng khác.

Đến phần khiêu vũ, người dẫn chương trình nói mời mọi người đăng ký hát các bài hát Trung Quốc. Trên bục sân khấu, ca sĩ đang hát bài hát tiếng Trung, trong hội trường, mọi người khiêu vũ theo nhịp điệu bài hát.

Tôi không biết khiêu vũ nên chỉ đứng xem. Bỗng nhiên, tính bốc đồng của tôi nổi lên. Tôi muốn chứng minh cho Khánh Phong biết anh ta đừng có mà coi thường tôi quá đáng như thế. Ở lớp học tiếng Trung, tôi có tham gia vài câu lạc bộ tiếng Trung, cũng đã từng tham gia vài cuộc giao lưu, hát hò. Tôi lấy dũng khí đăng ký một bài hát. Đăng ký xong, chợt tôi hơi run. Tôi sợ, nhờ may xảy ra việc gì thì sao, nhờ tôi hát sai thì sao.

Người dẫn chương trình gọi tên tôi lên sân khấu. Tôi run run bước từng bước lên bậc thang, ra chỗ nhạc công hát dạo đầu một đoạn. Nhạc công là người Việt, anh ta động viên tôi. Tôi hít sâu một cái, bước ra sân khấu, cầm micro và chuẩn bị bắt nhịp vào nhạc.

Bài hát tôi chọn chính là bài: Ánh trăng nói hộ lòng tôi do Đặng Lê Quân thể hiện

Ni wen wo ai ni you duo shen,

Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không,

Wo ai ni you ji fen?

Em yêu anh bao nhiêu phần?

Wo de qing ye zhen,

Tình cảm của em là chân thật,

Wo de ai ye zhen,

Tình yêu em dành cho anh cũng là chân thật,

Yue liang dai biao wo de xin.

Ánh trăng đã nói hộ lòng em.

Ni wen wo ai ni you duo shen,

Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không,

Wo ai ni you ji fen?

Em yêu anh bao nhiêu phần?

Wo de qing bu yi,

Tình cảm của em không đi dịch,

Wo de ai bu bian,

Tình yêu của em là bất biến,

Yue liang dai biao wo de xin.

Ánh trăng nói hộ lòng em.

(*)

qing de yi ge wen, Yi jin da dong wo de xin.

Nụ hôn ngọt ngào đã khiến con tim em đập rộn ràng.

shen de yi duan qing, Jiao wo si nian dao ru jin.

Mối tình đậm đà của anh, em sẽ ghi nhớ suốt đời.

Ni wen wo ai ni you duo shen,

Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không,

Wo ai ni you ji fen?

Em yêu anh bao nhiêu phần?

qu xiang yi xiang, ni qu kan yi kan, yue liang dai biao wo de xin.

Anh thử nghĩ xem, anh thử nhìn xem, ánh trăng đã nói hộ cho lòng em.

(Nguồn từ Zing)

Tôi nhìn lên chiếc đèn chùm thứ hai theo cách anh nhạc công mách nước để che giấu sự bối rối của bản thân, cũng là cách lấy lại bình tĩnh. Tôi phải cảm ơn anh nhạc công lắm lắm.

Kết thúc bài hát, tiếng vỗ tay vang lên. Tôi nhanh chóng rời khỏi sân khấu, đi xuống thật nhanh, định bụng trốn vào một góc nào đó.

Có một người đàn ông Trung Quốc đến gần tôi, anh ta cất giọng nhẹ nhàng nói: "Hiện tại, em đã có ánh trăng của riêng mình hay chưa?"

Tôi hiểu ý anh ta định hỏi về điều gì. Tôi lắc đầu một cách dứt khoát.

Rồi lại có người đàn ông ngoại quốc đến bắt chuyện với tôi. Anh ta dùng tiếng Anh hỏi tôi có phải là con gái Trung Quốc không? - Tôi nói tôi là con gái Việt Nam, anh ta vô cùng ngạc nhiên.

Hai chúng tôi chuyện trò một chút. Theo như anh ta nói, anh ta nhân viên ngoại giao của đại sứ quán Mỹ. Tôi không biết phải giới thiệu với anh ta như thế nào. Tôi đỏ mặt, bối rối. Tôi lấy nụ cười che giấu sự lúng túng đó. Tôi lại thấy Khánh Phong bước cạnh tôi, chào hỏi anh chàng người Mỹ kia. Tôi định thừa dịp hai người trò chuyện thì lên đi như lúc trước, nhưng Khánh Phong đã nhanh tay, vòng lấy eo của tôi, giữ lại.

Tôi cười xã giao với cả hai người bọn họ, nhẹ nhàng gỡ tay Khánh Phong ra. Anh thì thào vào tai tôi nói: "Chờ anh được không?"

Tôi chỉ cười rồi quay mặt bước đi. Tôi không có thói quen quay đầu nhìn lại, cho dù tôi biết, đôi mắt đó vẫn đang dõi theo từng bước chân của tôi.

Tôi đã có quyết định của mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Làm mới bản thân là thay đổi cuộc sống

Tôi vẫn đi làm bình thường. Tôi đã thi lấy chứng chỉ tiếng Anh, còn tiếng Trung Quốc nữa thôi. Việc học tại chức vẫn diễn ra hàng tuần. Tôi, Xu và Diệu Vũ gần gũi nhau hơn. Thình thoảng, chúng tôi còn trêu nhau giả vờ giằng co yêu Xu. Người ngoài nhìn vào cả ba chúng tôi như lũ điên.

Trong canteen trường, tôi trầm ngâm, thờ dãi một tiếng rồi quyết định nói với hai người bạn của mình.

- Các cậu, tớ định chuyển việc. Tớ được gọi phỏng vấn ở một công ty vốn 100% nước ngoài. Nếu phỏng vấn thành công, tớ sẽ chuyển vào thành phố Hồ Chí Minh sống và làm việc trong đó.

- Tại sao lại phải vào đó? Ở Hà Nội thiếu gì công ty mà phải bươn chải vào đó làm gì? - Diệu Vũ giận dỗi

- Cậu đi xa bọn tớ quá - Xu nhàn nhạt nói

- Tớ muốn thay đổi bản thân, thay đổi cuộc sống hiện tại. Tớ cảm giác ngột ngạt quá. Công ty này đặt tại Hà Nội, mở chi nhánh ở Hồ Chí Minh. Bọn tớ vào đây gây dựng nền móng trong đó, sau khoảng 1-2 năm sẽ trở lại Hà Nội làm việc thôi mà.

- Cái gì? 1-2 năm sao? - Xu hốt hoảng.

- Cậu chạy trốn thì đúng hơn, cậu đừng lấy lý do bao biện thay đổi bản thân cái nỗi gì. Rõ ràng là chạy trốn - Diệu Vũ lơ đãng nói

- Các cậu nghĩ thế nào cũng được. Nhưng tớ đã quyết định rồi

- Nếu đã quyết định rồi thì đừng có nói theo cái kiểu nhờ tư vấn thế này nữa. Cậu đi đi, đi luôn đi - Diệu Vũ nổi nóng

Cô giật túi xách rồi hăm hực bước ra ngoài, đi lên lớp. Tôi hiểu cô ấy. Ngoài tôi ra, cô ấy không có ai thân thiết và tín nhiệm như với tôi. Xa hai người bạn thân này, tôi cũng buồn lắm chứ. Tôi thờ dài. Khi tôi nói chuyện này với Phụng Lê - nó cũng phản ứng giống như Diệu Vũ. Tôi chuyển ra ngoài sống, Phụng Lê sẽ phải thay tôi chăm sóc mẹ.

Đúng như tôi mong muốn, công ty mới gọi điện thoại thông báo tôi trúng tuyển. 1 tuần sau chính thức đến nhận việc.

Tôi viết đơn xin nghỉ ở bể bơi. Bác Giám đốc ân cần hỏi han nhiều thứ, bác an ủi tôi, động viên tôi, dặn dò tôi như một người cha chuẩn bị gả con gái đi. Tôi khóc. Bác Giám đốc quát nhẹ: "Đang ở văn phòng Công ty, khóc cái gì".

Tôi vừa khóc vừa cười, không nói nên lời. Trong cuộc đời tôi, gặp được những người như bác Giám đốc, chị Thúy Chi và chị Lương Hiền - đối với tôi mà nói, không khác gì được nhận kim cương châu báu. Đi ra cửa, bác nói với tôi: "Có thời gian thì sang nhà bác chơi".

Tôi gọi điện thoại cho Thiên Phụng - con gái lớn của bác Giám đốc. Hai chúng tôi mặc dù không thường xuyên gặp nhau nhưng vẫn hay nhắn tin hỏi han nhau. Mọi chuyện của Thiên Phụng, tôi đều biết. Hai chúng tôi cùng hẹn nhau đi uống cà phê, nói chuyện trên trời dưới bể, rồi bịn rịn chia tay nhau.

Tôi liên hệ với cô chủ nhiệm và Ban giám hiệu nhà trường chuyển điểm của tôi vào chi nhánh của trường ở thành phố Hồ Chí Minh.

Chị Hằng cũng sang nhà chào tạm biệt mẹ tôi, gia đình chị cũng sắp chuyển đi. Tôi tuyệt nhiên không nói với chị về việc chuyển việc của mình. Tôi sợ chị sẽ nói với Khánh Phong. Chị động viên tôi rất nhiều. Chị nói:

- Làm người yêu, làm vợ bộ đội, dù là ngành nghề gì cũng đều phải chịu thiệt thòi hơn những người khác. Hiện tại Khánh Phong cũng rất bận rộn. Cậu ta sắp nhận nhiệm kỳ đầu tiên.

Tôi nhìn chị, gật đầu cười.

Trong khoảng thời gian này, Khánh Phong vẫn nhắn tin và gọi điện thoại đều cho tôi. Tôi vẫn nhận điện và trả lời tin nhắn như không có chuyện gì xảy ra cả. Sau mỗi tin nhắn hoặc sau mỗi cuộc gọi, anh đều nói: Anh yêu em

Giọng nói ấy vẫn luôn êm tai, hơi thở ấy vẫn như quanh quẩn trên môi tôi. Tôi chợt nhận ra một điều: hóa ra tôi cũng yêu anh không kém gì anh yêu tôi. Có điều, tôi chưa từng nói với anh điều này.

Tôi đến công ty mới nhận việc. Sau 1 tháng đào tạo chuyên môn, tôi nhận vé máy bay vào thành phố Hồ Chí Minh cũng đúng vào dịp Tết Nguyên Đán. Trước khi đi, tôi thay đổi lại kiểu tóc, mua thêm vài bộ quần áo, tôi thay đổi hoàn toàn từ đầu đến chân. Tôi tự cho phép mình phung phí một lần. Tôi thay số điện thoại, đổi luôn điện thoại hiện tại. Bây giờ hầu như chẳng ai còn dùng điện thoại màn hình đen trắng chỉ có chức năng nghe - gọi - nhắn tin, họ đều chuyển sang dùng điện thoại thông minh, chạm và trượt. Cảm điện thoại mới trong tay, tôi tự nhủ: phải cố gắng!

Mẹ tôi gào thét, chửi rủa khi tôi thông báo sẽ chuyển vào thành phố Hồ Chí Minh sống và làm việc. Phụng Lê khóc như mưa. Tôi không hiểu vì sao Quốc Cường biết tôi chuyển đi. Ngày tôi xách vali ra khỏi nhà, anh nghỉ việc, đứng ở cửa, khi tôi bước ra, anh không cần hình tượng gì cả ôm chặt lấy tôi. Anh ôm chặt tôi, kêu tôi nghỉ lại. Tôi lắc đầu.

Anh nói: anh ghét tôi. Anh bảo tôi xấu xa. Anh còn nói nhiều lắm. Tôi biết, anh yêu tôi - một tình yêu thâm lặng. Thực ra, đã có lúc tôi đã chông chênh giữa Khánh Phong và Quốc Cường. Một lần, tôi đeo tai nghe nghe nhạc ngồi trước nhà, chẳng may máy nghe cầm tay của tôi hết pin. Tôi nghe thấy cuộc nói chuyện của mẹ anh, em gái và anh trai anh. Họ mắng anh dở hơi khi thích tôi. Tôi vô tình nghe được toàn bộ câu chuyện bởi lúc đó cửa nhà anh mở rộng. Vì tôi ngồi ở trước cửa nhà tôi nên từ bên trong nhà anh mà nhìn ra ngoài thì không hề phát hiện ra còn có người khác ở đó. Cũng nhờ cuộc nói chuyện đó, tôi nhận ra một vấn đề: gia đình tôi như vậy, bố mẹ tôi như vậy, trình độ văn hóa của tôi như vậy làm sao bước vào nhà Chủ tịch tỉnh như nhà anh đây. Tôi cười chua chát.

Tôi để mặc anh xả giận xong, nhẹ nhàng kéo tay anh ra, không nói lời nào, ngẩng đầu, dứt khoát bước đi. Tôi nghe "rầm" một tiếng. Tôi vò như không nghe thấy gì, vẫn kéo vali đi xuống cầu thang. Tôi ra ngoài đường, vậy taxi đi sân bay.

Không khí Tết rộn ràng khắp nơi. Tết là nơi người xa quê về đoàn tụ với gia đình. Còn tôi, một thân một mình chuyển sang thành phố khác.

Nói đúng ra tôi không hề một mình bởi vì nhóm chúng tôi gồm 10 người, sẽ chuyển vào thành phố Hồ Chí Minh làm việc. Công ty chúng tôi đã sắp xếp nơi ở cho 10 người bọn tôi. Vì lý do này nên tôi mới nộp đơn phỏng vấn.

Bước vào sảnh chờ, điện thoại của tôi rung lên. Phụng Lê nhắn tin Khánh Phong tìm tôi. Tôi làm thủ tục, bước lên máy bay, tin nhắn điện thoại lại rung lên: chị Thúy Chi nói Khánh Phong tìm tôi. Rồi Diệu Vũ, Xu cũng nhắn tin thông báo rằng Khánh Phong tìm tôi. Tôi dặn mọi người đừng cho anh ấy số

điện thoại của tôi, và cùng đừng nói tôi chuyển vào thành phố Hồ Chí Minh. Tôi cắt đứt mọi thứ liên quan đến anh cũng như chặn mọi ngã đường để anh không tìm được tôi. Đàng nào anh cũng sẽ nhận nhiệm kỳ mới, nhiệm kỳ kéo dài trong 3 năm. 3 năm đó, mọi việc sẽ thay đổi, biết đâu anh sẽ tìm được người mà anh mong muốn. Chắc chắn người đó sẽ hơn tôi mọi thứ và quan trọng - người đó sẽ không có quá khứ đáng tổn như tôi.

Máy bay bắt đầu cất cánh. Tôi tắt điện thoại, lẩm bẩm: Tạm biệt !

Thành phố phương Nam chào đón chúng tôi bằng ánh nắng và sự ấm áp, trái ngược với Hà Nội đang trong mùa lạnh giá.

1 tháng trôi qua nhanh chóng, chúng tôi ổn định chỗ ở và công việc. Chỗ ở của chúng tôi là 2 căn hộ chung cư liền nhau. Một căn dành cho nữ, một căn dành cho nam. Chúng tôi nấu ăn chung. Văn phòng là một căn hộ chung cư gần đó. Cuộc sống của tôi bắt đầu đi theo một quỹ đạo mới.

Trào lưu tham gia mạng xã hội rầm rộ, tôi cũng hào hứng tham gia. Đã lâu rồi, tôi không có cảm giác thoải mái như lúc này. Ban đầu tôi còn lo ngại sẽ đụng chạm Khánh Phong trên mạng, nhưng với tính cách của anh, chắc chắn anh không rồi hoi mà chơi trò trẻ con này đâu. Tôi nhắn tin cho Phụng Lê nick và mạng xã hội mà tôi tham gia, tôi muốn Phụng Lê cập nhật mọi tin tức ở nhà cho tôi. Tôi gửi một phần tiền lương cho Phụng Lê chi tiêu ở nhà, một phần tôi chỉ dùng cá nhân, một phần tôi gửi tiết kiệm. Tiền lương của tôi tính theo đô- là nên khi qui đổi ra tiền Việt cũng dồi dư một ít.

Phụng Lê rất nhanh lập nick và gửi mọi thông tin cho tôi. Tôi nhìn ảnh mẹ tôi đang chơi đùa với hai đứa nhỏ mà mẹ tôi đang trông, nhìn ảnh bố tôi say sưa siêu vẹo nhưng vẫn bế cháu.

Phụng Lê nói Quốc Cường đã chuyển nhà đi nơi khác, Long Trịnh thường xuyên lên nhà tôi chơi. Mẹ tôi đang trong thời kỳ tiền mãn kinh nên tính khí cũng thất thường, thể trạng cũng không ổn định. Long Trịnh chăm sóc mẹ tôi cứ như thể là con đẻ. Mẹ tôi thích lắm, to nhỏ với Long Trịnh suốt. Cậu ta lại còn công khai nói chờ tôi quay lại Hà Nội là xin cưới luôn. Mẹ tôi cảm động vô cùng. Tôi đang chat trực tuyến với Phụng Lê, đọc những dòng chữ này xong, tôi không biết nên khóc hay cười. Chẳng lẽ tôi lại xin ở luôn thành phố này mà không quay về Hà Nội nữa.

Tôi không thể làm được, bởi Hà Nội có gia đình tôi, hơn nữa, tôi còn là con cả trong gia đình. Trách nhiệm này, không thể chuyển sang Phụng Lê được. Tôi đã vất vả rồi, không thể để cho Phụng Lê cũng vất vả giống tôi. Long Trịnh nói đúng về tôi: dù có đi đâu chẳng nữa thì cuối cùng em cũng không bỏ được gia đình. Đây là điểm yếu của tôi. Nhiều khi tôi nghĩ hay là cứ ổn định ở đâu đó, kiếm thật nhiều tiền rồi gửi về cho gia đình. Còn Phụng Lê thì sao, em ấy cũng phải lập gia đình. Phụng Lê không cá tính bằng tôi. Có thể bởi vì tôi là con cả nên tính cách của tôi cũng có phần cứng rắn hơn. Tôi luôn muốn tạo cho Phụng Lê một hoàn cảnh sống nhẹ nhàng để em ấy được hưởng những điều tốt đẹp. Thân tôi - dù sao cũng bản rồi, không thể để cho em ấy cũng vướng vào bùn lầy như tôi.

Đêm đó, tôi thức trắng. Tôi nhớ Khánh Phong. Nhớ anh vô cùng. Đã nhiều lần tôi tự lấy lý do này lý do khác để bào biện cho hành động của mình, nhưng chung qui lại, tôi không trách anh. Bởi anh có quyền có được một người vợ hoàn chỉnh và trong sạch. Tôi nghĩ đến bản thân tôi. Tôi khóc cho số phận của tôi.

Trời tang täng sáng.

Khi còn ở nhà, tôi chưa bao giờ dậy sớm tập thể dục. Mỗi ngày của tôi là một chuỗi các hoạt động học và làm nên thường cuối ngày về đến nhà là tôi lăn ra ngủ. Quần áo của tôi thường là Phụng Lê hoặc mẹ tôi giặt. Vì điều này mẹ tôi đã ruả xả tôi không tiếc lời.

5 giờ sáng. Tôi mặc quần short, áo phông đi giày vải xuống sân chung của chung cư. Hồ Chí Minh là thành phố quanh năm nắng nóng, chỉ có một mùa duy nhất là mùa hè. Chắc bởi thời tiết ổn định như vậy nên tôi không hay bị cảm cúm như khi ở Hà Nội. Tôi lững thững đi ra sân. Cách mỗi tòa nhà là một khoảng sân rộng, có hoa có ghế đá, có cây to tán rộng. Xe thì để dưới hầm nên không gian ở đây quả thật là lý tưởng.

Sáng sớm, chim hót líu lo, gió mon man nhẹ nhẹ, tôi ngồi trên ghế đá, bỗng thấy nhớ Hà Nội quay quắt. Hà Nội mùa này có mưa nhỏ, âm thấp. Tháng 3, mùa xuân rồi còn gì.

Tôi nhớ Khánh Phong luôn đưa đón tôi mỗi chiều. Khoảng thời gian anh bận rộn, tôi không được anh đưa đón, bỗng cảm thấy thiếu thốn. Tôi nhớ cái ôm chặt của anh, nhớ mùi hương của anh - mùi cỏ cây và vỏ cây. Tôi nhớ giọng nói của anh, tôi nhớ vẻ mặt của anh mỗi khi nói: Anh yêu em. Tôi nhớ những cái hôn của anh. Tôi nhớ những lần anh giả vờ như vô tình đụng chạm: anh luồn vào áo tôi, xoa xoa cái eo, dịch dần lên trên, xoa xoa cái lưng, vòng ra đằng trước, mon man cái bụng, đến khi anh chạm vào áo lót thì tôi luôn giật mình, giữ tay anh lại.

Tôi sợ. Tôi vẫn luôn sợ những đụng chạm như thế.

Những lúc như thế tôi lại nhớ lại cái cảnh bản thủ kia. Tôi bị ám ảnh bởi một quá khứ tổn lộn đó. Sau này tôi mới biết, tại sao tôi lại bị uống nhiều rượu như vậy. Đó là bởi bọn họ đã pha rượu trắng vào nước lọc tôi uống. Mỗi lần tôi lấy lý do khát nước, muốn về bể bơi lấy nước uống thì y rằng có người bê một cốc nước lọc cho tôi.

Nhóm chúng tôi có 6 nữ, 4 nam, tuổi hơn kém nhau không bao nhiêu, đặc biệt là toàn chưa có người yêu hoặc có rồi thì cũng coi như tranh thủ kiếm tiền 1-2 năm sau về Hà Nội thì cưới. Phòng chúng tôi - 6 cô gái nghịch ngợm, thỉnh thoảng cũng xem phim "người lớn" gọi là học hỏi kinh nghiệm. Cái kiểu xem lên lút rồi thảng thốt giật mình khi nghe thấy tiếng động càng làm chúng tôi hưng phấn. Xem phim, đến những cảnh thân mật giường chiếu, tôi lại nhớ đến ông bố nuôi kia. Tôi lại phát sốt.

Tôi ốm nhiều đến nỗi bạn cùng phòng còn phát hiện ra rằng mỗi khi xem phim người lớn là tôi phát sốt. Cuối cùng, bọn họ cũng không xem nữa. Công việc của chúng tôi bận rộn dần lên. Tôi vừa học tại chức, vừa đăng ký học thêm tiếng Trung đang còn dở dang. Cuộc sống cứ như thế trôi.

Đảo mắt một cái, gần hết một năm rồi. Vài ngày nữa là đến sinh nhật tôi.

Sáng sớm, tôi lại ra sân tập thể dục. Tôi chạy bộ. Gần một năm qua, tự nhiên tôi rất chăm chỉ tập thể dục. Cái sự chăm chỉ của tôi được đền đáp với sức khỏe ổn định - và - một người đàn ông.

Từ cái hôm tôi dậy sớm, thất thần nghĩ về Khánh Phong và những chuyện đã qua, trước mặt tôi bỗng nhiên xuất hiện một chai nước khoáng. Tôi ngẩng mặt lên vừa đúng anh nói "Em bị cảm hay sao vậy? Uống ngụm nước cho đỡ khát".

Anh ta tên là Đức Vĩnh - 30 tuổi.

Kể từ buổi sáng hôm đó, tính đến bây giờ, tôi đã quen anh ta gần được một năm rồi. Tôi phải công nhận đàn ông phương Nam khéo chiều phụ nữ thật. Anh rất chiều tôi, luôn dùng thái độ nhẹ nhàng, ôn nhu, nói năng dễ nghe, luôn ngọt ngào với tôi. Anh không nói những lời hoa mỹ hoặc những lời sáo rỗng. Những lúc gặp buồn bực trong công việc hoặc mệt mỏi giữa công việc và học hành, cho dù tôi không nói với anh nhưng anh cũng có cách khiến tôi phải nói ra. Anh bảo có việc thì nên chia sẻ, hai cái đầu dù sao cũng hơn một cái đầu. Dần dần, tôi cũng học cách mở rộng lòng mình hơn. Nhưng trong thâm tâm tôi, tôi vẫn đối xử với anh như là đối xử với Xu - bạn tôi. Tôi có tin tưởng vào bản thân quá mà không nhận ra rằng - anh là người đàn ông 30 tuổi chứ không phải là Xu - bạn tôi - 20 tuổi. Tôi lờ mờ đoán rằng : anh thích tôi. Rồi lờ mờ cảm nhận rằng anh yêu tôi. Đó là sự khác biệt giữa người đàn ông 30 tuổi và 20 tuổi. Anh xuất hiện rồi biến mất không theo qui luật nào cả. Anh không nói với tôi rằng anh thích tôi hay yêu tôi nhưng anh luôn làm những việc khiến tôi phải nghĩ rằng anh đang tỏ tình với tôi. Tí như tôi thích ăn gì, ăn ở đâu, ăn món gì, thói quen ăn uống của tôi, thói quen đi chơi, đi chợ thậm chí cả thói quen đi mua đồ của tôi - anh đều thuộc hết. Đến cả việc tôi đi mua đồ bằng tiền của tôi, không muốn anh thay tôi trả tiền anh cũng nhớ. Anh thả làm người đàn ông không ga-lăng chứ không để tôi phải phân vân về tiền nong. Nhiều lúc túng thiếu, anh như nhìn thấu cuộc sống của tôi mà đưa tiền cho tôi dùng tạm trước. Khi có tiền, tôi trả lại anh. Tôi dần nhận ra, các bạn cùng phòng tôi đều biết anh. Không những biết anh, tôi cảm giác họ còn quá quen với anh nữa.

Ngày sinh nhật tôi, anh hẹn tôi đi uống cà phê. Tôi lấy lý do bận việc mà từ chối anh. Tôi vốn có thói quen đón sinh nhật một mình. Tôi thích yên tĩnh một mình trong ngày sinh nhật. Anh cũng không nói gì. Tôi chọn một khu trung tâm thương mại, đi tha thẩn. Tôi không có nhiều tiền mà mua sắm hàng hiệu. Tôi ngắm nghía mọi thứ, đập vào mắt tôi là đôi giày cao gót màu cam đang sale off 50%. Tôi nhìn đôi giày, bất giác nhớ đến lời anh đầu trực đã từng nói. Cho đến tận bây giờ, chưa có người đàn ông nào mua giày cho tôi. Tôi mua một cốc cà phê ở mấy bán hàng tự động, trầm ngâm, suy nghĩ. Tôi nhìn xuống mặt đất, nhìn đôi giày của tôi, nhìn cốc cà phê của tôi, thờ dãi. Bỗng dưới đất có một thêm một đôi giày da màu đen, tôi ngẩng đầu lên, là anh - Đức Vĩnh. Anh cười toe toét, rất ra vẻ ngẫu nhiên gặp tôi. Tôi ngẩn người một lúc. À, hóa ra là tôi bị bán đứng. Việc tôi đến trung tâm thương mại này chỉ có một người biết - là Hạnh Quỳnh. Tí nữa về tôi phải xử lý cô nàng này mới được, đúng là nuôi cáo trong nhà. Thảo nào tôi đi đâu, làm gì, tôi gặp khó khăn gì Đức Vĩnh đều biết. Tôi nhìn anh, phì cười. Từ lúc nào anh đã lên kế hoạch dụ dỗ cả bạn cùng phòng với tôi.

Hai chúng tôi nhìn nhau cười mà không biết có người đứng từ xa nhìn và chụp ảnh. Đó là Hòa Vy, thật tình cờ là Hòa Vy đi công tác ở Hồ Chí Minh, thật tình cờ là Hòa Vy lại đi trung tâm thương mại. Và

cũng thật tình cờ là Hòa Vy lại nhìn thấy tôi cười với Đức Vĩnh. Cái chữ " tình cờ " này cũng " tình cờ " làm đảo lộn cuộc sống của tôi.

Hòa Vy nhận công tác 5 ngày ở thành phố Hồ Chí Minh. Đây không phải là lần đầu đến thành phố này nhận công tác nên cô cũng không đến nỗi lúng túng. Ngày hôm sau cô sẽ bay ra Hà Nội, kết thúc đợt công tác này, nên tối hôm trước cô và chị bạn người Sài Gòn đi shopping. Đi lang thang ngắm đồ là một thú vui trời sinh của phụ nữ. Hòa Vy vừa đi vừa nhìn ngó đồ thì bỗng nhận ra một dáng hình quen quen, nhìn nửa khuôn mặt thôi nhưng cô cũng nhận ra đó là Phụng Yến. Khi Khánh Phong nhận nhiệm kỳ mới, cô đã lờ mờ đoán ra mối quan hệ giữa Khánh Phong và Phụng Yến có vấn đề. Dù Khánh Phong luôn có một vẻ mặt lạnh băng vốn có nhưng sau khi kết thúc công việc, tháo bỏ những căng thẳng trong công việc, cô cảm nhận về mặt của Khánh Phong phảng phất nỗi buồn. Trời sinh ra con gái vốn có tính nhạy cảm đặc biệt. Khi cả phòng đi tiễn Khánh Phong và 3 đồng chí khác đi nhận nhiệm vụ mới thì không hề thấy bóng dáng Phụng Yến đâu cả. Ngay lúc đó, cô đã nghĩ quan hệ của hai người có vẻ rạn nứt. Có thể là cãi nhau, có thể là giận dỗi nhất thời, cô cũng không để tâm lắm. Dù có tình cảm với Khánh Phong nhưng cô không thích tranh thủ lúc anh đang cô đơn mà nhảy vào tranh thủ tình cảm của anh.

Cho đến hôm nay, cô ngạc nhiên khi nhìn thấy Phụng Yến ở Hồ Chí Minh, cô lại càng ngạc nhiên hơn khi nhìn thấy Phụng Yến đang cười với một người đàn ông. Không nghĩ ngợi gì nhiều, cô cầm điện thoại, chụp lên một bức ảnh và gửi cho Khánh Phong. Chắc bây giờ bên đó khoảng 7- 8 giờ sáng - cô lẩm bầm.

Bên kia, 9 giờ sáng mới bắt đầu một ngày làm việc mới. Khánh Phong nghe trên điện thoại thông báo có tin nhắn đến. Cầm điện thoại lên xem, là tin nhắn và email mới. Anh mở tin nhắn ra đọc. Khuôn mặt anh cứng lại. Mở email của Hòa Vy ra đọc, anh nhìn thấy ảnh Phụng Yến và một người đàn ông khác. Nhóc con, dám trốn anh đi Hồ Chí Minh, lại còn đang cười với một người đàn ông khác. Lẽ nào, cô nhóc đã yêu người khác?.

Anh lập tức nhấn số điện thoại, gọi cho Hòa Vy:

- Vy, cậu xin thông tin liên lạc của Phụng Yến cho mình.
- Tại sao mình lại phải xin thông tin cho cậu?
- Mình nhờ cậu đấy, hai chúng mình có sự hiểu lầm. Cô ấy giận mình mà chuyển vào Sài Gòn sống. Mình nhờ cậu đấy.
- Có trả ơn không đấy?
- Có, muốn mình làm gì cũng được.
- Nhớ đấy nhé.

- Ừ.

Khánh Phong ngồi trên ghế, nhìn điện thoại chăm chăm. Anh nhìn điện thoại như kiểu muốn ăn tươi nuốt sống. Phụng Yến đáng chết, không những cắt đứt liên lạc với anh, lại còn dẫn những người xung quanh không được tiết lộ thông tin của cô. Anh đã cố khai thác từ Phụng Lê, Diệu Vũ rồi cả cậu bạn Xu Hào kia nữa, anh đã đến bể bơi, tìm chị Thúy Chi, chị Lương Hiền để hỏi thông tin về cô. Câu trả lời anh luôn nhận được là : không biết.

Phụng Yến - em có biết là anh rất nhớ em không. Anh sai rồi, Phụng Yến. Anh sai rồi mà.

Khánh Phong cào tóc, ôm mặt, thở dài. 3 năm, không biết cô còn chờ anh không? Anh có quá nhiều điều muốn nói với cô. Để tìm gặp đúng ca của chị Thúy Chi và chị Lương Hiền, anh đều tranh thủ đến bể bơi. Từ chị Thúy Chi và chị Lương Hiền, anh cũng biết đại khái chuyện cô bị say rượu. Anh gặp hai anh em sinh đôi kia, lại ấu dả với họ, lại đánh nhau với họ. Anh còn gặp cả người đàn ông đầu cạo trọc, xóc cổ anh đi uống cà phê, anh ta ngồi giáo huấn anh đủ thứ. Anh nhận ra một điều: tất cả bọn họ - đều thích Phụng Yến. Thậm chí, bọn họ còn nhìn thấy cả mặt trái mặt phải của cô, còn anh, anh chỉ nghe được phản hồi xấu từ vài người không thích cô.

Từ chuyện say rượu ở bể bơi cho đến việc cậu bạn cấp 2 của Phụng Yến có tên Long Trịnh kể với anh về quá khứ của cô, anh choáng váng. Anh không nghĩ Phụng Yến có một khoảng thời gian quá phức tạp như thế. Anh đã nghĩ đến việc buông tay. Cho đến khi bị mấy người ở bể bơi - bọn họ đều thích Phụng Yến, đều nói tốt về Phụng Yến, trong lòng anh lại nổi lên tham niệm muốn chiếm giữ. Anh buông tay Phụng Yến không có nghĩa là những người kia sẽ có cơ hội có được cô ấy. Không đời nào.

Hòa Vy nhận sự nhờ vả của Khánh Phong, cô làm ra vẻ ngạc nhiên khi gặp được tôi. Mà tôi đúng là ngạc nhiên khi nhìn thấy Hòa Vy. Hai người chúng tôi tíu tít nói chuyện với nhau mà quên mất người bên cạnh. Hòa Vy ý nhìn sang bên cạnh tôi. Tôi giới thiệu Đức Vinh với Hòa Vy, tôi nói đây là bạn em Đức Vinh nhần mặt, tỏ ý không hài lòng. Tôi le lưỡi trêu anh." Anh không phải là bạn em thì là người yêu em chắc. Mơ quá đi".

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Đúng là con gái, chuyện ở đâu ra mà nhiều vậy.

- Chị bao giờ thì cưới ?

- Ồ hay, chị cưới à?

- Em tưởng chị và Khánh Phong là một đôi, không phải sao?

- Ôi trời, ai bảo em thế? Khánh Phong yêu em chứ không phải là chị. Mặc dù chị cura cảm anh ấy suốt nhưng anh ấy có đồ đâu. Chắc cura cùn rồi cũng nên. Haaaaaa

- Ừ, cura cùn thế nào được. Anh Khánh Phong mất mồm rồi nên mới không nhìn ra chị tốt thế nào. Dở hơi thật.

- Ôi trời, em làm sao thế. Khánh Phong yêu em, chỉ yêu một mình em, chưa có cô nào lọt vào mắt anh ta ngoài em. Sao em lại cho rằng Khánh Phong yêu chị. Em không tin vào tình yêu của Khánh Phong hay sao?

Tôi đỏ mặt, ngập ngừng.

Hòa Vy làm như buột miệng hỏi tôi có tham gia mạng xã hội hay không? Tôi rất sáng khoái cho chị ấy nickname và mạng xã hội mà tôi tham gia. Xong xuôi, hai chúng tôi chào tạm biệt nhau.

Lúc này tôi mới nhận ra một điều: Hòa Vy vốn là đồng nghiệp với Khánh Phong, có khi nào cô ấy lại đưa thông tin của tôi cho Khánh Phong không?

Chắc là không. Cô ấy cũng không phải là người nhiều chuyện, mà Khánh Phong chắc cũng chẳng rảnh rồi mà tham gia mạng xã hội này đâu. Thứ nhất anh ấy là người không thích mấy trò vô bổ này, thứ hai anh ấy bận rộn như thế làm gì có thời gian mà tham gia.

Trong khi tôi trầm ngâm thì Đức Vinh đi bên cạnh bị tôi coi là không khí. Anh định nói gì đó với tôi thì điện thoại của tôi đổ chuông. Tôi nhìn thấy dãy số dài dằng dặc. Tôi đoán đây là số từ nước ngoài gọi về. Tôi làm gì có người nhà ở nước ngoài nhỉ. Hay là sếp gọi nhỉ? Tôi nhấn nút trả lời. Đầu bên kia, tôi nghe thấy tiếng thở dồn dập, tôi nghe thấy giọng nói của một người đàn ông. Anh nói: "Yến, chúc mừng sinh nhật em. Anh nhớ em, rất nhớ em".

Tôi như bị thôi miên bởi giọng nói ấy. Giọng nói của người mà tôi yêu vô cùng. Giọng nói chỉ thuộc về một mình anh - Khánh Phong. Là Khánh Phong của tôi. Tôi giật mình, không được, nên cắt đứt, anh đáng được hưởng những điều tốt đẹp hơn, đáng được yêu bởi một cô gái thanh thuần hơn tôi. Tôi trấn tĩnh lại.

Tôi lạnh băng trả lời: "Cảm ơn" rồi dập máy. Tôi bặm môi, không muốn mình khóc trước mặt ai khác.

Đức Vinh trầm ngâm, kéo tôi vào ngực, anh nói nhẹ: "Muốn khóc thì khóc đi".

Tôi nhìn anh, ngân ngấn nước mắt. Tôi khóc òa trong ngực anh. Người đi lại nhìn hai chúng tôi xì xào, tôi mặc kệ. Lần đầu tiên tôi khóc trước một người đàn ông mà không phải là Xu. Tôi còn chưa bao giờ khóc trước mặt Khánh Phong.

Hai chúng tôi cứ thế đứng ôm nhau trong trung tâm thương mại. Ngày sinh nhật của tôi lại là ngày tôi khóc thảm thiết nhất

Chương 13: Hai nửa tình duyên

Từ hôm tôi khóc thảm thiết trong khu thương mại, Đức Vĩnh dường như thay đổi hẳn thái độ với tôi. Anh không những công khai nói với mọi người xung quanh là tôi chính là vợ chưa cưới, anh còn thể hiện tình cảm của mình càng ngày càng rõ ràng hơn. Người ngoài nhìn vào, hai chúng tôi không khác gì vợ chồng mới cưới. Bất kể nơi đâu, bất kể lúc nào, anh đều ôm và hôn tôi nồng nàn. Anh bảo bọc tôi như bảo bọc một đứa trẻ. Tôi chồng chành như thuyền giữa dòng. Nhớ đến nụ hôn đầu tiên của anh, tôi lại bật cười.

Lần đầu tiên chúng tôi hôn nhau, chính là vào ngày sinh nhật tôi. Lúc tôi khóc như mưa, anh nâng mặt tôi lên, nhẹ nhàng hôn xuống môi tôi. Tôi ngừng khóc. Tôi gạt mình, mở to mắt nhìn anh. Anh nhẹ nhàng nói: "Phụng Yến, anh yêu em. Những chuyện trước kia, em quên đi có được hay không?".

Tôi ghen hòng, cứng ngắc trả lời: "Nếu như anh là em, vào khoảng thời gian đó, anh sẽ không nói thế này. Nếu anh là em, anh cũng sẽ không quên được".

Hai chúng tôi, ông nói gà bà nói vịt đến nửa ngày, không ai hiểu người kia đang nói về điều gì.

Tôi nhớ là lúc đó tôi đẩy ra anh, xin lỗi đã làm ướt áo anh. Tôi quay lưng, ngẩng đầu, bước từng bước dứt khoát. Anh không đuổi theo tôi, để tôi tự do thích làm gì thì làm.

Tôi đã từng hỏi anh, tại sao hôm đó không giữ tôi lại. Anh cười hiền hòa trả lời: Với cô gái khác, có thể anh sẽ giữ lại. Nhưng em lại đặc biệt, lúc em buồn, tốt nhất là để em yên tĩnh một mình. Nếu giữ em lại hoặc cố gạn hỏi sẽ chỉ khiến em thêm tức giận. Mà khi em tức giận, em rất tuyệt tình. Em đã quyết định làm gì thì khó mà thay đổi được. Chính vì thế anh mới để em đi.

Tôi ngạc nhiên, tôi không ngờ anh lại hiểu tôi đến như thế.

Mặc dù anh nói yêu tôi ngàn lần nhưng tôi vẫn thủy chung không nói lời yêu với anh.

Một đêm này, tôi nhắm nghiền không biết có nên nói hết chuyện quá khứ với anh hay không. Tôi gọi cho Diệu Vũ, chia sẻ với cô ấy.

- Cậu ngủ chưa? Công việc dạo này thế nào?

- Công việc ổn định rồi. Tớ sẽ vào Hồ Chí Minh một vài tháng, tớ định tìm việc trong này. Ở Hà Nội, có vẻ khó tìm việc hơn.

- Cậu vào đây với mình. Lúc nào vào thì thông báo trước, mình sẽ đi đón cậu.

- Ừ. Chuyện tình cảm, cậu tính thế nào?

- Tớ không trốn tránh Khánh Phong nữa, vẫn nhận điện thoại và tin nhắn đều. Tuy nhiên tớ lựa chọn tin nhắn mới trả lời. Nói chung tớ vẫn tạo một khoảng cách với Khánh Phong. Còn với Đức Vĩnh, dù anh ấy yêu tớ, nhưng tớ vẫn vương mắc quá khứ. Nếu tớ trốn tránh, sẽ có một ngày Đức Vĩnh lại biến thành Khánh Phong thứ hai. Tớ đang nghĩ không biết có nên nói toàn bộ với Đức Vĩnh hay không.

- Nói cũng được mà không nói cũng được. Đàn ông thường ích kỷ. Tớ sợ là bây giờ bạn nói hết với Đức Vĩnh, sau này nếu có thành vợ chồng, lúc nóng giận, anh ta lại lôi chuyện này ra mà xỉ vả bạn. Còn không nói ra, cứ cho là lừa dối đi, nhưng không ảnh hưởng gì nhiều. Quá khứ của anh ta, chắc gì đã hoàn toàn là tờ giấy trắng. Đàn ông Sài Gòn, vừa khéo nịnh là vừa khéo chiều, bạn cũng nên cẩn thận.

- Ừ

- Bạn hãy nghĩ lại lòng mình đi, xem bạn thực sự yêu là người nào?

- Tớ cũng chẳng biết nữa. Tớ luôn muốn Khánh Phong chọn được một cô gái phù hợp, anh ấy là người tốt, không nên có người vợ như tớ. Với Đức Vĩnh, nói thật là tớ cũng chưa có xác định gì.

- Tớ nghĩ bạn yêu Khánh Phong chứ không phải Đức Vĩnh.

- Dựa vào đâu bạn khẳng định thế?

- Cứ nghĩ lại các sự kiện đi, rồi bạn sẽ nhận thấy mọi thứ. Bạn thử so sánh Đức Vĩnh với Khánh Phong mà xem.

- Tớ đi ngủ đây. Muộn rồi.

Tôi cúp máy, nghĩ về lời Diệu Vũ vừa nói, chìm đắm vào suy tư.

Ngày hôm sau, tôi ốm

Đức Vĩnh biết tôi ốm nên vừa tan sở, anh liền mặc quần áo ở phòng tôi. Tôi không phải tiểu thư lá ngọc cành vàng mà nằm yên trên giường, chờ người khác com bung nước rút. Tôi vốn tự mình làm mọi thứ quen rồi nên Đức Vĩnh gọi là sang chăm sóc tôi chứ thực tế anh chỉ có mỗi nhiệm vụ ép tôi ăn, nhắc tôi uống. Mọi việc, tôi vẫn tự làm hết. Đức Vĩnh từng nói với tôi: Đàn ông tạo ra nhiều dấu chấm hỏi nhưng phụ nữ thì luôn là ẩn số. Em luôn là ẩn số đối với anh. Anh tưởng như đã hiểu em nhưng cuối cùng hình như anh mới chỉ hiểu được một chút về em.

Hình như khi ốm thì con người ta thường buông lỏng tâm tư, tự nhiên thuận miệng, tôi kể tuổi thơ của tôi, kể về từng giai đoạn phát triển của tôi. Tôi kể mọi thứ, kể cả những lo lắng của tôi, những ám ảnh của tôi, về tình yêu của tôi với Khánh Phong. Tôi không hề giấu diếm anh một chút nào. Sau Xu, Đức Vĩnh là người đàn ông thứ hai tôi trải lòng.

Đức Vĩnh cảm động lắm, anh cảm ơn tôi đã tin tưởng anh nên mới chia sẻ những tâm tư giấu kín trong lòng như vậy. Anh rất vui mừng khi tôi nói luôn giấu diếm Khánh Phong mọi thứ. Anh vui vì anh là người đầu tiên biết được những bí mật của tôi. Thực ra anh không biết, tôi đã đi gặp bác sỹ điều trị tâm lý. Nếu ở Hà Nội việc đi gặp bác sỹ tâm lý được coi là kỳ quái thì ở thành phố Hồ Chí Minh, việc gặp bác sỹ tâm lý là chuyện bình thường. Trên cả nước, thành phố Hồ Chí Minh là một trong những thành phố giao thương buôn bán phát triển mạnh mẽ và hấp thu nền văn hóa hiện đại của phương Tây, cũng bởi vì thế nên tính cách con người ở đây có phần phóng khoáng hơn người dân Hà Nội. Nếu Hà Nội thiên về truyền thống thì Sài Gòn lại hướng tới hiện đại. Có lẽ vậy nên Đức Vĩnh cực kỳ sáng khoái tiếp nhận quá khứ đen tối của tôi.

Thế nhưng anh vẫn nói với tôi rằng anh chưa thực sự hiểu hết tâm tư của tôi. Gió thay đổi mỗi chiều nhưng phụ nữ thì thay đổi từng phút - anh vẫn trêu tôi thế.

Anh luôn đối xử ôn hòa với tôi, với những người xung quanh tôi. Tôi coi là bạn, anh cũng coi là bạn. Tôi coi là thù, anh nhẹ nhàng hóa giải thù. Tôi học được từ anh rất nhiều điều bổ ích. Nhưng tận sâu trong thâm tâm tôi, vẫn có một khoảng trống vô hình. Tôi không làm cách nào lấp đầy khoảng trống đó.

Đức Vĩnh nhẹ nhàng kéo tôi ngồi lên đùi, ôm tôi vào lòng, hôn lên đầu tôi. Bàn tay mang hơi ấm xoa xoa lưng tôi, dần dần siết chặt. Tôi từ từ cảm thụ hơi ấm của anh, cảm thụ mùi hương cơ thể của anh, nhưng không hiểu sao, tôi lại không bị mùi cơ thể của anh hấp dẫn.

Điện thoại của tôi đổ chuông, nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, là Khánh Phong gọi đến. Tôi do dự. Đức Vĩnh nhìn tôi, cầm điện thoại của tôi lên, anh nhấn nút trả lời:

- Alo, xin hỏi ai đang gọi vào số máy này?

- Xin hỏi ai đang cầm máy của Phụng Yến vậy?

- Xin hỏi anh là ai?

- Vậy còn anh, anh là ai?

- Tôi là chồng chưa cưới của Phụng Yến.

Tôi giật mình, cầm điện thoại lên, nói gấp gáp "Alo". Tôi nghe tiếng hít thở, tiếng thở dài, rồi một giọng nam buồn bã cất lên: "Phụng Yến, sao em lại làm thế với anh? Tại sao?"

Một giọt nước trong vắt rơi xuống điện thoại, làm nhòe đi dãy số kia. Tôi bấm môi, lạnh lùng trả lời: "Em xin lỗi. Em không phù hợp với anh. Ngay từ đầu, em đã biết em không xứng đáng với anh".

- Em thôi đi - Khánh Phong gào lên trong điện thoại - Em vẫn luôn tự cho mình cái quyền điều khiển người khác. Em là cái gì mà dám ra lệnh cho anh. Trả lời đi. Anh nói cho em biết, đời này em đừng hòng lấy ai khác làm chồng. Anh đã viết báo cáo xin kết hôn rồi. Sau khi thẩm tra chính trị 6 tháng, hai chúng ta sẽ lập tức kết hôn.

Tôi cúp máy. Bò ra giường, tôi nhắm mắt thần thờ. Tại sao anh vẫn cứ cố chấp như vậy cơ chứ? Tôi không hiểu vì cái gì mà anh cứ cố chấp yêu tôi. Tôi cũng không hiểu vì sao cứ phải là tôi mà không phải là ai khác. Tôi rối rắm vô cùng. Đức Vĩnh bên cạnh, xoa lưng an ủi tôi.

Đêm đó, tôi sốt đến 40 độ, Hạnh Quỳnh đưa tôi đi cấp cứu.

Chuyện tình cảm của tôi như một cuộn len bị rối, không biết đầu là đầu, đâu là cuối. Tôi nằm viện 2 ngày, cả 2 ngày Đức Vĩnh đều vào viện chăm sóc tôi. Đầu giờ sáng anh mang đồ ăn cho tôi, tan sở anh lại vào bệnh viện với tôi. Tôi cảm thấy ngột ngạt. Tôi không hiểu tình cảm của tôi dành cho Đức Vĩnh là dạng tình cảm gì. Lúc cần thì gọi anh tới, lúc chán thì đuổi anh đi. Tôi chán ghét bản thân tôi, tự nhiên, tôi sinh ra căm ghét.

Chương 14: Trải lòng

Người quản lý ở chi nhánh thành phố Hồ Chí Minh là một người Mỹ. Anh 32 tuổi. Việt Nam được coi là quê hương thứ 2 của anh. Sở dĩ nói như thế là bởi từ khi lập nghiệp đến giờ anh sống ở Việt Nam. Sống ở đâu, quen thuộc ở đó. Một ngày, John Dalas gọi Phụng Yến vào văn phòng. Thật sự John đánh giá cao năng lực làm việc của Phụng Yến. Nếu chỉ đánh giá vào bằng cấp mà đánh giá về Phụng Yến thì quả thật là bỏ qua một người có năng lực. Duy có điều, gần đây, John cảm giác cô nhân viên này của mình làm việc không còn hiệu quả như trước đây. Chắc chắn có cái gì đó khiến cho Phụng Yến bị phân tâm. Hôm nay anh quyết định gọi cô vào văn phòng trao đổi thẳng thắn.

Tôi không hiểu vì sao John lại gọi tôi vào văn phòng. Chắc hẳn do thời gian qua tôi làm việc không được năng suất như lúc đầu mới chuyển đến Hồ Chí Minh. Gần một năm dốc sức gây dựng chi nhánh, tôi có nên đề nghị John cho tôi nghỉ phép vài ngày hay không. Mang tâm tư rối rắm đến cửa văn phòng John, tôi gõ cửa. Tôi bước vào phòng John. Phòng làm việc của John tôi không lạ gì cả. Chính tôi tự tay sắp xếp và bài trí đồ đạc bên trong nên tôi coi như rất quen thuộc. Nói về việc bài trí này, đáng ra cả nhóm cùng làm, là bởi tôi đang chứa tâm tư nặng nề mang từ Hà Nội vào, lại thêm thói quen lang thang một mình mỗi khi có chuyện buồn. Lòng vòng một hồi, hỏi han một hồi, tôi coi việc sắp xếp văn phòng cho John là một niềm vui mới, gạt đi nỗi buồn còn đang vương vấn trong lòng. Tôi tưởng tượng ra văn phòng này là nơi mà Khánh Phong sẽ ngồi làm việc. Bởi con người anh đơn giản, nên tôi sử dụng mọi thứ đều đơn giản như chính con người anh vậy. Khi John đến văn phòng mới, anh ta đã rất ngạc nhiên khi biết tự tay tôi chọn mua từng thứ một, tự tôi sắp xếp đồ đạc trong phòng cho anh. Nếu anh ta biết văn phòng này tôi tưởng tượng bài trí cho người đàn ông khác thì không hiểu anh ta sẽ phản ứng thế nào.

Tôi nghĩ yên tâm mà quên mất trước mặt tôi đang là sếp - John Dalas. Khi nghe thấy tiếng gõ cửa, tôi bỗng hồi hồn, ngẩng đầu nhìn lên thấy John đang chăm chú nhìn tôi. Tôi đỏ mặt, cúi gầm xuống. Hạnh Quỳnh mang cà phê cho hai người chúng tôi xong thì cũng thức thời ra ngoài, đóng cửa lại.

- Em đang gặp chuyện gì đó khó xử phải không? - John trực tiếp hỏi tôi, đúng tác phong phương Tây, không lòng vòng, không dài dòng mà hỏi trực tiếp.

- Em muốn nghỉ phép 3 ngày có được không? - Tôi hỏi ngược lại. John rất dễ gần, tính tình phóng khoáng, trong công việc anh đòi hỏi nhân viên phải làm việc chuyên cần, tác phong nhanh nhẹn, xử lý công việc gọn gàng dứt khoát. Anh luôn muốn nhân viên của mình trao đổi thẳng thắn mọi thứ, yêu ghét rõ ràng. John từng nói rằng anh rất sợ tính tình người Châu Á, có tâm tư gì thường giấu kín, tự mình giải quyết rồi tự mình lãnh chịu hậu quả. Nếu chia sẻ với mọi người, có khi sẽ có cách giải quyết tích cực hơn.

- Tôi có thể đồng ý cho em nghỉ phép, nhưng lý do em xin nghỉ phép là gì?

- Chuyện cá nhân, ở văn phòng không nói chuyện cá nhân.

- Vậy sau giờ làm việc, em đi ăn tối với tôi

Tan sở, đúng như lời hẹn, tôi và John cùng đi ăn tối. Trong suốt bữa ăn, tôi cũng chỉ nói sơ qua về tình hình về gia đình tôi để John có thể hiểu sơ qua hoàn cảnh gia đình tôi. John nhìn tôi với ánh mắt tìm tòi. Tôi không để ý đến cái nhìn này của anh, bởi tôi còn nhớ về gia đình mình, nhớ về Quốc Cường, về Long Trịnh. Tôi bỗng nhớ Khánh Phong da diết. Hà Nội của tôi, Khánh Phong của tôi. Tôi lại nhớ về Đức Vĩnh, thờ dài.

John mời tôi đi bar. Chẳng hiểu sao tôi lại đồng ý. Đây là lần thứ 2 tôi đi bar. Lần đầu tiên là tôi đi bar cùng Diệu Vũ. Tôi không quen thuộc các loại rượu nên nhờ John gọi cho tôi. John gọi rượu nhẹ cho tôi, hương rượu nhàn nhạt, tôi uống hết hai ly mà vẫn thanh tỉnh. Rượu càng làm tôi cồn cào nỗi nhớ Khánh Phong, tôi càng nhớ Khánh Phong, cảm giác tội lỗi lại càng trào dâng. Tôi bỗng nhiên trải lòng với John. John yên lặng lắng nghe tôi vừa khóc vừa nói. Tôi có đặc điểm: khi say rượu không gây ồn ào như nhiều người khác, mà tôi rất yên lặng. Điểm phát hiện tôi say chính là giọng nói của tôi không tròn giọng. Nhưng lúc này, tôi cam đoan là tôi không say. Tôi rất tỉnh, càng uống lại càng tỉnh. Tôi uống đến ly thứ 4, John dè tay tôi lại, không cho tôi uống nữa. Tôi nói với anh tất cả, về mọi thứ, chất cồn trong rượu khiến tôi nghĩ anh chính là Xu, tôi kể với anh cả những tâm tư sâu kín, những điều tôi cất giấu sâu thẳm tận cùng trong cõi lòng. Điện thoại của tôi đổ chuông, bài hát "It's not goodbye" của Laura Pausini ngân lên, tôi biết, đó là ai gọi. Tôi đã cài bản nhạc chuông này dành cho số điện thoại của Khánh Phong.

Tôi nhìn điện thoại, rồi nhìn sang John. John gật đầu tỏ ý bảo tôi cứ tự nhiên, tôi ấn nút nghe. Tôi cảm nhận hơi thở của anh qua điện thoại, ghi nhớ giọng nói trầm ấm của anh. Anh hỏi tôi nhiều lắm, anh nói với tôi nhiều lắm. Tôi chỉ nói mỗi một câu: "Anh nghỉ ngơi đi" rồi cúp máy.

Tôi khóc như mưa trước mặt John. Từ bao giờ tôi lại trở thành người yếu đuối như vậy. Tự nhiên tôi ngừng khóc, bặm môi, tay tôi cầm chặt ly rượu tựa như tôi có thể bóp vỡ nó.

John nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay tôi ra, anh xuống ghế, rồi lại nhẹ nhàng ôm tôi vào ngực. Tôi choáng váng. Tôi không say, không, tôi không say, tôi rất tỉnh là đằng khác. John đang ôm tôi, anh xoa nhẹ nhẹ lưng tôi. Đầu óc tôi là một mảnh hỗn độn. Tôi đang làm gì thế này. Tôi đẩy John ra, chăm chú nhìn anh. John cười nhẹ, nâng cằm tôi lên, nhẹ nhàng hôn xuống. Anh hôn tôi ti mi, dịu dàng. Tôi nghẹn thở. Thế này là thế nào, có ai nói cho tôi biết tôi đang bị làm sao không.

Nhẹ môi tôi, John mở mắt nhìn tôi. Tôi bình tĩnh nói:

- John, tôi đã có người yêu rồi. Tôi yêu anh ấy rất nhiều. Tôi yêu nhiều đến mức mọi thứ xung quanh tôi, tôi đều vì anh ấy là lựa chọn. Ví dụ như văn phòng làm việc của anh, đó là bởi vì tôi tưởng tượng ra văn phòng đó sẽ là nơi làm việc của anh ấy, cho nên tôi đã tỉ mỉ lựa chọn từng thứ thích hợp với con người của anh ấy. Dù tôi hiểu về anh ấy rất ít, nhưng, với tôi, anh ấy là người tôi yêu nhất.

John dùng ánh mắt chăm chú nhìn tôi, giống như tôi vẫn đang dùng ánh mắt này nhìn anh ấy. John hỏi:

- Đức Vinh và Khánh Phong, người nào mới là người em yêu nhất?

- Khánh Phong - tôi trả lời không chút do dự.

- Nhưng Khánh Phong là người em sẽ không lựa chọn để làm chồng đúng không? Và nếu em chọn Đức Vinh làm chồng thì em lại càng cảm thấy tội lỗi đúng không? - John nhấp một ngụm rượu, bình thản nói

Lần đầu tiên, có người nhìn thấu tâm tư của tôi. Tôi nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên.

- Anh không quan tâm trước đây em như thế nào, anh chỉ quan tâm từ bây giờ trở đi, em là người như thế nào mà thôi. Em nghĩ quá cẩn thận, quá bảo toàn trong tình cảm bởi vậy em tự mình làm khổ mình, tự mình làm rối rắm mọi thứ. Nếu tâm tư tình cảm của em cũng rõ ràng và dứt khoát như khi em làm việc, mọi thứ sẽ nhẹ nhàng hơn.

Tôi nín thở. Nếu tôi dám đối mặt với quá khứ thì tôi chẳng đến nỗi lạc vào mớ bòng bong này. Đây là điều mà John muốn nói với tôi sao?.

- Em tự tin trong công việc nhưng lại không tự tin trong tình cảm. Em quá coi trọng bản thân "sạch" hay "không sạch" mà tự làm khổ mình - John tiếp tục phân tích - Em phải nghĩ thoáng ra, nếu những người phụ nữ đã từng bị cưỡng bức cũng nghĩ như em, có lẽ giờ này họ tử tử hết rồi cũng nên. Người ta phải hướng tới tương lai tốt đẹp, còn em lại bám lên người toàn bùn và cỏ rác. Em tưởng em ngụy trang như thế thì Khánh Phong hoặc Đức Vinh sẽ không yêu em hay sao. Em nghĩ đến một ngày nào đó họ sẽ mệt mỏi mà từ bỏ em đúng không? Đó là lối suy nghĩ thiên cận nhất mà anh được biết.

John thanh toán tiền rượu, rồi ôm eo tôi, đi ra ngoài. Anh nói: "Cho dù thế nào, anh vẫn thích em. Anh thích em từ khi đào tạo em ở ngoài Hà Nội rồi cùng em chuyển đến thành phố này. Bắt đầu từ ngày mai, anh sẽ tuyên chiến cùng Đức Vinh".

Tôi hoảng hồn nhìn anh. Chưa dừng lại đó, anh nói thêm: "Em phụ trách thay đổi lại toàn bộ văn phòng lại cho anh. Anh không muốn cách bài trí này dưới cái bóng của một người khác".

John đưa tôi về nhà.

Tôi giả vờ đi vào cầu thang máy, bấm bừa một tầng nào đó. Rồi lấy điện thoại, tôi bấm số gọi cho Đức Vinh, hẹn anh ra sân chung của chung cư. Nhà anh và căn hộ chung của chúng tôi gần nhau. Tôi lại bấm cầu thang máy xuống tầng trệt, đi ra sảnh, hướng ra sân chung, bước về đó. Tôi ngồi xuống ghế đá, chờ anh.

Đức Vinh đi nhanh đến chỗ tôi. Anh nhíu mày khi biết tôi uống rượu. Tôi trong mắt anh không đến nỗi tệt như thế. Đây cũng là lần đầu anh thấy tôi văng vát mùi rượu thể này.

Tôi không ôm anh, chỉ gác đầu lên vai anh, đều đều nói từng chữ:

- Đức Vinh, làm bạn của em được không?

- Em vừa nói cái gì?

- Anh, cứ ngồi yên như thế, cho em dựa vào anh một lúc. Đức Vinh, thứ lỗi cho em. Em nhận ra một điều, em thích anh chứ không phải yêu anh. Em yêu Khánh Phong.

- Yến, em say rồi phải không? Ngày mai khi tỉnh táo, hãy nói lại chuyện này với anh.

- Em có uống rượu, nhưng em biết em đang nói gì với anh. Đức Vinh, em nói thật, em thích anh. Nếu không có Khánh Phong, em sẽ yêu anh điên cuồng. Nhưng rất tiếc, em lại yêu Khánh Phong. Đến bây giờ, em mới nhận ra, người em yêu chính là Khánh Phong.

Đức Vinh thờ dài, ôm chặt tôi. Anh nói nhỏ vào tai tôi: "Em thật độc ác. Từ ngày mai, đừng cho mình cái quyền xuất hiện trước mặt anh". Tôi vòng tay ôm chặt anh, giấu mặt vào trong ngực áo anh mà khóc nức nở. Tôi lựa chọn bày tỏ trực tiếp này một phần là do John gợi ý, hơn nữa, bác sỹ tâm lý của tôi cũng đã có lần đề cập đến.

Sau này tôi mới biết: trong lúc nghỉ trưa tôi vô tình nói đến việc tìm bác sỹ điều trị tâm lý, John có nói với tôi rằng anh cũng đang điều trị tâm lý của một bác sỹ ở bệnh viện A. Anh đã giới thiệu vị bác sỹ này cho tôi. Và cho tới mãi tận về sau, tôi mới biết, chi phí chi trả cho bác sỹ tâm lý - John đã thanh toán một nửa cho tôi. Tôi không nghĩ điều trị tâm lý lại có chi phí cao như vậy.

Đức Vinh đưa tôi về căn hộ chung, anh vẫn ôm tôi, dặn dò tôi đủ điều: "Từ ngày mai, anh sẽ về vị trí là một người bạn, không hơn". Anh cúi xuống hôn tôi một cách điên cuồng, hàm răng trắng bóng kia cắn nát môi tôi. Cánh môi bông rạt xen lẫn mùi máu, tôi không kêu nửa lời.

Hai ngón tay anh nhẹ nhàng mân mê môi tôi, anh khàn giọng nói: "Phụng Yến, nếu em đau, em hãy nói đau, nếu em thích, em hãy bày tỏ sự thích thú.

Đừng lúc nào cũng ản nhẫn chịu đựng như vậy. Biết không?"

Tôi gật đầu, run run nói: "Anh, em đau quá!"

Đức Vinh ôm lấy tôi, nỉ non nói lời xin lỗi. Tôi đau, anh cũng đau không kém.

Màn đêm buông xuống, ngày mai là một ngày mới rồi !

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thuận theo tự nhiên

Tuy nói rằng hai người chúng tôi sẽ chuyển tình yêu thành tình bạn bè nhưng cả hai người chúng tôi đều rất khó khăn với mối quan hệ này: từ thân mật chuyển sang giữ kẽ - khoảng cách rất gần lại chuyển thành xa - quả thật là khó khăn.

Tôi tìm đủ mọi cách để không phải về căn hộ chung sớm, thường 11 giờ - 12 giờ đêm tôi mới về. Có hôm tôi đi la cà cùng Hạnh Quỳnh, có hôm lại rủ John đi dạo. Tôi nói thẳng thắn với John về tình cảm của mình và quyết định của tôi: "Nếu anh còn đặt tình cảm vào công việc thì tôi sẽ nghỉ việc. Ở công ty chúng ta là đồng nghiệp, ra khỏi công ty chúng ta là hai người bạn không hơn".

John chỉ cười mà không nói gì. Anh kể cho tôi nghe về mối tình đầu tiên của anh. Hóa ra, người tình đầu tiên của anh là một cô gái Trung Quốc. Cô ấy là người năng động và cá tính. Hai người bọn họ rất yêu nhau, nhưng bởi vì cô ấy phải về nước, không định cư ở Mỹ, hai người họ đã cãi nhau và chia tay nhau. Đó là khoảng thời gian John rất đau khổ. Chia tay xong cũng là lúc tốt nghiệp Đại học, John quyết định rời Mỹ đến Việt Nam, vừa vận "đầu quân" cho công ty hiện tại. Công việc mới căng thẳng, lại thêm chuyện tình cảm thất bại, anh phải tìm đến bác sỹ tâm lý. Bác sỹ tâm lý cũng là người Mỹ, khoảng 40 tuổi. Bởi vì thấy tôi cũng chật vật tìm bác sỹ tâm lý nhưng không hiểu biết về việc này lắm nên anh mới giới thiệu với tôi bác sỹ tâm lý của anh. Dần dần anh có tình cảm với tôi. Ấy vậy mà một lần nữa tôi lại từ chối anh. Lần thứ 2 bị cự tuyệt bởi một cô gái Châu Á, có lúc say, anh đã tuyên bố sẽ không yêu thêm cô gái Châu Á nào nữa. Con gái Châu Á thật là khó hiểu - anh lèm bèm nói.

Tôi im lặng ngồi nghe anh chia sẻ. Hai chúng tôi đứng như hai người bạn tri kỷ ngồi nghe tâm sự của nhau. Nếu không chia sẻ chuyện tình cảm, thì hai chúng tôi lại bàn chuyện công ty. Anh nói sẽ cuộc sát hạch tới đây sẽ chọn ra hai người xuất sắc, gửi sang Mỹ đào tạo khóa cấp tốc 3 tháng.

Thông báo này được đưa ra khiến các nhân viên đều hào hứng. Gần một năm qua, công ty chúng tôi đã tuyển đủ nhân viên cho các vị trí còn thiếu. Công ty chúng tôi có qui định: mọi nhân viên, kể cả nói chuyện phiếm cũng phải nói tiếng Anh, vì thế chúng tôi có thói quen nói tiếng Anh mọi lúc mọi nơi. Ban đầu tuy hơi khó bắt nhịp, sau dần thì quen.

Hình như thời tiết hôm nay dịu hơn, nhìn lên cuốn lịch để bàn, chớp mắt một cái, đã sắp Tết Nguyên Đán đến nơi rồi. Tôi đã 23 tuổi rồi. Còn 2 năm nữa, tôi sẽ tốt nghiệp tại chức Kinh Tế.

Tôi đang chìm vào suy nghĩ thì nghe tiếng chuông điện thoại đổ dài. Bài hát "It's not goodbye" ngân vang. Tôi vội vàng ấn nút nghe. Quả thật, đã thật lâu tôi không dám nhận điện thoại của anh. Sau khi nói rõ ràng với Đức Vinh, tôi mới dám nhận điện thoại anh gọi tới.

- Phụng Yến, anh nhớ em.

Giọng anh luôn trầm ấm, tôi cố nghe lời anh nói, tưởng tượng ra khuôn mặt anh khi nói nhớ tôi sẽ như thế nào. Tôi cố nghe tiếng hít thở của anh.

- Yến, có nghe anh nói không? Yến?

Tiếng anh vội vàng nói trong điện thoại làm tôi bật cười. Người đàn ông này, làm sao tôi có thể quên được đây.

- Em nhớ anh, em yêu anh. Biết không?

Tôi nhẹ giọng nói nhỏ. Tim tôi đập thình thịch, mặt tôi bất giác đỏ bừng. Đây là lần đầu tiên, tôi công khai nói yêu thương với anh.

- Yến, em vừa nói cái gì, nói anh nghe lại. Yến, nói lại cho anh

Khánh Phong nói dồn dập trong điện thoại. Tôi bật cười.

- Anh không nghe thấy thì thôi, em làm việc tiếp đây.

Nói xong tôi cúp máy luôn. Tự cười một mình. John đi ngang qua, thấy cái mặt tôi đỏ phừng phừng, anh lấy điện thoại ra chụp rồi chia sẻ lên máy tính cho mọi người cùng xem. Tôi xấu hổ không thể chịu được.

Mọi việc cứ để thuận theo tự nhiên, ngẩng đầu đối mặt còn hơn là cúi đầu chối bỏ mọi thứ. Mặt trời lặn rồi lại mọc, mặt trăng khuyết rồi cũng đến lúc tròn. Có những việc xảy ra trong quá khứ không thể xóa được. Thay vì cố quên thì nên học cách chấp nhận còn hơn. Chỉ là chấp nhận như thế nào và khắc phục như thế nào thì không phải ai cũng làm được. Làm người - hơn nhau ở chỗ đó.

Tôi đã học được điều này từ John - một người đàn ông Mỹ.

Tết. Vì mua vé muộn nên tôi đón giao thừa trên không trung. Cảm giác đón Tết lần này khác hẳn mọi năm. Vừa là đón Tết trong không trung trong tâm trạng hưng phấn và tình yêu ngọt ngào của Khánh Phong khiến tâm trạng tôi bỗng bình hơn. Lần đầu tiên, tôi thả lỏng tâm trạng như vậy.

Tôi về nhà, Phụng Lê nhảy lên vì vui mừng, một năm không gặp, xem chừng Phụng Lê đã thay đổi rất nhiều. Tôi tranh thủ 3 ngày Tết đi chúc tụng họ hàng nội ngoại. Ngày thứ 4, tôi thu mình trong áo trend coach, đi lang thang quanh hồ Guom, đón từng đợt gió lạnh thổi từng đợt. Tôi cứ đứng như thể muốn gió mùa đông mang hết mọi muộn phiền trong tôi đi, cuốn sạch những hình ảnh xấu xa trong quá khứ đi. Điện thoại báo có tin nhắn. Tôi mở điện thoại xem tin nhắn gửi từ số máy của Đức Vinh. Anh nói nhớ tôi.

Tôi không nhắn tin trả lời anh.

Tôi biết anh sẽ không trách tôi. Ngược lại anh quá hiểu tôi.

Khánh Phong nhắn tin cho tôi lên mạng lúc 9 giờ tối. Tôi đã tiết kiệm 4 tháng mới đủ tiền mua một cái laptop, rất may bây giờ tôi lại dùng được vào việc liên lạc với Khánh Phong. Đọc xong tin nhắn của Khánh Phong, tôi thầm mong trời nhanh tối để được nhìn thấy anh.

Điện thoại của tôi lại đổ chuông, là đây số lạ. Tôi lưỡng lự định từ chối nhưng ngón tay lại chạm vào nút chấp nhận. Tôi nghe thấy bên kia hít một hơi, như là đang hút thuốc lá, giọng nói nam giới vang lên: YẾN, là anh. Em về Hà Nội rồi phải không?

Tôi lao đảo ngã ngồi lên bãi cỏ. Là Long Trịnh gọi. Trong đầu tôi, từng đợt sóng điện cuồng xô đẩy. Cứ nghe đến cái tên Long Trịnh, tôi lại nhớ về quá khứ đen tối kia. Từ ngày gặp lại Long Trịnh, tôi càng hoảng hốt hơn, cậu ta rất giống người đàn ông kia. Từng đường nét trên khuôn mặt, kể cả dáng đi, cách nói chuyện nhất gừng, đều rất giống. Cứ như thể họ là một người phân thân ra làm hai. Suốt thời gian qua, tôi đều gặp ác mộng, đều là những hình ảnh lúc nhỏ, lúc thì là ông ta cưỡng bức tôi, lúc lại là Long Trịnh. Tôi rối loạn tâm lý đến mức phải tìm đến bác sỹ trị liệu. Bây giờ, cậu ta lại tìm đến tôi. Bóng ma vừa đuổi khỏi tiềm thức của tôi giờ lại quay lại. Tôi khóc như một người điên giữa sự vắng lặng của ngày mùng 4 Tết. Khóc mãi thì cũng mệt. Tôi run run cầm lên điện thoại, phát hiện ra điện thoại vẫn đang ở chế độ nghe.

Tôi lấy hết sức, thì thào trong điện thoại: "Minh đang ở Hồ Guom, cậu đến đây đi".

Tôi ngồi an tĩnh trên ghế đá, từng đợt gió lạnh lay động cành liễu rũ rượi bên hồ. Tôi nghe bước chân đến gần, ngẩng đầu lên, tôi thấy Long Trịnh nhìn tôi với ánh mắt pha lẫn nhiều tư vị đan xen: yêu thương có, đau lòng có, tức giận có. Cậu ta lặng lẽ ngồi xuống cạnh tôi. Cởi áo khoác lên người tôi, hai tay bàn tay to lớn của cậu ta bao lấy tay tôi. Tôi nhìn một loạt hành động của cậu ta xong, như đứa trẻ giận dỗi, tôi rút tay ra khỏi tay cậu ta, đứng bật dậy, ném áo khoác trả lại cậu ta. Tôi hờn hển nói: "Long Trịnh, buông tha cho tôi đi. Buông tha cho tôi đi được không?"

- Em nói gì. Buông tha sao. Tôi đã phải phấn đấu hết sức mình để có thể tự mình tồn tại, để có thể tự tin đứng trước em, mà bây giờ em nói cái gì. Em nói buông tha. Vậy em nói đi, em rút ra khỏi đầu óc của tôi, rút đi, sao cứ vẩn vơ trong đầu óc tôi làm gì.

Tôi không còn hơi sức mà khóc nữa. Tôi làm gì nên tội cơ chứ. Tôi có làm gì đâu tại sao tôi lại vướng vào những chuyện trớ trêu như vậy.

Long Trịnh vươn tay ra, nắm lấy tay tôi, ý muốn kéo tôi ngã vào ngực cậu ta. Tôi vùng tay ra, tỏ ý từ chối. Long Trịnh thờ dài. Cậu ta nhìn xa xa về phía trước, không nhắm vào mục tiêu nhất định nào, vừa hút thuốc vừa nói:

- Yến, anh thích em từ lâu rồi. Em gọi ông bà già là bố mẹ, anh đã vui sướng biết nhường nào. Đến cả em trai anh cũng thích em, em không biết lúc đó hai anh em anh đã đánh nhau toi té thế nào. Chuyện của em với ông già, anh không nói với ai cả. Chỉ có một mình anh biết thôi. Ông già làm trò bẩn với em, anh biết hết. Thời điểm nhà anh chuyển đi, anh vừa vui lại vừa buồn. Lúc đó ông già ly hôn với bà già. Tuy ảnh hưởng đến sự nghiệp quân nhân nhưng ông ấy có bồ, lại có con với mụ đàn bà kia. Hai anh em anh đều ở với bà già. Em thi chuyển cấp, học trường nào, con đường em thường đi qua, anh cũng đã đi qua. Anh vô học nhưng không có nghĩa là mù chữ. Anh ra đời sớm, cũng như em. Tại sao em không chấp nhận anh? Tại sao? Bởi vì em sợ đối mặt với ông già hay sao? Ba mẹ con anh từ mặt ông ta từ lâu rồi. Ông ta sống chết thế nào anh cũng không quan tâm. Yến, chấp nhận anh đi. Yến !

Tôi bàng hoàng, ngồi phịch xuống ghế. Tôi phải nói gì với Long Trịnh, tôi phải nói thế nào đây?

Thấy tôi trầm ngâm, Long Trịnh cũng yên lặng, thỉnh thoảng lại rít thuốc. Cậu ta đã 3 điều liên tục, tôi giật lấy điều thuốc từ tay cậu ta.

- Tôi cấm cậu hút thuốc. Cậu đừng tự hành hạ bản thân mình như thế. Cuộc đời tôi, một tay bỏ cậu phá hủy. Suốt nhiều năm nay, tôi sống trong cảm giác tội lỗi, không có một ngày nào yên thân, ra đường không dám ngẩng đầu, tôi gầy dựa trong mớ quá khứ bẩn thỉu đó. Mỗi khi nhìn thấy cậu tôi lại nhớ đến ông ta. Thử hỏi làm sao tôi thích cậu được đây. Cậu tha cho tôi đi. Có nhiều cô gái khác tốt hơn tôi gấp trăm nghìn lần, sao cứ phải là tôi.

- Anh nói để em biết, ngoài anh ra, không thằng đàn ông nào chấp nhận lấy một người như em. Thằng người yêu em, chỉ một câu nói của anh mà nó đã bỏ của chạy lấy người. Anh không ngại sử dụng lại trò dê tiện này với thằng khác. Cứ một thằng đến với em, anh sẽ lại nói cho chúng nó biết em là người thế nào. Em tưởng em thanh cao lắm sao. Em cũng như anh mà thôi.

Long Trịnh gằn giọng nói, từng chữ như bóp nghẹt cổ họng tôi, hóa ra, Khánh Phong vì biết quá khứ dê hèn của tôi mà bỏ rơi tôi. Tôi muốn giấu diếm

cũng không được rồi. Anh thương hại tôi sao? Hay anh cảm thấy tò mò về tôi, dù gì anh cũng đạt điểm tâm lý xuất sắc cơ mà.

Tôi lạnh lùng nhìn Long Trịnh, cố tình nói thật chậm

- Chuyện quá khứ của tôi, không riêng một mình cậu mới biết. Nếu tôi đếm không sai, có ít nhất 3 người đàn ông khác đều biết về quá khứ của tôi. Họ đều tôn trọng tôi chứ không giống như anh. Anh tưởng một mình anh mới rộng lượng chứa chấp tôi hay sao. Tôi không cần. Anh bảo anh yêu tôi. Anh muốn giày vò tôi để trả thù đời thì đúng hơn. Chúng ta đều 23 tuổi, nhưng nhờ phúc của bố anh, tôi chưa bao giờ có được một tuổi thơ trong sáng thuần khiết, nhờ phúc của anh, tôi không được hưởng tình yêu thương của người đàn ông khác. Tôi cảm ơn bố con anh nhiều lắm.

- Yến, đừng như thế có được không. Anh yêu em, anh yêu em hơn hết thảy mọi thứ trên đời này. Em muốn gì, em cần gì, anh sẽ làm cho em. Anh sẽ bảo vệ em, sẽ yêu thương em. Ngoài em ra, anh không ngó ngang đến cô gái nào khác. Tình yêu của anh dành cho em hơn 10 năm nay, chẳng lẽ em không nhận thấy hay sao.

- Long Trịnh, tình yêu không thể ép buộc được. Tôi đã đi điều trị tâm lý, bác sỹ đã giải thích và phân tích rất nhiều điều cho tôi. Cậu đừng cố chấp nhất như thế có được không? Cậu ép buộc tôi phải yêu cậu, cậu cố gắng trói buộc tôi, đó không phải là tình yêu mà là sự chiếm hữu. Cậu chưa hiểu gì về tình yêu cả. Nếu thật sự yêu tôi, cậu sẽ mong muốn tôi hạnh phúc chứ không phải nhìn thấy tôi đau khổ thế này. Khi hai người yêu nhau, người này sẽ luôn làm mọi việc để người kia vui vẻ và hạnh phúc. Cậu bình tâm lại và suy nghĩ về lời tôi nói hôm nay xem.

Long Trịnh không nói gì, cứ ngồi yên lặng như vậy. Tôi thờ dãi. Hai chúng tôi ngồi cạnh nhau như thế cho tới khi bụng tôi kêu ục ục. Long Trịnh kéo tôi đi ăn.

Ngày Tết, hàng quán sơ sài, giá đồ ăn lại cao. Long Trịnh vẫn thản nhiên gọi đồ ăn, rồi gấp thức ăn cho tôi. Cậu ấy nói cậu ấy đã muốn làm điều này từ rất lâu rồi mà vẫn chưa có cơ hội. Hôm nay được ngồi cạnh tôi, được nắm tay tôi, được ôm tôi, được đi ăn với tôi, trong cuộc đời cậu ta, hôm nay là một ngày hạnh phúc.

Ăn xong, Long Trịnh đưa tôi về nhà. Cậu ta lên nhà chào mẹ tôi. Tôi nhận thấy mẹ tôi rất thích Long Trịnh, những việc cậu ta làm cho mẹ tôi, tôi thật sự biết ơn. Nếu không có cậu ấy giúp đỡ, chắc mẹ tôi cũng không khỏe mạnh như thế này.

9 giờ tối, tôi mang máy tính ra quán cà phê có wifi rồi lên mạng. Vừa đăng nhập vào mạng xã hội, tôi thấy Khánh Phong gửi nhiều hình ảnh và viết lên topic của tôi. Anh viết:

- Vợ, anh nhớ em nhiều lắm. Anh yêu em vô cùng. Anh chỉ mong kết thúc nhiệm kỳ này càng nhanh càng tốt, anh nhớ em đến khô cả người rồi đây. Còn 2 năm nữa là kết thúc nhiệm kỳ, anh về sẽ trói em bỏ vào túi luôn. Anh luôn thấp thòm từng ngày, chỉ sợ vợ anh xinh đẹp thế bị người đàn ông khác bắt cóc mất. Vợ, ngoài anh ra, đừng nói chuyện với ai nhé, đừng nhận lời đi ăn hay đi uống cà phê với ai nhé. Vợ, em đồng ý đi.

Tôi nhìn màn hình máy tính tủm tỉm cười, nhưng cũng không viết trả lời lại. Tôi mở skype, đăng nhập. Nick của tôi vừa sáng, tôi đã thấy Khánh Phong gọi cho tôi. Hai chúng tôi đều mở video chat. Tôi và anh nhìn nhau, hai chúng tôi nhìn nhau mà không nói nên lời. Bao nhiêu điều tôi muốn nói với anh đều mắc ở cổ họng.

Anh - hình như gãy đi

Anh - hình như có nét mệt mỏi.

Tôi không thể ngăn nước mắt ngừng tuôn. Anh đưa tay lên màn hình, làm như đang lau nước mắt cho tôi. Anh nói: "Đừng khóc, vợ, khóc xấu lắm".

Tôi không thể kìm nén hơn, òa khóc. Đang còn trong dịp Tết nên trong quán vắng người, chỉ có người chủ quán nhìn tôi. Chị ấy đến gần, nhìn vào máy tính của tôi, chị cười vỗ vai tôi: "Nhớ người yêu phải không?". Nói xong chị đưa giấy ăn cho tôi thấm nước mắt.

Chị còn dí dóm thêm: "Này, chàng trai, cô ấy xinh lắm. Đi xa lâu là bị người khác cướp mất người yêu đấy".

Tôi đỏ mặt, vừa khóc vừa cười. Xấu hổ quá.

Anh nhỏ nhẹ: "Vợ, vừa khóc vừa cười. Xấu lắm".

Hôm đó, hai chúng tôi nói chuyện với nhau lâu thật là lâu, cho tới khi chị chủ quán ra hiệu đóng cửa. Đầu năm, mở hàng lấy may nên đóng cửa sớm. Nói là sớm, cũng đã là 11 giờ đêm rồi.

Đêm đó, tôi ngủ rất ngon. Tôi mơ về anh. Tôi mơ anh nắm tay tôi, dắt tôi đi trên con đường đầy lá vàng rơi, tôi mơ thấy anh nói yêu tôi. Tôi mơ thấy tôi mặc áo cô dâu, đứng cạnh tôi là anh - chú rể đẹp trai ngồi ngồi. Tôi còn mơ nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Rõ ràng và dứt khoát

Tôi ở nhà đến mừng 5 Tết thì đáp chuyến bay trở lại Sài Gòn. Đón tôi ở sân bay là Đức Vĩnh. Nếu là trước đây, anh sẽ ôm tôi vào lòng rồi hôn tôi nồng nàn. Nhưng bây giờ, vị trí của cả hai người chúng tôi đều thay đổi. Bạn - một từ tuy nhẹ nhưng hóa ra lại nặng nề với hai chúng tôi. Lần trước chat video với Khánh Phong, anh đã giao nhiệm vụ cho tôi bằng mọi giá phải cắt đứt hết tình cảm nam nữ với mấy người đàn ông kia. Tôi đã buồn cười với cái từ "nhiệm vụ" mà anh dùng. Bây giờ nhìn Đức Vĩnh và nhìn lại bản thân tôi, tôi phải công nhận từ "nhiệm vụ" quả là chính xác.

Theo như kế hoạch ban đầu, nhóm chúng tôi sẽ ở trong Sài Gòn từ 1 đến 2 năm rồi chuyển ra Hà Nội. Tôi chưa biết bao giờ thì sẽ được chuyển ra Hà Nội, cho nên, tôi sẽ phải tận dụng thời gian này cố gắng giữ lại tình bạn giữa tôi và Đức Vĩnh.

Nếu nói tôi không có tình cảm với Đức Vĩnh là giả. Với sự chăm sóc nhiệt tình của anh, sự quan tâm động viên an ủi của anh - dù là người cứng đầu cứng cổ như tôi - cũng bị anh làm cho mềm lòng. Có một điều mà tôi nhận ra, đó là tôi không hề vương vấn mùi hương cơ thể của anh giống như với Khánh Phong. Nhiều khi tôi tự cho rằng mình bị dờ hơi, là đầu óc có vấn đề, nhưng từ phản ứng cơ thể, tôi thú thật là tôi không hề có ham muốn Đức Vĩnh. Với Khánh Phong thì khác, tôi muốn anh ôm tôi, xoa lưng cho tôi, xoa phần eo, nắn nắn cái mông. Ban đầu tôi phỉ nhổ bản thân tôi, vì những ham muốn bản thiêu đó. Những lúc như thế, bỗng nhiên tôi lại bị bóng ma quá khứ trùm vào mặt, bởi vậy những lúc Khánh Phong ôm hôn tôi, sờ sờ tôi, khi ham muốn trong tôi nảy sinh cũng là lúc tôi đẩy Khánh Phong ra. Tôi vừa muốn anh ôm nhiều hơn đồng thời cũng lại sợ chuyện kia. Những điều này đã giằng xé tôi suốt cả quãng thời gian tôi và Khánh Phong bên nhau. Cho đến tận bây giờ, khi internet phát triển, thông tin cũng nhiều hơn, tôi đã hiểu ra nhiều vấn đề. Phản ứng cơ thể là phản ứng nguyên thủy của mỗi con người. Từ khi sinh ra, mỗi người đã chứa chấp "nó". Cộng thêm với việc gặp bác sỹ tâm lý nên tôi cũng hiểu phần nào về tâm sinh lý con người. Từ khi dậy thì bây giờ, tôi mới hiểu sự phát triển của cơ thể và tâm lý của từng giai đoạn. Tôi nhớ là bác sỹ tâm lý của tôi đã phải rất kiên nhẫn khi muốn tôi kể lại toàn bộ quá trình phát triển của tôi, những điều làm tôi sợ hãi, những việc khiến tôi ám ảnh. Bác sỹ tâm lý của tôi là đàn ông, việc này càng làm cho tôi ngại ngùng. Ngoài Diệu Vũ, tôi chưa từng nói với ai về những điều kinh tởm kia. Tôi rất khâm phục sự nhẫn nại của vị bác sỹ này.

Đức Vĩnh xách vali cho tôi. Hai chúng tôi đi song song nhau, vừa đi vừa hỏi han, trêu chọc nhau như hồi mới quen. Cả tôi và anh đều cố gắng đẩy vị trí của mình về chữ "Bạn". Nói thật, tôi không đành lòng để anh buồn vì tôi. Bởi nếu điều đó xảy ra, tôi sẽ rất áy náy và tự trách bản thân.

Đưa tôi về căn hộ chung, rồi lại chờ tôi vệ sinh cá nhân xong, Đức Vĩnh đưa tôi đi ăn. Nếu vô tình gặp bạn bè anh thì tôi luôn giới thiệu là em họ.

Em họ - danh hiệu này quả là không tệ. Tôi nghiêm nhiên trở thành em họ của anh. Có lẽ, với danh hiệu này, ở chỗ đông người, anh và tôi sẽ biết tự kiểm chế mình hơn.

Sau 1 tuần, Diệu Vũ cũng bay vào Sài Gòn. Hai chúng tôi gặp nhau mà như kiểu ngàn năm chưa nhìn thấy nhau. Có Diệu Vũ, Đức Vĩnh sẽ ít kiểm soát gặp tôi hơn. Hàng ngày, tôi vẫn đi làm và đi học. Cuối tuần, tôi và Diệu Vũ phải nói là ăn chơi mát mẻ. Khánh Phong không gặp được tôi trên mạng thì giận lắm. Tôi toàn phải năn nỉ anh này nọ, rồi viện cớ nếu không đi chơi với Diệu Vũ thì nhờ có anh này anh kia nhòm ngó thì sao. Khánh Phong cũng đành phải đồng ý với lý do vớ vẩn này của tôi.

Vì Sài Gòn bốn mùa đều là mùa hè nên chúng tôi thỉnh thoảng cũng đi bơi.

Chớp mắt một cái đã là tháng 7. Tôi không có mặt trong danh sách 3 nhân viên ưu tú gửi sang Mỹ đào tạo. Mặc dù hơi buồn nhưng tôi sẽ cố gắng để năm tới sẽ có tên trong danh sách này.

Nửa năm qua, Diệu Vũ cũng đã nhanh chóng ổn định công việc.

Tháng 7, mùa du lịch. Tôi và Diệu Vũ quyết định đi biển. Hai chúng tôi chọn Đà Nẵng là nơi chơi thả ga. Vào một ngày giữa tháng 7, có hai cô gái mặc bikini đang tung tăng chơi ngoài biển. Diệu Vũ đã phải thuyết phục tôi đến gây lười, tôi mới dám mặc bikini. Hai chúng tôi đi đâu cũng như hình với bóng khiến cho mọi người xung quanh đồn đoán hai chúng tôi là lesbian. Kệ, thiên hạ nghĩ gì cũng không cần phải quan tâm. Vì tiền nong có hạn nên chúng tôi tiết kiệm tối đa mọi chi phí. 3 ngày ăn chơi kết thúc, chúng tôi lại lao vào công việc.

Diệu Vũ upload ảnh của tôi và cô ấy lên trang mạng xã hội. Ngay lập tức, Khánh Phong gọi điện thoại về cho tôi. Quả thật bây giờ tôi rất ít vào trang mạng xã hội, thỉnh thoảng tôi dạo qua dạo lại nhòm ngó một chút rồi thoát ra nên cũng không biết Diệu Vũ upload ảnh lúc nào. Khánh Phong mở video chat, hăm hăm tức giận, hỏi tôi vụ đi biển kia là thế nào, ai cho phép mặc hở hang như thế. Anh giận đùng đùng, tôi còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, anh đã công khai chỉ trích tôi. Trong lúc anh nóng giận, tôi còn nghe thấy anh nói: bản chất không thay đổi.

Tôi choáng váng. Thật sự là choáng váng. Tôi ngồi im nghe anh nói mà không có phản ứng gì. Tôi chỉ nghe loáng thoáng anh nói rằng không cho phép tôi đi biển cùng ai khác, kể cả là với Diệu Vũ, không cho phép tôi mặc bikini....còn nhiều cái không cho phép lắm.

Anh mắng tôi y như là cấp trên trách phạt cấp dưới, cùng một giọng điệu, cùng một cử chỉ - tất cả đều mang âm hưởng quân đội. Anh thấy tôi im lặng, không có phản ứng gì, lúc đó anh mới dừng lại. Tôi gượng cười, nói sẽ tuân thủ theo những qui định của cấp trên đề ra. Lúc đó anh mới nở nụ cười sáng lạn. Tôi gồng người lên để cười, để trêu đùa anh, cố tỏ ra bình thường. Sau khi kết thúc trò chuyện, tôi lặng lẽ ôm gối nằm khóc. Tôi gọi cho Diệu Vũ, rủ cô ấy đi lang thang. Diệu Vũ lôi phát tôi vào bar. Tôi từ chối. Tôi muốn một nơi yên tĩnh, để suy ngẫm.

Tôi và Diệu Vũ nói chuyện trên trời dưới biển, tôi liền có quyết định: một lần nữa trốn khỏi Khánh Phong. Trong ý nghĩ của anh, tôi là một cô gái buông thả. Nếu không có ý nghĩ này thì lúc tức giận, anh đã không thốt lên 5 từ: bản chất không thay đổi. Tôi hiểu được tâm lý này là nhờ bác sỹ tâm lý trị liệu cho tôi. Nghĩ là làm, hôm sau, trên mạng xã hội của tôi, tôi ghi rõ dòng chữ: Rõ ràng và dứt khoát là hai yếu tố tạo nên vợ của bộ đội Ngoại giao. Vì tôi là người không rõ ràng và không dứt khoát nên tôi không có tổ chất làm vợ của lính Ngoại giao. Sau đó tôi đưa số điện thoại của Khánh Phong vào

danh sách blacklist - chặn cuộc gọi. Tôi lại bắt đầu một cuộc "cải tổ" lại bản thân.

Hạnh Quỳnh không biết vì sao dạo gần đây tôi lại thay đổi đến chóng mặt như thế. Nếu là trước đây, tôi sẽ than thở cùng cô ấy, nhưng bây giờ, tôi tìm mọi cách khiến mình bận rộn. Chỉ có bận rộn mới khiến tôi quên đi mọi thứ. Tôi còn yêu Khánh Phong không? Còn chứ. Việc tôi có thể đến với Khánh Phong hay không lại là một chuyện khác.

Tôi lại một lần nữa trốn tránh khỏi Khánh Phong. Tôi nghĩ: bây giờ yêu nhau, anh còn nghĩ tôi là buông thả, vậy sau này lấy nhau, anh sẽ làm gì tôi đây. Dù tôi làm sai, nhưng tôi không muốn anh phải cố chấp yêu và lấy tôi làm vợ để rồi ngày ngày dằn vặt tinh thần của tôi. Tôi đã có quá nhiều chuyện để phải nghĩ rồi.

Cuộc sống của tôi vẫn cứ thế trôi đi. Tháng tới cuối năm, Xu nhắn tin cho tôi sẽ đi Czech, vừa vặn là Tết Nguyên Đán, tôi và Diệu Vũ hồ hởi ra sân bay, đáp chuyến bay về nhà. Tôi hi vọng có cơ hội gặp Xu.

Tôi không còn nhớ gì đến Khánh Phong. Không phải là hoàn toàn không nhớ mà là tôi cố gắng không nhớ đến anh. Cả tôi và Diệu Vũ đều thống nhất không nhắc đến Khánh Phong nữa. Lần này, tôi quyết định buông tay. Hay nói cách khác, tôi mong anh sau lần này sẽ vì một mối với một bông bong do tôi tạo ra mà tìm cô gái khác. Tôi mong anh vui vẻ và hạnh phúc. Đó là mong muốn của tôi.

Sinh nhật tôi năm nay, tôi tắt hết điện thoại, trốn vào một góc quán bar, ngồi uống rượu cùng Diệu Vũ.

Một năm nữa lại qua đi.

Tôi viết đơn xin công ty cho tôi ở hẳn chi nhánh trong Sài Gòn. Như vậy, tôi cùng với John, Hạnh Quỳnh và vài người nữa sẽ tiếp tục đi Đà Nẵng, mở tiếp chi nhánh nữa.

Hết Tết, tôi sẽ cùng đồng nghiệp lăn lộn trên mảnh đất Đà Nẵng. Cuộc đời tôi, có lẽ, sẽ luôn là trốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: NGOẠI TRUYỆN: Chu Khánh Phong

Tên tôi là Chu Khánh Phong. Tôi sinh vào một ngày mùa hè cuối tháng 5. Gia đình tôi có 4 anh chị em.

Quê tôi ở huyện A. Bố mẹ tôi đều là công nhân thoát ly nên không có ruộng đất gì cả. Bố mẹ tôi đi làm từ rất sớm. Sau này công ty của bố mẹ tôi ít việc, cơ quan Nhà nước có nhiều chuyển đổi. Tôi nghe bố mẹ tôi nói rằng họ xin nghỉ hưu sớm, ra ngoài làm tự do để có tiền nuôi 4 anh chị em tôi ăn học.

Tôi thi đỗ Đại học Quân sự. Tôi nhận giấy báo gọi nhập học và bắt đầu đi bước vào con đường quân nhân. Suốt 5 năm học, tôi luôn là sinh viên xuất sắc. Tốt nghiệp loại giỏi, Bộ Quốc Phòng viết thư mời tôi và một bạn nữ học cùng tôi về ban Đối ngoại. Vì tôi không có nhà ở Hà Nội nên tôi được phân một phòng trong ký túc xá đơn vị. Còn bạn nữ kia sống cùng chị gái ở bên ngoài. Bạn ấy tên Hòa Vy.

Ngày đầu tiên đi làm, tôi và Hòa Vy làm quen với mọi người trong phòng. Trưởng phòng là Trung tá Trần Đức Danh. Anh giới thiệu tôi với tất cả mọi người trong phòng.

Sau một tuần làm quen với công việc, một ngày, trưởng phòng Danh mời cả phòng về nhà anh ấy ăn cơm. Bữa cơm này vừa là chào đón thành viên mới là tôi và Hòa Vy, vừa là lâu lâu thì tụ họp một lần gặp nhau gắn kết tình cảm anh em. Hôm đó Hòa Vy bận việc nên không đến tham gia được.

Tôi đến nhà sếp khá sớm. Tôi ngồi ở phòng khách nói chuyện với sếp. Vợ sếp - chị Hằng bảo một cô gái tầm khoảng 18-20 mang nước ra mời tôi. Tôi thấy cô gái đó gọi chị Hằng là chị, gọi sếp là chú Danh, tôi bật cười.

Cô bé đó nhuộm tóc màu nâu vàng, tóc buộc kiểu lũng lẳng như đuôi con ngựa.

Cô bé đó miệng nói tay làm, lảo xào trong bếp, dáng vẻ rất nhanh nhẹn. Tôi đi vào phòng bếp, định bụng bắt quen với vợ sếp. Vợ sếp là một phụ nữ nhanh nhẹn, ăn nói sắc sảo, rất vui tính và rất "Tây". Vừa tới ngưỡng cửa, tôi nghe vợ sếp nói hôm nay muốn giới thiệu cho cô bé ấy một người, tên là Trịnh Tường. Cô bé ấy chỉ cười, không nói gì. Tôi bước vào trong bếp, tay cầm cốc rỗng, xin vợ sếp một chút nước ấm.

Vợ sếp cười tươi, bảo tôi ngồi xuống ghế chỗ bàn ăn, rồi nói: Phụng Yến, em pha nước ấm cho cậu ấy.

Cô bé ấy quay lại, đỏ mặt. Cô bé thật xinh, da trắng, đôi mắt to có vẻ nghịch ngợm, môi đỏ chót. Cô bé chắc chỉ cao khoảng 1,6m là cùng.

Vợ sếp cắt ngang dòng suy tưởng của tôi. Chị hỏi han tôi đủ chuyện, tôi cũng rất sẵn sàng khoái chia sẻ. Chi tiết nào cần giấu diếm, tôi trả lời thay vào bằng một nụ cười. Chị là vợ sếp ngoại giao, chắc chắn sẽ hiểu động tác này của tôi.

Mọi người lần lượt đến đông đủ. Vợ sếp và cô bé có tên Phụng Yến đó lần lượt bê đồ ăn lên. Phòng chúng tôi toàn nam giới, có mỗi Hòa Vy là nữ thì cô

ấy lại không tham dự. Hôm nay Trịnh Tường dẫn theo một cô gái. Vợ sắp cưới cười hồi hân, anh ta nói đó là người yêu, hôm nay nhân thể ra mắt anh em trong phòng luôn.

Tôi bất giác nhìn về Phụng Yến. Cô bé ấy vẫn đang trong bếp làm nóng thức ăn. Có thể cô ấy không nghe thấy.

Các món ăn đã được đưa lên đầy đủ. Tình cờ thế nào, tôi lại ngồi đối diện với cô bé ấy. Chúng tôi bắt đầu rót rượu và chúc tụng nhau. Cô bé ấy nói: Chú Danh, cháu không biết uống rượu.

Tất cả chúng tôi đều buồn cười. Cô bé ấy gọi sắp là chú, nhưng lại gọi vợ sắp là chị. Chúng tôi lấy lý do đó trêu chọc sắp. Việc cơ đó, sắp Danh phạt cô bé một ly: rượu nhẹ thôi, nữ cũng uống được. Cháu thử nhấp môi thôi.

Cô bé lúng túng, nhấp thử một ngụm. Tôi nhìn thẳng cô bé. Tôi cảm giác như cô bé ấy đang đánh giá rượu. Cô bé quay sang sắp, cười, gạt đầu. Điều đó chứng tỏ là cô bé có thể uống được rượu đó. Từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc, cô bé đó cũng bị ép uống 3 ly. Tôi nhìn cô bé đó, mặt không đổi sắc, chứng tỏ, cô bé đó uống được rượu. Tôi nhìn cách uống của cô bé đó rất từ tốn, rất hướng thụ. Tôi nghe vợ sắp nói cô bé đó mới 20. 20 tuổi, cô bé đó đã có một phong thái như người đã có kinh nghiệm. Điều này khiến tôi khá tò mò về cô bé.

Sau khi dọn dẹp xong xuôi, cô bé xin phép ra về. Lúc đó tôi mới biết, cô bé đó là hàng xóm với sắp. Dãy nhà sắp là dãy nhà tư nhân, đối diện với dãy nhà tư nhân lại là khu tập thể. Tôi đi theo cô bé. Cô bé không phát hiện ra tôi đi đằng sau bởi vì cô bé vừa đi vừa hát nho nhỏ một khúc nhạc gi đó.

Tôi đi theo cô bé đến tận nhà. Tôi thấy lạ một điều: cô bé này không phòng bị gì cả, chẳng lẽ cô không cảm giác được có người đi theo sao. Tôi thấy cô ấy đi một mạch thẳng lên nhà, trong suốt đoạn đường đi, cô bé ấy không hề quay đầu lại nhìn đằng sau. Theo như tâm lý học, con người này chắc hẳn là người mạnh mẽ và quyết tuyệt.

Muốn vào nhà cô bé thì phải đi qua cổng sắt chung. Tôi thấy cổng sắt chung mở toang, thật là may. Tôi nghe thấy tiếng rên rỉ, chửi rủa, rồi lại lầm bầm, rồi kêu ô ô a a. Tôi hơi giật mình. Tôi thấy cô bé nhìn qua cửa sổ, đôi mắt thoáng buồn. Cô bé mở cửa sắt nhỏ, rồi mở cửa gỗ, lúc quay lưng lại, cô bé nhìn thấy tôi đang đứng trước cửa. Tôi đọc được sự hoảng hốt trong mắt cô bé. Bỗng nhiên cô bé đóng sầm cửa vào, tôi nghe thấy tiếng chốt cửa lạch cạch. Trước khi cửa đóng sập, tôi kịp nhận thấy trong đôi mắt ấy chứa đựng sự xấu hổ, sự tức giận và cả sự ngượng ngùng đan xen. Tôi phải cảm tạ môn Tâm lý học này lắm lắm. Và thật may mắn là tôi lại học rất tốt môn này.

Tôi nghiêng người, nhìn vào nhà cô bé qua khung cửa sổ. Cửa sổ ở khu tập thể rất thấp. Khung cửa kéo dài, cách mặt đất khoảng 3 gang tay. Vì thế tôi nhìn được toàn bộ bài trí trong nhà của cô bé. Tôi nhìn thấy một người đàn ông cời trần, mặc quần đùi rộng, đầu tóc bù xù, miệng rên la ô ô a a. Tôi đoán, chắc hẳn ông ấy đang say rượu. Nếu tôi đoán không nhầm thì cô bé xấu hổ bởi vì tôi đã chứng kiến cảnh bố cô ấy say rượu rên la, chửi rủa. Thế nên cô ấy mới che giấu sự xấu hổ, thay vào đó là tức giận và đóng cửa ngăn cách không cho tôi vào nhà.

Tôi bật cười. Cô bé thật là thú vị. Cũng rất trẻ con.

Tôi chính thức bắt tay vào nhận công việc. Thời gian đầu khá bận rộn. Trong khoảng thời gian đó, tôi thỉnh thoảng vẫn nhắn tin hỏi vợ sắp về Phụng Yến. Chị ấy nói cô bé ấy làm việc ở bể bơi.

Một chiều, vợ sắp nhắn tin cho tôi nói rằng hôm nay hai chị em sẽ đi ăn ốc. Tôi có thời gian rảnh thì đi ăn chung cho vui. Tôi lập tức nhắn tin hỏi thời gian và địa điểm.

Lúc tôi đến, Phụng Yến và vợ sắp vừa ăn xong một bát ốc. Tôi chào vợ sắp và rất tự nhiên ngồi cạnh cô bé. Cả ba chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện phiếm. Ăn xong, tôi mời hai người đi uống cà phê. Vợ sắp nháy mắt, từ chối. Tôi có cơ hội ngồi riêng với Phụng Yến.

Ngồi trong quán cà phê, tôi quan sát cô bé một lần nữa. Làn da trắng, hơi hồng hồng, đôi môi đỏ chót, màu tự nhiên chứ không phải là màu son phấn. Đôi mắt nghịch ngợm, mũi cao. Khi cô bé cười, hình như còn có chỗ lõm nhỏ nhỏ ở dưới khóe miệng, và hình như có lúm đồng tiền mờ mờ trên má. Tôi nhìn thấy trên vành tai, có tận 5 chiếc khuyên tai nhỏ nhỏ. Trên bàn tay, tôi nhìn thấy ngón tay cái và ngón tay út đeo nhẫn bạc mảnh khảnh, rất đơn giản. Tôi đoán, cô bé này rất cá tính.

Tôi nhìn lên, thấy cô bé đang nhìn thẳng vào mắt tôi, sắc mặt bình thản, có ý chờ tôi giải thích hành động quan sát của tôi. Cô bé ấy chờ tôi đưa ra cảm nhận đầu tiên của tôi về cô ấy. Người mà dám nhìn trực diện người khác như thế này, chắc chắn là người rất tự tin và có thể áp đảo người khác. Tôi thử đưa ra vài lời dò xét. Quả đúng như tôi đã nhận định Phụng Yến là cô bé rất cá tính. Tôi khẳng định như vậy.

Cứ mỗi chiều, tôi lại vội vàng phóng xe từ đơn vị về nhà cô bé. Tôi muốn đưa cô bé đi học. Đã mấy lần tôi bị đón hụt, mà người đón cô bé lại là một cậu con trai. Tôi được Phụng Yến giới thiệu với cậu con trai kia, Giống như tôi đã nghĩ, hai người bọn họ là bạn chung lớp. Tôi còn thấy đáng về Phụng Yến không hề nhõ với cậu kia. Quả thật là tôi rất tức giận. Tôi chưa bao giờ được Phụng Yến không hề nhõ như thế. Tôi đi sau hai người bọn họ, tôi thấy cậu con trai kia đưa Phụng Yến đi ăn ở canteen, rồi hai người họ lên lớp. Nhờ theo sau, tôi biết Phụng Yến học ở đâu.

Cùng là đàn ông với nhau nên tôi biết ánh mắt cậu bạn kia nhìn Phụng Yến biểu thị cho điều gì. Cậu ta thích Phụng Yến, còn Phụng Yến dường như lại không biết điều này. Tôi đi lang thang mấy nhà sách, đồng thời tranh thủ tìm hiểu địa hình địa thế quanh trường học. Tôi kiểm chút gì bỏ bụng rồi gọi một tách trà chờ đợi. Gần giờ tan trường, tôi đứng trước cổng trường Phụng Yến, tôi nhắn tin cho cô bé thông báo rằng tôi đang chờ trước cổng. Phụng Yến nhìn thấy tôi, đôi mắt hơi cong cong, có ý cười cười.

Thế rồi tình cảm của chúng tôi thăng tiến dần dần. Bất cứ lúc nào có thời gian rảnh là tôi lại chờ Phụng Yến, chỉ cần là đưa đi đón về, loại hành động đó cũng mang lại cho tôi một cảm giác ấm áp. Bộ đội chúng tôi vốn không khéo ăn khéo nói, hơn nữa sống và học tập trong đơn vị đa phần là nam giới nên khi đứng trước con gái thường không biết thể hiện như thế nào. Tôi may mắn là có em gái nên ít ra có chút kinh nghiệm về mấy vấn đề có liên quan đến động vật giống cái này. Hơn nữa, tôi lại được học phân tích Tâm lý. Tôi tự tin về bản thân mình.

Một lần tôi đến bể bơi đón Phụng Yến, tôi vô tình nghe được cuộc đối thoại của khách hàng với Phụng Yến. Lúc đầu tôi cũng chẳng quan tâm đến xung quanh lắm. Dần dà, chị Thúy Chi - đồng nghiệp của Phụng Yến rất hay trêu chọc tôi, vì thế tôi mới có cơ hội được nghe nhiều thông tin về cô ấy hơn. Tôi cảm nhận được mọi người đều rất quý mến Phụng Yến, trừ mấy nhân viên nam và nữ trẻ trẻ ra, còn hầu như tất cả mọi người đều thích cô ấy. Tôi cảm giác, có rất vài chàng trai thích Phụng Yến. Giác quan của đàn ông nói cho tôi biết điều đó.

Rồi đến một ngày tôi không hiểu vì sao Phụng Yến giận tôi. Cô ấy dỗi sỏ, cắt đứt mọi liên lạc với tôi. Tôi rất buồn. Công việc của tôi cũng lại vào giai đoạn bận rộn. Hòa Vy thỉnh thoảng hỏi về Phụng Yến, thỉnh thoảng trêu chọc tôi. Bởi cùng là bạn học, lại là đồng nghiệp nên tôi và Hòa Vy dễ dàng nói chuyện với nhau hơn. Tôi vẫn nhắn tin gọi điện thoại cho Phụng Yến nhưng vẫn như cũ, đều không có tin nhắn trả lời. Tôi hơi nản. Tôi và Hòa Vy dần dần nói chuyện với nhau nhiều hơn, tần suất va chạm nhiều hơn, đi đi về về nhiều hơn trước. Tôi muốn quên Phụng Yến. Một ngày Hòa Vy rủ tôi đi bơi. Cô ấy bảo nghe nói có bể bơi nước nóng trong nhà, chứ bể bơi của quân đội lại ngoài trời, nếu là mùa hè thì cũng không thích bằng ở trong nhà. Nghe đến bể bơi, tự nhiên tôi nhớ đến Phụng Yến, tôi bất giác gật đầu. Không ngờ, Hòa Vy lại chọn bể bơi nơi Phụng Yến làm việc. Mà cũng thật trùng hợp, hôm đó là ca trực của chị Thúy Chi. Bơi xong, tôi ngồi nghỉ ở sảnh dành cho khách, tôi nghe mọi người hỏi han về Phụng Yến. Tôi nghe thấy mọi người đều thích khen ngợi cô ấy. Có người còn bảo sẽ giới thiệu người yêu cho Phụng Yến, lại có hai anh em sinh đôi nào đó tranh giành Phụng Yến, rồi va chạm giữa họ với nhân viên bể bơi. Điều này càng làm tôi thêm tò mò về cô ấy. Một cô gái như thế nào mà lại khiến cho nhiều người yêu quý như vậy.

Tôi được biết Phụng Yến chuyển lên văn phòng làm việc. Tôi còn nghe nói về sếp của cô ấy. Tôi nghe nhiều điều trái chiều về cô ấy đến nỗi không biết đâu là thật, đâu là giả. Tôi tình cờ thấy hai anh em sinh đôi kia khoe ảnh Phụng Yến với chị Thúy Chi. Tôi đã tìm mọi cách thuyết phục chị Thúy Chi xin bức ảnh trong điện thoại của hai người kia. Rất may công nghệ Bluetooth đã ủng hộ tôi. Tôi nhìn ảnh Phụng Yến mà ngắm nhìn mãi không thôi. Cô ấy thật là đẹp !

Tuy nhiên, tôi có nhiều điều thắc mắc về cô ấy mà không thể nào giải đáp nổi. Ví dụ như Diệu Vũ - bạn học của cô ấy. Ví dụ như những tin đồn truyền miệng về nhân cách của cô ấy. Cô ấy - giống như hai mảnh đôi lập, đen và trắng, khiến tôi không biết đâu là đâu mới để mà lần tìm.

Một mặt tôi thấy nhiều người thích cô ấy như vậy, lòng tham của đàn ông nổi lên, tôi quyết chinh phục cô ấy bằng được. Một mặt tôi lại thấy là lạ, mỗi lần tôi chạm vào người cô ấy, tôi cảm giác như cô ấy tránh né và sợ hãi. Ban đầu tôi cho rằng đó là sự e thẹn của cô gái mỗi khi người khác giới động chạm, nhưng càng về sau, tôi càng cảm nhận đó là sự sợ hãi chứ không hẳn là e thẹn ngược ngùng.

Một ngày tôi đến đón cô ấy ở bể bơi. Tôi nghe thấy vài nhân viên nói về cuộc say xỉn của cô ấy, họ miêu tả hình dáng cô ấy khi say, biểu thị cảm xúc khi được chạm vào người cô ấy. Tôi như sét đánh trên đầu. Việc đó chưa qua đi, tôi lại được nghe trực tiếp người bạn thời phổ thông của cô ấy nói về mối quan hệ giữa cô ấy và bố cậu ta. Cậu ta còn nhấn mạnh: từ nhỏ, cậu ta đã muốn lấy Phụng Yến làm vợ, hai nhà đã hứa hôn với nhau.

Tôi hoàn toàn nản lòng về Phụng Yến, tôi thất vọng cực độ. Nhìn bề ngoài cô ấy đâu đến nỗi là người buông thả dối trá. Tôi cười bản thân mình. Thời bây giờ, không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Đại sứ quán Trung Quốc mở tiệc chiêu đãi. Tôi cố tình không nói với cô ấy. Thế nhưng ngày hôm đó, tôi đã nhìn thấy cô ấy. Từ lúc cô ấy bước vào hội trường, tôi gần như nín thở. Cô ấy thật đẹp. Sườn xám màu đen, thêu chỉ vàng, hình như có thêu hoa gì đó, viền tay áo và gấu váy màu đỏ, giày cao gót giúp dáng đi uyển chuyển hơn. Tôi chăm chú nhìn cô ấy đến quên cả hô hấp. Khi cô ấy nhìn tôi, cô ấy chỉ gật đầu tỏ ý chào rồi lại quay đi chỗ khác. Lòng ích kỷ trong tôi trào lên. Tôi không có được cô ấy không có nghĩa những người kia có được cô ấy. Dù đi xã giao với chính khách thì tôi vẫn lơ đãng để ý đến từng cử chỉ của cô ấy. Tôi thấy vài người đàn ông nói chuyện với cô ấy, tôi còn thấy Trịnh Tường đứng nói chuyện vui vẻ cùng cô ấy. Tôi tức tối. Tôighen. Đúng, tôi ghen. Tôi còn nghe Trương Văn khen cô ấy. Tôi thấy cậu ta chăm chăm nhìn Phụng Yến, vừa khen xinh vừa khen đôi chân vừa dài vừa trắng ngần kia, ánh mắt biểu lộ sự thèm thuồng thì quả thật là tôi giận thật. Vợ tôi mà cậu ta dám thèm muốn. Tôi đôi ba lần giả vờ như vô tình đến gần cô ấy, thế mà cô ấy lại luôn tìm cách trốn tránh. Tôi còn sững sờ hơn khi nghe cô ấy hát tiếng Trung Quốc. Cô gái có tên Phụng Yến đó khiến tôi lạc vào mờ bóng bong thật - giả lẫn lộn. Tôi không thể hiểu được đâu mới là cô ấy thật sự.

Tôi chủ động giảng hòa, xin lỗi cô ấy. Cô ấy thế nhưng lại vui vẻ. Tôi thờ phào, biết thế, tôi đã xin lỗi cô ấy ngay hôm ở tiệc chiêu đãi, tôi còn nghĩ cô ấy khó mà tha thứ cho tôi, hại tôi lo lắng ăn không ngon ngủ không yên. Cho đến ngày tôi nhận nhiệm kỳ, ở sân bay, tôi hoàn toàn không thấy bóng dáng của cô ấy đâu cả. Lòng tôi nóng như lửa đốt. Tôi không cách nào liên lạc được với cô ấy. Mang một bụng tức giận cùng lo lắng đan xen, tôi buồn bã lên máy bay. Tôi không biết, hơn nửa năm sau đó, tôi hoàn toàn không có tin tức của cô ấy.

Tôi chán nản vô cùng. Dù trước đó, tôi đã hỏi han thông tin về cô ấy, từ Phụng Lê- em gái cô ấy, cho tới các bạn của cô ấy, tôi còn tới cả bể bơi tìm cô ấy. Cô ấy thế nhưng chuyện việc mà không hề nói với tôi. Dù ở sân bay, tôi chờ đợi cô ấy, cố gắng chờ một cuộc điện thoại của cô ấy thôi cũng được, nhưng hoàn toàn, không có gì hết. Tôi trống rỗng vô cùng. Lúc đó, tôi mới nhận ra một điều: cô ấy bình thân có nghĩa là cô ấy sẽ buông bỏ. Nếu như là cô gái khác, hoặc là khóc lóc giận dỗi, hoặc là không liên lạc vài hôm, sau đó sẽ trở lại bình thường. Nhưng với Phụng Yến, cô ấy luôn tỏ ra bình thường cho tới khi cơ hội thuận tiện, cô ấy sẽ một tay chặt đứt dây mà không hề nuôi tiếc. Giờ thì tôi hiểu vì sao cô ấy không bao giờ có thói quen nhìn lại đằng sau. Cô ấy là người quyết tuyệt. Môn Tâm lý học chỉ giúp tôi phân tích tâm lý về một vấn đề mà thôi, với Phụng Yến, tôi cảm giác đạt loại xuất sắc chỉ như học lực kém. Tôi hoàn toàn đánh giá sai lầm về cô ấy.

Ở hiền gặp lành, tôi tự cho là tôi hiền lành, chưa làm điều gì thất đức, cho nên, một ngày ông trời thương tôi thì phải. Tôi nhận được tin nhắn của Hòa Vy kèm theo bức ảnh Phụng Yến đang cười rạng rỡ với một người đàn ông khác, tôi cảm giác đầu óc tôi chao đảo, tim tôi đập điên cuồng, lồng ngực tôi như bị rút cạn không khí. Chẳng lẽ cô ấy đã có người khác rồi hay sao. Tôi muốn chính miệng cô ấy nói. Từ bài học kinh nghiệm lần trước, tôi muốn nghe cô ấy chính miệng nói với tôi. Tôi đã nhờ Hòa Vy xin thông tin liên lạc của cô ấy.

Tôi phải cảm ơn Hòa Vy. Thật tình, Hòa Vy là một cô gái hiểu biết và có tư tưởng rất hiện đại. Cô ấy không hề trách tôi về chuyện trước đây. Nếu như người đàn ông nào lấy được Hòa Vy, tôi cam đoan đó sẽ là người đàn ông may mắn.

Tôi thừa nhận việc tôi thích Phụng Yến nguyên do ban đầu là tò mò. Tôi muốn áp dụng lý thuyết vào thực tế - Tâm lý học và ngoại giao. Trước Phụng

Yến, tôi thất bại hoàn toàn. Từ lúc nào, hình ảnh của Phụng Yến luôn len lỏi trong tâm trí tôi, dần dà, tôi nhớ cô ấy, tôi muốn ôm cô ấy, tôi muốn chạm vào cô ấy. Dần dà, tôi muốn cô ấy chỉ là của riêng một mình tôi.

Có được thông tin liên lạc của Phụng Yến, tôi nhanh chóng liên lạc với cô ấy. Tôi vào mạng xã hội, add nick của cô ấy, theo dõi từng biến chuyển hàng ngày của cô ấy qua mạng. Tôi gọi cho cô ấy, một người đàn ông tự xưng là chồng chưa cưới của cô ấy, lúc đó, tôi tưởng như ngã quỵ. Nhưng tôi không bỏ cuộc. Không đời nào bỏ cuộc nữa.

Tôi gọi điện thoại cho cô ấy thường xuyên hơn, quan tâm tới cô ấy nhiều hơn, tôi thẳng thắn bày tỏ lòng mình hơn. Tôi không cần phải giấu giếm, cũng chẳng cần phải so đo gì nữa. Tôi chỉ cần biết, cô ấy là vợ tôi. Tôi sẽ tìm mọi cách giữ cô ấy lại.

Nỗ lực của tôi được đền đáp, cô ấy nói yêu tôi, cô ấy nói nhớ tôi. Đây là lần đầu tiên cô ấy nói với tôi điều ngọt ngào đó. Tôi vui sướng đến tận cùng.

Nhìn thấy ảnh mặc bikini của cô ấy trên mạng xã hội, tôi bộc phát cơn tức giận. Vợ tôi - mặc đồ thoải mái thế kia, tôi không thể tưởng tượng có bao nhiêu cặp mắt nhìn chồng chộc cô ấy. Cơ thể cô ấy, tôi còn chưa có cơ hội ngắm nhìn, những người đàn ông khác làm sao lại có cơ hội được nhìn cơ chứ. Thế là trong lúc nóng giận, tôi đã giáo dục tư tưởng cho cô ấy.

Tôi không thấy cô ấy có phản ứng gì, tôi đã thấy là lạ. Không lẽ, chuyện kia lại một lần nữa xảy ra.

Đúng như tôi lo sợ, cô ấy lại một lần nữa cắt đứt hoàn toàn liên lạc với tôi.

Tôi lại rơi vào tuyệt vọng.

Mỗi lần anh em trong đơn vị giải trí, tôi lại uống rượu quên trời đất. Mỗi năm sinh nhật cô ấy, tôi đều mua một món quà, chỉ chờ khi nào về nước, tôi sẽ đưa cho cô ấy. Quà còn đây, chỉ là không biết có cơ hội mà đưa cho cô ấy hay không.

Tôi lại mắc lại sai lầm của lần trước. Tôi quả là một thằng đàn ông tồi.

Tôi chửi rủa bản thân tôi. Tôi khinh bỉ bản thân tôi.

Tôi vào viện cấp cứu, bác sỹ nói tôi bị viêm dạ dày.

Cái giá của tôi phải trả nhẹ nhàng thế này thôi sao. Tôi nhục mạ cô ấy mà tôi chỉ có viêm dạ dày thôi sao.

Tôi chán nản vô cùng. Tôi bị viết bản kiểm điểm. Bị kỷ luật. Tôi bị giáo dục tư tưởng một năm. Sau một năm, tôi ngừng lại mọi việc. Tôi là một quân nhân, tôi không thể lùi bước. Tôi không thể chịu thua.

Tôi thầm nói: Phụng Yến, chờ anh !

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Anh muốn tìm ngọc trai

Mặc dù tôi luôn cố gắng tự mình làm bận rộn mình, nhưng trong sâu thẳm tâm hồn tôi, hai từ "Khánh Phong" không hề phai đi, mà ngược lại, càng ngày càng rõ ràng và đậm nét hơn. Tôi càng muốn quên thì lại càng phải nhớ đến anh. Tôi thật sự yêu anh.

Tôi muốn anh ôm vào lòng như trước, tôi muốn anh thì thầm vào tai tôi, tôi muốn anh chăm sóc tôi, xoa lưng cho tôi, xoa chân cho tôi như hồi tôi còn làm ở bể bơi. Tôi nhớ anh. Tôi càng nhớ anh thì lại càng tự trách bản thân mình. Hai luồng cảm xúc này, luôn quấn quanh trong tôi.

Tôi và nhóm đồng nghiệp vào Đà Nẵng gây dựng chi nhánh ở đó được 6 tháng thì lại chuyển về Sài Gòn. Phụng Lê vẫn nhấn tin thông báo tình hình ở nhà rất đầy đủ. Phụng Lê học xong là tìm được việc luôn. Kinh tế trong nhà tạm thời ổn định. Mẹ tôi, vẫn như trước, hay cảm râm nhiều chuyện, thỉnh thoảng vẫn bị mệt mỏi bởi giai đoạn mãn kinh. Long Trịnh vẫn đến nhà tôi, vài lần đưa mẹ tôi đi ăn hàng. Mẹ tôi không còn trông trẻ nữa. Bố tôi vẫn say như vậy. On trời là bố tôi không hay ốm đau gì cả, chỉ phải cái tội uống rượu say là chửi toáng lên thôi.

Cho đến một ngày, Phụng Lê nhấn tin cho tôi biết: Khánh Phong đã sang nhà tôi, xin phép mẹ tôi cho anh có cơ hội qua lại và chăm sóc bà. Anh xin phép mẹ tôi muốn lấy tôi làm vợ, xin phép bà đồng ý để anh chăm sóc bà với tư cách là con rể tương lai. Phụng Lê nói ban đầu mẹ tôi phản đối ghê gớm lắm, bà nói thẳng là bà đã có con rể rồi, đó là Long Trịnh. Phụng Lê bảo không hiểu Khánh Phong thuyết phục kiểu gì mà cuối cùng mẹ tôi cũng đồng ý để anh qua lại. Thế là bây giờ, mẹ tôi nhận được chăm sóc của hai anh con rể tương lai - Long Trịnh và Khánh Phong.

Tôi đọc xong dòng tin nhắn này mà cũng phải bật cười. Anh bây giờ cũng đã 30 rồi, như người khác là đã có con gọi bố rồi đấy.

Tôi thờ dãi, tôi cũng đã 25. Đồng nghiệp của tôi cũng lần lượt lập gia đình rồi. Chỉ còn lại tôi với Hạnh Quỳnh là chưa có mối lương duyên nào thôi. Nói đến Hạnh Quỳnh, tôi đã đùn đẩy cô ấy với Đức Vinh. Ngay từ đầu, tôi đã cảm giác Hạnh Quỳnh có ý tứ với Đức Vinh. Linh cảm của phụ nữ luôn nhạy

cảm và chính xác. Hạnh Quỳnh vì người tình đầu tiên bội bạc mà coi vào Sài Gòn làm việc như một cuộc trốn chạy. Bởi hoàn cảnh giống tôi nên hai chúng tôi khá thân thiết với nhau. Mà Đức Vĩnh thông qua Hạnh Quỳnh nên mới biết mọi lịch trình của tôi. Có lẽ, cách anh tiếp cận tôi, chăm sóc tôi đã khiến cho Hạnh Quỳnh cảm khái. Không ít lần cô ấy trêu đùa tôi, nếu không yêu Đức Vĩnh thì để lại cho cô ấy. Lúc đó tôi cũng trêu chọc lại: xin mời, cứ tự nhiên. Vì chuyện này mà Đức Vĩnh đã tức giận ầm ầm khiến cho hai đứa chúng tôi xin lỗi đến gãy cả lưỡi. Từ lúc tôi với Đức Vĩnh chuyển sang trạng thái bạn bè, tôi tạo điều kiện để Hạnh Quỳnh và Đức Vĩnh có nhiều cơ hội giao lưu hơn. Cho đến ngày hôm nay, hai người họ dường như đã bắt đầu chạm chân vào vòng tình yêu rồi thì phải. Tôi cảm nhận thế.

Khi còn ở Sài Gòn, John- tôi và Diệu Vũ không ít lần đi bar với nhau. Vài lần John say xin, toàn làm nhảm rằng thế sẽ không yêu con gái Châu Á, vừa rắc rối lại vừa khó hiểu. Đi Đà Nẵng nửa năm, bây giờ trở lại Sài Gòn, Diệu Vũ dính tôi như sam, thỉnh thoảng như có như không hỏi về John. Hai tháng sau, cô nàng chính thức "bắt sống" John đẹp trai, bắt đầu quá trình "trối cổ" anh ta lại. Diệu Vũ là một cô gái mạnh mẽ và cá tính. Tôi nghĩ, John không thoát được khỏi bàn của Diệu Vũ đâu.

Đúng như tôi dự đoán, 3 tháng sau, John ngoan ngoãn cúi đầu trước Diệu Vũ, hai người bọn họ chuẩn bị đính hôn. Tôi thật sự mừng cho họ.

Trước ngày đính hôn 3 ngày, Diệu Vũ hùng hục vào phòng tôi, lôi cổ tôi xềnh xệch, bảo là giận dữ với John, muốn đi uống rượu. Tôi còn chưa kịp hiểu trời trăng gì thì đã bị lôi phất ra bờ sông ngồi trên bãi cỏ. Trước mặt tôi lúc này là hai chai rượu Danka. Rượu này tôi đã từng thích uống bởi vì nó có mùi bưởi, mùi cam. Căn cứ vào màu chai thì có từng mùi vị khác nhau.

- Này, từ hồi nào cậu lại thích xem phim Hàn Quốc thế à? Cứ buồn chán giận dữ lại tìm đến rượu là làm sao?

- Tôi đang câu đây. Lão John chết tiệt kia cứ đòi ra Hà Nội sống. Tôi không thích ra Hà Nội. Ở Sài Gòn sống cho thoải mái, tôi thích sống ở đây hơn là ở Hà Nội.

- Tôi lại thích về Hà Nội. Hà Nội có bốn mùa xuân hạ thu đông, có gia đình tôi ở đó. Muốn làm gì thì làm, tôi không bỏ được gia đình cậu ạ.

- Cậu biết gia đình thói nát của tôi rồi đấy. Tôi chả hiểu làm sao ông già cứ nhìn thấy mặt tôi là đánh. Đánh đến nỗi nội tạng của tôi cũng lộn tung phèo cả lên rồi.

Hai chúng tôi vừa uống vừa kể lể với nhau đủ thứ chuyện. Uống hết một chai Danka, hai chúng tôi bắt đầu có cảm giác lâng lâng rồi.

- Vũ, về thôi, không uống nữa. Tôi lâng lâng rồi đây này.

- Ừ, về đi. À, ra khách sạn ngủ đi. Chả mấy khi tôi và bạn ăn chơi xả láng một hôm. Phải đi khách sạn ngủ một lần cho nó máu. Chọn cái 5 sao vào. Hai chúng ta thử làm người giàu một lần xem thế nào. Chúng ta vất vả mãi rồi, tự cho mình cái cảm giác hưởng thụ đi.

- Điện à, khách sạn 5 sao đắt bỏ xừ. Định đốt tiền chắc. Tôi không đi.

- Cậu không đi cũng phải đi.

Nói xong Diệu Vũ vẫy taxi, ngoắc tôi vào. Tôi buồn ngủ muốn chết nên tặc lưỡi, tìm chỗ ngủ cái đã. Hai chúng tôi không đến nỗi đi xiêu vẹo mất hình tượng, nhưng người chúng tôi tỏa ra mùi rượu thoang thoang. Mùi bưởi - hai bọn tôi vừa uống rượu có mùi bưởi xong. Tôi còn bảo với Diệu Vũ: mùi nước hoa không ai có. Trong taxi, hai chúng tôi cười ha ha như hai đứa dở hơi.

Tôi bắt đầu mơ màng buồn ngủ. Taxi dừng xe, tôi mắt nhắm mắt mở theo chân Diệu Vũ vào khách sạn. Lễ tân đưa chìa khóa phòng cho Diệu Vũ, tôi thắc mắc Diệu Vũ đặt phòng lúc nào mà có chìa khóa. Diệu Vũ bảo đã có kế hoạch nên cứ thế mà tiến hành thôi. Cả tôi và Diệu Vũ đều giống nhau: xử lý công việc đều lấy hai chữ "Nhanh, gọn" làm đầu.

Hai đứa chúng tôi cố gắng lấy tư thế thẳng lưng, ngẩng đầu vào phòng. Cửa phòng vừa đóng, hai chúng tôi ngã vật ra giường. Tôi và Diệu Vũ bắt đầu cởi quần áo, tự nhiên Diệu Vũ gào lên: đồ lót thì tính thế nào.

Tôi phát tay: cậu đi mua đi. Tôi đi ngủ đây. Cả ngày hôm nay tôi mệt chết đi được, lại còn bị cậu lôi đi uống rượu. Ngày mai không biết có dậy được không đây.

Tôi mò cái điện thoại, đặt chế độ báo thức. Quần áo tôi cởi ra vứt tán loạn trên sàn. Diệu Vũ mở cửa phòng đi ra ngoài. Tôi gục đầu vào gối.....ngủ.

Tôi cảm thấy khó thở, quờ tay ra đằng sau, cởi nút áo lót, vứt sang một bên, ngủ tiếp. Tôi ngủ một lúc, cổ khô nóng, bứt rứt. Tôi mơ màng màng, cảm giác nặng nặng. Tôi lau bàu Vũ, bỏ cái tay của bạn ra. Từ khi nào bạn lại thích ôm tôi khi ngủ thế.

Cánh tay kia vẫn để trên người tôi như cũ. Tôi đẩy cánh tay kia ra. lăm bằm: Không được ôm tôi, kể cả cậu. Tôi không thích cậu ôm tôi, cậu đi về mà ôm John của cậu ý.

Đèn ngủ tắt ra ánh sáng vàng nhạt, cánh tay đó vẫn không nhúc nhích, tôi lại một lần nữa đẩy cánh tay kia ra, nằm dịch ra một chút. Tôi vừa nhích ra thì cánh tay kia lại ôm tôi lại. Tôi hất cánh tay kia ra, ngồi phắt dậy, ôm gối, định bụng xuống sàn nằm thì có cánh tay kia ôm tôi lại, một cái đầu ghé vào vai tôi, tóc ngắn cọ cọ vào má tôi, tiếng nói trầm thấp thì thào: Yên, là anh.

Tôi cứng người lại, tỉnh cả ngủ. Giọng nói ấy làm sao tôi quên được. Khánh Phong, chẳng lẽ Khánh Phong đang nằm cạnh tôi?

Tôi không dám quay đầu lại, cũng quên luôn là trên người mình không mặc gì, ngoại trừ quần nhỏ. Tôi ngồi im như tượng gỗ, quên cả hô hấp.

Người từ đằng sau, kéo dần tôi ngã vào ngực anh, hai tay anh vòng lấy eo tôi, siết lại:

- Yên, đừng trốn tránh anh nữa được không?
- Em không yêu anh, buông em ra - tôi giẫy ra khỏi người anh. Anh lại càng siết chặt, tỏ ý không buông.
- Em nói dối. Rõ ràng là có yêu anh, tại sao lại chối.
- Anh dựa vào đâu mà bảo em yêu anh. Dựa vào cái gì mà anh cho rằng em yêu anh. Em yêu Đức Vinh, không phải là anh. Bọn em sắp cưới rồi.
- Em còn định nói dối đến bao giờ nữa. Những người bạn xung quanh em, anh đều biết. Đức Vinh đã từng là người yêu của em, nhưng bây giờ không còn là người yêu nữa. Đức Vinh và Hạnh Quỳnh là một đôi.

Tôi giật mình, vót vát.

- Em thích Xu
- Xu đi Czech rồi, em nghĩ là anh không biết sao.
- Em thích Long Trịnh
- Long Trịnh và anh bây giờ là bạn của nhau đấy.
- Em thích rất nhiều người - tôi nói cứng
- Căn bản em không thích ai khác ngoài anh.
- Anh tự tin quá nhỉ?
- Anh luôn tự tin. Em còn gì muốn nói thì nói nốt hôm nay đi. Từ ngày mai, em viết đơn xin nghỉ việc đi. Tháng sau thì chuyển ra Hà Nội với anh.

Anh đã nói thế thì tôi cũng ngã bài luôn.

- Em quan hệ với nhiều người rồi. Người như anh, em không thích
- Em chưa thử làm sao biết thích hay không?
- Em không thích mùi cơ thể anh, nồng nặc, khó chịu lắm. Vì thế em không thích anh ôm em, em không thờ được.
- Vậy là ai nói khi ôm Đức Vinh không có cảm giác gì, bởi vì không có mùi cơ thể giống mùi của anh?

Tôi lại giật mình, Hạnh Quỳnh, cậu lại bán tở, đây là lần thứ hai rồi đấy - tôi nghĩ thầm trong bụng

- Anh nghe ai nói chứ em chưa nói như thế
- Có cần anh gọi đối chất không?
- Em buột miệng nói thế thôi, chứ thực tế không phải như thế.
- Khi người ta trong cơn hoạn nạn, trong lúc túng quẫn, trong lúc buột miệng nói ra, người nào được nhắc đến đầu tiên nghĩa là người để lại ấn tượng trong lòng nhất.
- Em ghét anh nên em mới nhớ đến anh đầu tiên
- À, hóa ra có người ngày nhớ đêm mong anh cơ đấy.
- Em nói thế lúc nào?
- Em vừa mới nói nhớ đến anh đầu tiên còn gì
- Anh...

Tôi vút phất cái gối sang 1 bên, bật dậy, quay người lại, chỉ thẳng mặt anh: Anh đừng có mà chơi trò vượn vẹo với em nhé.

Tôi nói xong mới phát hiện ra, trên người anh bây giờ chỉ còn cái quần nhỏ. Tự nhiên nhớ ra hình như mình cũng....

Tôi nhìn xuống người. A.aaaaaaa, tôi hét lên, vồ lấy cái gối, che lại.

- Anh.....anhtại sao anh lại cười trần thế kia? - tôi lấp bắp
- Chẳng lẽ đi ngủ lại mặc quần áo dài? - Anh hỏi vặn lại tôi
- Tại sao anh biết em ngủ ở khách sạn, sao anh biết phòng em, sao.... ..
- Nhiều sao quá - anh cắt đứt lời tôi - em nghĩ đi.

Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi: Diệu Vũ chết bầm, cậu bán đứng tôi.

Tôi bị hai người bán bán đứng trong cùng một đêm.

Trong lúc tôi còn đang mãi nghĩ đến hai người bạn yêu dấu đáng đánh kia thì "oành" một cái, tôi bị ai đó bế ngang hông rồi đặt lên giường. Tôi vẫn giữ khư khư cái gối, nhất quyết không buông.

Anh cười nhẹ, nhìn tôi đắm đuối: Vợ, đừng trốn tránh anh nữa có được không?

Một lời này thôi đã khiến tôi mềm nhũn. Giọng nói của anh trầm ấm, một chữ "Vợ" kia được chính miệng anh nói ra đã bào mòn lớp băng trong tôi.

Tôi úp gối lên mặt, che giấu sự xấu hổ: Em không trong sạch, không xứng với anh

- Anh không quan tâm trước đây em thế nào. Anh chỉ quan tâm hiện giờ em đối với anh ra sao, và sau này, em sống với anh như thế nào.
- Có thể bây giờ anh nói thế, nhưng sau khi sống với nhau, biết đâu anh lại nghĩ lại. Cũng như lúc trước, khi anh bực tức, anh nói em bản chất vẫn không thay đổi. Còn đang yêu nhau, anh đã nói thế, sau này lấy nhau, anh sẽ nói cái gì nữa đây.
- Anh xin lỗi. Lúc đó tức giận quá, anh sợ mất em, anh.... ..anh ghen. Ghen vì người khác được nhìn thấy cơ thể em, mà anh, còn chưa được lần nào nhìn thấy em mặc ít vải như thế. Với lại, ý tứ của anh lúc đó, ý nói là em không nghĩ đến anh, em làm việc gì cũng không để ý đến cảm nhận của anh, nên anh mới nói câu đó. Em đừng quá nhạy cảm như thế. Bộ đội bọn anh không khéo ăn khéo nói, toàn nói điều khô cứng quen rồi, em đừng giận nữa, có được không?

- Anh nói nhầm cái gì đó, đường đường là nhà ngoại giao lai bào quen nói điều khô cứng. Anh nghĩ em bao nhiêu tuổi thế?

- Công việc thì không nói làm gì, nhưng đứng trước con gái, bọn anh cũng không biết nói điều hoa lá gì đâu. Điều này anh nói thật đấy. Em nhìn vào phòng anh thì biết, sếp Danh mới 35 tuổi mới lấy được vợ đấy thôi. Mà đến bây giờ chị Hằng vẫn cần nhân sếp là khô như ngói đất thôi.

Tôi thở dài, thì thào: Anh không nhớ lúc ở bể bơi mọi người nói em cái gì à? Họ bảo em được sếp bao nuôi đấy

- Mấy nhân viên nói xấu em nghỉ việc rồi. Chị Thúy Chi bảo thế
- Anh vẫn còn liên lạc với chị Thúy Chi à? - Tôi ngạc nhiên.
- Anh đến bể bơi tìm mấy lần mới gặp được chị. Anh nghe chị nói với em, về những tin đồn liên quan đến em.
- Anh không nghe thấy họ bảo đã sờ soạng vào người em hay sao?
- Mặc kệ họ nói em thế nào, anh chỉ cần biết em "sạch sẽ". Em vứt hết những ý nghĩ tiêu cực đi có được không? - Khánh Phong nặng giọng nói với tôi.
- Nó ám ảnh em, nó bám lấy em. Nó nhắc em nhớ rằng em không xứng với anh.
- Anh không muốn nghe về điều đó nữa. Từ bây giờ trở đi, anh cấm em không được nói về điều này. Em chỉ cần biết, người yêu em là Khánh Phong, người em lấy làm chồng là Khánh Phong, người ôm em hàng ngày là Khánh Phong, chứ không phải là ai khác. Em nhớ kỹ lấy điều đó.

Tôi cảm giác mắt tôi hơi mờ đi. Tôi kìm nén, bặm môi, cố ngăn dòng nước mắt đang dồn ứ lại trong hốc mắt.

Anh kéo gối xuống, ngón trỏ đặt lên môi tôi, kéo xuống:

- Em muốn khóc thì hãy khóc ra, muốn nói gì thì cũng nên nói ra, đừng cố giấu giếm trong lòng rồi lại tự mình dằn vặt mình. Như thế không tốt. Em có thể nói chuyện thoải mái với Xu, với Diệu Vũ, Hạnh Quỳnh hay Đức Vĩnh, sao với anh, em không thử trải lòng ra. Em sợ anh hiểu sai về em, sợ anh ghét em, sợ anh không yêu em sao. Nếu em chia sẻ với anh, có lẽ, chúng ta đã không mất 3 năm lãng phí như thế. Em không tin tưởng anh, đúng không? Cả Đức Vĩnh và Diệu Vũ đều nói: em tự tin mọi thứ như duy chỉ có tình cảm là em không tự tin. Em đã nhận định là vợ của anh, sao còn không tin tưởng anh? Yên, tin tưởng anh được không?
- Em nhận làm vợ anh hồi nào thế?
- Em viết trên mạng xã hội: làm vợ của bộ đội ngoại giao cần phải rõ ràng và dứt khoát là gì

- Anh.... ..

Tôi lật người, úp mặt vào gối mà khóc. Tôi cảm giác lưng tôi âm ẩm, anh.....hôn trên lưng tôi. Anh hôn nhẹ nhàng, từng chỗ từng chỗ một, bàn tay anh rất ấm, xoa nhẹ nhẹ lưng tôi, vòng lên đằng trước, xoa xoa cái bụng tôi. Anh ti mẩn hôn từng chỗ một, dòi nhẹ lên vành tai tôi, cắn nhẹ. Hơi thở ấm nóng thổi vào tai tôi, khơi lên cảm giác kỳ lạ. Anh hôn dần xuống cổ, nhẹ nhàng lật người tôi lại, nhanh chóng bắt lấy hai tay tôi, nắm hai tay tôi vòng lên cổ anh. Anh nhìn vào mắt tôi, nói rõ ràng từng từ một. Anh nói: Phụng Yến, anh - yêu - em

Cả người tôi thả lỏng, mềm nhũn trên đệm, tôi chưa kịp có phản ứng gì khác, anh đã nhanh chóng cúi đầu, hôn xuống. Anh mút nhẹ môi tôi, đưa lưỡi vào miệng tôi, quấy đảo. Anh nhẹ nhàng, ti mẩn hôn tôi, rồi hôn dần xuống cổ tôi, một tay anh đỡ gáy tôi, một tay xoa lưng tôi. Bàn tay mang hơi ấm xoa đến đầu, người tôi cảm giác mềm ra đến đó. Anh hôn đến xương quai xanh, hôn nhẹ dần xuống dưới, chạm nhẹ lên ngực tôi. Tôi giật mình, ghi chặt anh xuống. Anh thì thào: Vợ, thả lỏng đi. Anh là Khánh Phong, là chồng em. Thả lỏng đi nào. Vợ !

Tôi từ từ thả ra, anh được dịp, ngậm cả bầu ngực, mút một cái. Tiếng "tóp" vang lên, tôi xấu hổ, lấy hai tay che mặt lại. Anh dùng lưỡi vẽ hình dáng bầu ngực, ti mẩn, mút nhẹ từng chỗ, từng chỗ một. Anh nhắm nháp hết bên ngực này lại chuyển sang bên ngực kia, như là đang ăn một món ăn vừa ngon vừa quý hiếm. Từng đợt cảm xúc trong tôi trào dâng, tôi cảm giác có sự rung động nhẹ, lan tỏa ra bốn phía. Anh hôn dần xuống dưới, đến bụng tôi, hai tay anh nhẹ nhàng, đặt nhẹ lên bầu ngực, xoa xoa nắn nắn nhẹ nhàng. Tôi mê mang, tôi không lý giải nổi trạng thái cơ thể của mình lúc này như thế nào nữa, hình như....tôi muốn.

Đúng rồi, tôi muốn anh ôm tôi, hôn tôi nhiều hơn, tôi muốn anh chạm lên ngực tôi, xoa nhẹ nhẹ. Hai chân tôi cựa nhẹ lên đệm, lưng hơi ưỡn lên, còn một vị trí nào đó vẫn còn bị trống rỗng, tôi không biết đó là vị trí nào, tôi vẫn cảm giác có chỗ nào đó thiếu thốn.

Anh hôn nhẹ dần xuống dưới, tôi cảm giác hơi thở anh âm ẩm, phun nhẹ lên "chỗ đó". Ngón tay anh nhẹ nhàng mon man trên đùi tôi, từ từ tách chân tôi ra hai bên. Tôi vừa cảm giác man mát dưới thân thì anh đã cúi xuống, hôn "chụt" một cái.

Tôi hốt hoảng, co cụm chân, bảo vệ "biển đảo". Anh nhồm lên, thả hơi vào tai tôi, khàn khàn nói: Vợ, anh muốn tìm ngọc trai.

Tôi không hiểu, hé mắt nhìn anh: Anh lại đi nữa à?

Anh cười khùng khục: Anh không đi, mà chỉ tìm thôi.

- Anh tìm ở đâu? - Tôi nhìn anh khó hiểu

- Anh tìm ở đây - nói xong, anh mỉm cười, nhẹ nhàng hôn tôi. Từng đợt sóng mang cảm xúc đánh úp lên tôi. Tôi lạc vào trầm mê rồi.

Anh hôn dần xuống phía dưới, hai tay anh lại nhẹ nhàng tách chân tôi ra, thì thào: Vợ, anh là Khánh Phong, là chồng em. Vợ, thả lỏng người ra.

Hai chân tôi từ từ mở ra, cứ như là nghe niệm thần chú. Tôi vừa hé chân ra, anh đã nhanh chóng đẩy nhẹ ra hai bên, dứt khoát nhanh gọn hôn xuống. Tôi giật mình, kẹp chặt lại.

- Vợ, em kẹp đầu anh chặt quá.

Tôi vội vàng dạng chân ra, anh thừa dịp cúi xuống nhanh chóng đưa lưỡi vào.

- Ôi....

Tôi chỉ kịp kêu lên một tiếng, cảm giác mọi con sóng từ đâu ào ào tràn đến, tôi co rúm người lại, cố gắng đẩy đầu anh ra. Anh khàn giọng, thì thào: Vợ, là anh, là Khánh Phong, thả lỏng người đi nào.

- Anh....anh....làm gì thế? - tôi lắp bắp

- Anh tìm ngọc trai - anh cũng run run đáp trả

- Hà?

Tôi chưa kịp nói thêm thì cảm giác hai chân đã bị tách ra, cái lưỡi ấm nóng lại một lần nữa chui vào bên trong tôi. Bỗng nhiên tôi cảm giác trong cơ thể tôi có cái gì đó chảy ra, cảm xúc trong tôi hỗn loạn. Tôithích. Đúng, tôi rất thích.

Hai tay anh vẫn nắm lấy tay tôi, cái lưỡi lươn lẹo kia như con lươn nóng bỏng, dò tìm mọi góc ngách trong tôi, thỉnh thoảng anh còn dùng răng cắn cắn, gặm gặm. Dòng nước ấm trong tôi lại càng chảy ra, tôi lại càng thấy anh mát. Từng tiếng "chóp chóp" vang lên. Anh chạm vào cái gì đó, bỗng nhiên tôi run lên, dòng nước ấm nóng trong người tôi lại càng chảy ra nhiều hơn. Không lẽtôi đến ngày kinh nguyệt?

- Anh, dừng lại - tôi hét lên, túm lấy tóc anh lôi lên. Anh, hình như emem.....đến.....đến.....ngày.....

Chương 19: Bắn trúng mục tiêu

Bị tôi túm tóc, anh buộc lòng phải ngừng công cuộc "tìm kiếm" bằng lưỡi lại, ngẩng đầu nhìn tôi, hai mắt như dại đi, còn giọng nói không thể khàn hơn, từng chữ một đứt quãng nhả ra: Vợ, đó là em thích anh mà.

Nói xong, anh lại tiếp tục cuộc tìm kiếm dang dở. Tôi nửa nằm nửa ngồi, còn anh - đang gục đầu ởcái chỗ đó. Cái lưỡi cứ liếm qua liếm lại, rồi lại thụt ra thụt vào, một lần nữa, tôi lại lặc vào mê trận.

Tôi cảm thấy cả cơ thể tôi nhẹ bẫng, hình như tận sâu trong cơ thể, tôi vẫn cảm thấy có một khoảng trống. Tôi muốn khoảng trống đó được lấp đầy, hơi thở đứt quãng, miệng tôi không nghe theo đại não chỉ huy, bỗng nhiên ngậm nga: Hờ....ừ....hờ....hờ

Tôi thấy anh ngẩng đầu nhìn tôi, cười nhẹ. Anh trườn lên người tôi, hôn tôi nồng nàn, tay anh không ngừng xoa nắn bầu ngực, anh thì thầm, thả từng đợt thờ dốc vào tai tôi: "Vợ, súng đã sẵn sàng, bia đã có, anh ngắm bắn có được không?"

Tôi nào còn đầu óc ngẫm nghĩ nữa, cũng chẳng cần tìm tòi lời anh, tôi gật loạn. Bàn tay đang xoa nắn ngực tôi dừng lại, dò xuống phía dưới, cảm cái thứ nóng bỏng kia, đặt lên "dải đất bí ẩn", chuẩn bị "khoan thăm dò". Một ngón tay sờ sờ, các ngón tay còn lại cảm đoạn nóng bỏng cứng rắn, nhẹ nhàng đưa từ từ vào. Tôi cảm giác hơi đau, ngo ngoáy cái mông một chút, anh thì thào: "Vợ, từ từ sẽ quen, anh sẽ nhẹ nhàng. Em thả lỏng người ra".

Tôi nghe theo lời anh, thả lỏng cơ thể, nằm hẳn xuống giường, theo đà , anh đưa một nửa "súng" vào, cọ qua cọ lại. Tôi cảm giác hơi đau, siết chặt lại. Anh lại dụ dỗ bên tai tôi: "Vợ, em ngậm chặt thế, anh đi chuyển thế nào được".

Tôi xấu hổ, thả lỏng người ra, anh từ từ đưa vào sâu hơn một chút, cọ qua cọ lại, mọi cảm xúc trong tôi tuôn ra ào ào như thác đổ. Chợt anh dừng lại, nhìn tôi. Tôi không hiểu vì sao anh lại nhìn tôi chăm chú như vậy. Anh cười, nụ cười rất nhẹ, anh ghé vào tai tôi, thì thào: "Vợ, sẽ hơi đau một chút, anh đưa "súng" gần tâm hơn". Tôi mơ màng nhìn anh, lại gật đầu một cách máy móc. Anh nhẹ nhàng đưa vào sâu và ấn xuống. Tôi cảm giác phía dưới đau rát, phản xạ tự nhiên, tôi cào lưng anh rồi nghiêng rặng cấn lên vai anh một cái. Anh không kêu, chỉ chuyên tâm hôn tôi. Con đau kia dịu dần, tôi dần thả lỏng người ra, anh lại tiếp tục công cuộc "ngắm bắn". Bàn đầu còn chậm chậm, sau nữa, tốc độ tăng dần lên, sự đau buốt kia được dòng nước ấm xoa dịu. Anh chống hai tay lên đệm, bàn tay nâng gáy tôi lên, hôn loạn trên mặt tôi, anh khàn khàn thì thào: "Vợ, anh thật là thích. Anh thích quá. Anh đã chờ ngày này từ lâu lắm rồi. Vợ, anh thích quá".

Tôi hưởng thụ từng đợt cảm xúc tăng tăng lớp lớp đánh tới. Có quá nhiều cảm xúc xuất hiện, tôi không biết tư vị này lại "thích" đến thế. Thịnh thoảng tôi rên nhẹ một tiếng. Anh còn đang mờ mịt trong đám sương mù xúc cảm nên không hiểu tôi rên lên vì thích hay vì đau. Tốc độ đưa ra đưa vào tăng lên, bỗng nhiên anh run lên bần bật, tôi cảm thấy một dòng nước ấm bắn thẳng vào tận sâu trong cơ thể, lấp đầy khoảng trống xa xôi đó. Tôi bầu víu vào vai anh, quặp chặt chân lên hông anh, thờ dốc.

Anh nằm lên người tôi, thì thào: "Vợ, anh đã bắn trúng mục tiêu rồi".

Mồ hôi túa ra, hai chúng tôi nằm cạnh nhau, cùng chìm vào giấc ngủ.

Trời sáng rất nhanh. Tôi cảm giác như có ai đó đang sờ lên ngực tôi, theo phản xạ, tôi đẩy bàn tay kia ra. Có tiếng nói thì thào rất nhẹ bên tai tôi: "Vợ, là anh, là Khánh Phong của em mà".

Tôi như bị niệm chú, mặc cho bàn tay kia muốn làm gì thì làm. Còn tôi, lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Tôi cảm giác như vừa chợp mắt ngủ thôi thì đã nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức từ điện thoại kêu inh ỏi. Tôi quờ quạng tìm, tự nhiên tôi không nghe thấy tiếng báo thức nữa, tôi ngáp 1 cái, nằm sấp, định bụng ngủ tiếp. Tôi cảm giác hơi chật chội, định nhúc nhích, lại nghe tiếng anh thì thào: "Cho anh ôm một lúc nữa".

Lúc này tôi mới cảm nhận được: một bàn tay bao bọc một bên ngực tôi, giữa hai đùi tôi, có bàn tay nữa đang ôm trọn phần dưới - mà tôi - bất tri bất giác, kẹp chặt lại. Tôi tỉnh cả ngủ, cựa quậy, quay sang nhìn anh.

Tôi thấy anh không có dấu hiệu ngái ngủ, mà tôi thì ngáp ngắn ngáp dài. Tôi chưa kịp hỏi anh, thì đã thấy anh nằm lên trên người tôi, nhanh chóng đặt lên một tôi một nụ hôn nồng nàn cháy bỏng. Tôi cảm giác có cái gì đó chọc chọc vào bụng, theo bản năng, tôi quờ quạng xuống dưới, chạm đúng một vật vừa cứng vừa nóng, tôi rút tay lại. Anh cầm lấy tay tôi, đưa xuống dưới, bắt tôi cảm lấy vật nóng bỏng kia, hướng dẫn tôi xoa xoa vuốt vuốt. Anh rồi môi tôi, thì thào: "Vợ, làm quen với súng đi".

Tôi xấu hổ, không biết giấu mặt vào đâu, hết quay đầu sang trái lại quay sang phải, anh thừa dịp tôi làm loạn mà hôn lên ngực tôi, vật nóng bỏng kia chìa chọc chọc vào mông tôi. Trong lúc tôi đang mê man, "súng" kia nhắm thẳng vào hồng tâm, ấn tới.

Trong tôi cảm giác được lấp đầy, đồng thời cũng mang theo chút đau rất nhẹ nhàng. Theo thói quen, tôi bặm môi. Anh nhìn tôi, ngón tay nhẹ nhàng tách môi tôi ra khỏi hàm răng, dịu dàng nói: "Phụng Yến, nếu em đau, em hãy nói em đau, nếu em thích em hãy nói là em thích. Em hãy chia sẻ với anh, như thế, anh sẽ càng có cơ hội hiểu em, hiểu cơ thể em. Yến, chia sẻ với anh mọi thứ, được không?".

Hơi nóng từ cơ thể hòa cùng tôi, hơi thở anh âm ỉ phả lên cổ tôi, len lỏi vào tai tôi. Tôi như con ngựa bất kham mà từ từ bị anh thuần phục. Rất lâu sau

tôi mới phát hiện ra điều này, anh luôn dùng cách thức gần gũi nhất, nhẹ nhàng và dịu dàng nói vào tai tôi, khiến tôi luôn in sâu hình ảnh của anh, giọng nói của anh, mùi cơ thể anh. Anh đã dùng cách thức "Phụ nữ yêu bằng tai, đàn ông yêu bằng mắt" để phá tan lớp băng bên ngoài của tôi, xuyên qua phòng tuyến kiên cố, đánh thẳng vào trái tim. Sau này, tôi hiểu vì sao tôi không thể quên được anh.

Anh thì thầm nói xong, tôi nhìn vào mắt anh, nhẹ giọng: "Em hơi đau".

Tôi cảm giác mặt tôi nóng phừng phừng, chắc chắn là đỏ lắm, tôi cảm giác hai tai tôi cũng nóng ran, có khi lan ra cả người.

Anh nâng gáy tôi, nhẹ nhàng in lên môi tôi nụ hôn tí mỉ, hơi dùng sức, nhấc nửa dưới người lên, rồi từ từ ấn xuống. Động tác của anh chậm rãi, từ tốn, tôi dần dần thích ứng, trong cơ thể tôi, một dòng nước ấm chảy ra. Anh tí mỉ hôn lên cơ thể tôi, từng chút từng chút một, động tác dưới hai chân tôi, cũng từ từ chậm chậm, một tay anh chống lên đệm, một tay anh nâng chân phải của tôi lên, gác lên tay anh, hai chúng tôi từ từ hòa vào nhau như thế.

Anh đưa vào sâu hơn, cơ thể tôi lại càng đòi hỏi hơn. Tôi thì thào: "Anh, em muốn sâu hơn một chút".

Anh cười nhẹ "Rõ, thưa sếp". Nói xong anh dùng lực hơn, cơ thể tôi càng kêu gào sôi sục. Anh dùng lực, tiết tấu nhanh dần lên, cho tới khi tôi cảm giác anh chạm vào vị trí nào đó khiến cơ thể tôi bay bổng, nhẹ nhõm, tôi thở dốc: "Anh, em thích chỗ đó".

Nét vui sướng hiển hiện trên khuôn mặt anh, anh cũng thì thào, đứt quãng từng chữ một: "Anh...đã tìm thấy.....ngọc trai".

Động tác của anh nhanh hơn, sâu hơn, tôi mê man hưởng thụ một hương vị hoàn toàn mới, một hương vị tôi chưa từng nếm bao giờ. Bỗng anh gầm nhẹ: "Yến, anh yêu em, anh rất yêu em". Cùng với lời nói của anh, tôi cảm giác trong tôi có một dòng chất lỏng ấm áp đưa vào. Tôi tham lam hút lấy từng chút, từng chút một vào cơ thể. Anh gục đầu lên vai tôi, hôn lên cổ tôi, rồi nhẹ nhàng lăn sang bên cạnh, ôm tôi vào lòng, cười nhẹ: "Vợ, anh lại bắn trúng mục tiêu rồi".

Tôi đỏ mặt, xấu hổ.

Bỗng nhiên tôi nhớ ra điều gì đó, quờ quạng tìm điện thoại, nhìn đồng hồ hiển thị 10 giờ, tôi bật dậy, la lên hoảng hốt: "Ôi trời ôi, em muộn làm rồi".

Anh vươn tay, ghi tôi nằm xuống: "Vợ, em quên hôm nay là chủ nhật à?"

Tôi giấu mặt vào ngực anh, nằm im hưởng thụ mùi cơ thể của người đàn ông tôi yêu - thỏa mãn.

3 năm xa cách, sau một đêm hòa nhập cơ thể, cả tôi và Khánh Phong đều học được một kinh nghiệm: chia sẻ với nhau mọi thứ, tôn trọng nhau và đặc biệt là phải tin tưởng lẫn nhau. Khi có khúc mắc, thì thẳng thắn đối mặt, cùng nhau giải quyết.

Buổi sáng hôm đó, tôi có hỏi anh vì sao cứ cố chấp yêu tôi. Anh cười không nói. Một ngày nào đó, tôi sẽ bắt anh phải nói với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bao bọc

Tôi ngủ thẳng một giấc đến trưa. Duỗi thẳng lưng, vươn vai, nhìn tôi lúc này không khác gì con mèo lười uể oải vươn người, ngáp ngáp hai cái. Toàn thân tôi đau ê ẩm, ảy vảy mà lúc này có một bàn tay khum khum nắm trên ngực tôi. Dưới móng tôi, vật gì đó nóng hổi hồi đang chọc chọc vào. Tôi huych khuỷu tay vào ngực người đằng sau, anh vừa nhích một chút, tôi chậm chậm xoay người lại, trừng mắt nhìn anh.

Anh hé mắt, tùm tùm cười: "Vợ, anh thật sáng khoái".

Nhìn nụ cười đó, tôi không nở mắng anh. Bụng tôi kêu réo "ọc ọc". Tôi xấu hổ, vùi mặt vào ngực anh, dưới chân, vật vừa nóng vừa cứng kia chĩa vào bụng tôi. Tôi chỉ biết than trời.

Anh lật người, ngồi dậy, động tác liên mạch dứt khoát. Anh cứ để nguyên tình trạng như thế mà vào nhà vệ sinh. Tiếng nước rào rào, loẹt xoẹt, một lúc sau, cửa mở, anh mang theo mùi hương nam tính hôn lên má tôi: "Vợ, dậy thôi".

Tôi rên hừ hừ, kéo cái chăn mỏng bao bọc lấy người, run run nhồm dậy. Toàn thân tôi không khác gì bị tảng đá đè lên, từng bước run rẩy như cụ già hom hem, tôi vịn tường bước từng bước một.

Hấp một cái, anh bế tôi lên, nhẹ nhàng đặt vào bồn tắm. Hóa ra, anh đã lấy sẵn nước cho tôi.

Tôi lìm dim hưởng thụ. Tự nhiên nghĩ ra điều gì đó, tôi hét lên:

- Anh, anh đi ra ngoài ngay. Ai cho phép anh vào nhìn em tắm. Ra ngay.

- Vợ, toàn thân trên dưới của em, chỗ nào mà anh chẳng nhìn thấy rồi. Còn che đây làm gì.

- Không, em không quen. Anh đi ra đi

Tôi đuổi anh nguầy nguậy. Anh đành đi ra ngoài.

Tắm rửa xong, tôi đứng trước gương sấy tóc.

- Ôi trời ôi - tôi hét lên một tiếng kinh hoàng khi nhìn thấy hình ảnh của mình trong gương. Từ cằm cho đến tận eo, không chỗ nào là không có dấu hồng hồng tím tím.

Còn người nào đó, ở bên ngoài, cười một cách thần nhiên, nói vọng vào: "Vợ, đó là kết quả của 3 năm kim nén đó mà".

Quần khăn tắm đi ra ngoài, tôi thấy quần áo của tôi được để gọn gàng trên giường, còn đồ lót thì.....đang nằm ngoan ngoãn trên tay của anh. Nhìn tôi nhìn lui, anh bảo tôi chờ anh một lát. Nói xong, anh đi ra cửa.

Tôi ngồi thừ trên giường, bật ti vi lên xem Bụng rỗng, kêu gào từng tiếng ọc ọc thảm thiết. Rất nhanh sau đó, anh quay lại. Trên tay anh cầm túi đồ, anh thủ thỉ: "Em mặc tạm vậy".

Tôi mở túi, nhìn chằm chằm món đồ bên trong: là một bộ đồ lót. Anh cầm từng món, tự tay mặc vào cho tôi, cái miệng cũng bận rộn cùng tay, tí mần hôn từng chút một, từng chút một. Cảm xúc lại được gọi lên, đồng thời cái bụng lại càng biểu tình dữ dội. Tôi đẩy anh ra, mặc vội quần short và áo phông, từng vết hồng tím vẫn cười ngạo nghễ khoe ra. Tôi rồi rầm không biết làm cách nào mà che được chúng. Còn người tạo ra chúng, khoanh tay đứng nhìn tôi mà cười như mùa thu tỏa nắng. Nụ cười ấy - thật là đẹp. Tôi luôn chết chìm trong nụ cười của anh.

Mặc kệ dấu hôn, ai nhìn thì nhìn, tôi phải lấp đầy cái bụng đã. Anh đã thanh toán xong tiền phòng, tôi dẫn anh đi ăn trưa. Mọi người xung quanh nhìn tôi, mặt tôi nóng bừng, còn anh - thần nhiên dùng cơm như chẳng có vấn đề gì xảy ra cả.

Ăn xong, hai chúng tôi ra quán cà phê ngồi. Anh lục trong vali một quyển sổ, viết cái gì đó, rồi đưa cho tôi. Trên giấy, anh ghi rõ từng việc tôi phải làm. Hạn định 2 tháng phải làm xong. Gạch đầu dòng đầu tiên đó là tôi phải nghỉ làm, chuyển ra Hà Nội, sau đó sẽ về ra mắt gia đình anh. Anh đã đăng ký mua nhà trả góp do đơn vị hỗ trợ đồng thời làm báo cáo xin kết hôn, khoảng cuối năm là chúng tôi sẽ có nhà, đầu năm sau sẽ hoàn tất quá trình thẩm tra thân nhân, ngay khi có kết quả, chúng tôi sẽ lập tức tổ chức đám cưới.

Anh viết rõ ràng từng bước một, tôi nhìn tờ giấy, rồi nhìn anh, than thở: Anh, nhờ bố mẹ anh không thích em thì sao?

Anh nhìn tôi, cười nhẹ: Bố mẹ anh biết em từ lâu rồi, cô con dâu mắt tích ả.

Tôi ngạc nhiên, ngạc nhiên cực độ. Mọi việc, anh đều có sắp xếp từ trước, đều có kế hoạch cụ thể, chứ không phải nông nổi như tôi. Tôi còn đang ngổn ngang trong mớ ý nghĩ hỗn độn, anh đã thanh toán tiền cả phê rồi gọi taxi đưa tôi về nhà trọ. Chúng tôi không còn ở chung cư mà công ty thuê cho nữa, bởi phần lớn mọi người đã lập gia đình, cũng là bởi trước đây, công ty tạo điều kiện cho chúng tôi tiến quân vào Sài Gòn nên mới thuê chỗ ăn chỗ ở cho chúng tôi. Bây giờ công ty đã đi vào quỹ đạo, đã quen với cuộc sống, chúng tôi phải tự túc. Tôi, Hạnh Quỳnh và Diệu Vũ thuê chung một căn hộ nhỏ. Anh vào phòng, găt gao ôm lấy tôi, hôn loạn xạ. Anh nói: "Tôi nay anh sẽ bay về Hà Nội".

Tiếng mở cửa lạch cạch, Hạnh Quỳnh nhìn thấy một đôi giày nam giới, đoán chắc là Phụng Yến đã về. Cô bắt đầu trêu chọc:

- Yến à, có táo ta và táo Mỹ, cậu ăn táo nào?

Tôi chỉnh lại quần áo, đi ra phòng khách, Khánh Phong đi đằng sau, tùm tùm cười.

Tôi nhìn đồng hồ trên tay của Hạnh Quỳnh, nhìn thế nào cũng không thấy túi nào đựng táo. Hạnh Quỳnh tỉnh bơ: "Hôm qua ăn táo rồi mà vẫn còn thòm thềm ả?"

Hạnh Quỳnh nói xong nghiêng người gạt đầu coi như thay lời chào với Khánh Phong.

Khánh Phong vẫn tùm tùm cười. Còn tôi thì ngờ ngác chưa hiểu gì. Hạnh Quỳnh lấy điện thoại, bấm số: "Ồ, Phụng Yến thích ăn táo Mỹ. Cậu đưa John về nhà đi".

Khánh Phong không còn cười nữa, hừ một tiếng, anh nhìn sang vẻ mặt ngờ ngác của tôi, lại bật cười. Tôi không hiểu hai người này hôm nay làm sao lại chơi trò đồ chữ.

Hạnh Quỳnh và Khánh Phong nói chuyện ngoài phòng khách, tôi về phòng ngủ, thay đồ. Cùng lúc này, Hạnh Quỳnh bấm số điện thoại của Đức Vinh, gọi sang nhập cuộc luôn. Thế là một lúc sau, căn phòng trọ của chúng tôi đã rôm rả đủ thứ chuyện. Ba đứa bọn tôi hừng hực khí thế đi chợ nấu ăn, còn trong phòng khách, có 2 người đàn ông đang trừng mắt nhìn người đàn ông còn lại.

Câu chuyện giữa 3 người họ như thế nào, tôi không biết. Cả tôi, Diệu Vũ và Hạnh Quỳnh đều cố gắng khai thác tin tức từ ba người đàn ông của mình nhưng họ toàn chối bay chối biến, nhất quyết không hé lộ nội dung cuộc nói chuyện đó.

Buổi tối, tiễn Khánh Phong ra sân bay, anh ôm tôi thật chặt, hôn tôi nồng nàn, dặn dò đủ thứ. Sau đó anh quay sang các bạn tôi, nhẹ giọng nói:

- Mong mọi người bớt chút thời gian chăm sóc Phụng Yến hộ tôi. Cô ấy có gây ra chuyện gì thì cũng mong mọi người bỏ qua cho, có việc gì thì cứ liên lạc với tôi giải quyết.

Diệu Vũ và Hạnh Quỳnh há miệng cười sằng sặc, Đức Vinh thì tủm tỉm, John thì ngơ ngác không hiểu gì. Còn tôi, đỏ mặt xấu hổ. Anh thế nhưng lại coi tôi như một đứa trẻ.

Tạm biệt anh xong, trên đường đi về, 4 người kia bắt đầu trêu chọc tôi không dứt.

Cuộc đời này, tôi có những người bạn như bọn họ, há còn mong gì hơn nữa đây !

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Con dâu ra mắt nhà chồng

Tôi có nhiệm vụ tổ chức lễ đính hôn của Diệu Vũ và John. Đáng ra việc này phải giao cho bên công ty tổ chức sự kiện làm nhưng Diệu Vũ khẳng khái bắt tôi nhận nhiệm vụ này. Theo như lời cô ấy nói, lấy việc này trả thù cho việc "đám từ chối tình cảm của ông chồng đẹp trai tài giỏi" của cô. Tôi chỉ biết ngửa mặt lên trời kêu than, làm gì có bạn nào như Diệu Vũ cơ chứ.

Tôi tắt tá xuôi ngược, tham khảo ý kiến của mọi người về ý tưởng bài trí, rồi đặt vé máy bay cho người nhà của Diệu Vũ. Theo ý của Diệu Vũ, chỉ làm một bữa tiệc đơn giản, gọn gàng, khách mời là bạn bè thân thiết mà thôi. Tôi dựa theo đúng ý của cô ấy mà làm. Vì lễ đính hôn tổ chức vào ngày thường nên Khánh Phong không thể bay vào Sài Gòn tham dự. Tôi gọi điện thoại kể lể, than thở một nhọc với anh. Còn anh, rất kiên nhẫn làm "cái thùng rác" của tôi.

Lễ đính hôn diễn ra trong không khí vô cùng ấm áp. Vì khách mời là bạn bè thân thiết nên mọi người cùng nhau trêu đùa vui vẻ, nhìn vào, không khác gì đại gia đình họp mặt.

Đức Vinh đưa tôi và Hạnh Quỳnh về nhà trọ. Anh cũng thức thối rút lui luôn, anh biết tôi và Hạnh Quỳnh đã quá mệt mỏi rồi. Tôi thầm cảm ơn sự tinh tế của anh, liếc sang Hạnh Quỳnh - cô ấy hình như cũng biết tôi sẽ nhìn cô ấy nên đã chuẩn bị sẵn một cái nheo mắt đáp trả : "Sao, tiếc nuối không, thêm không. Hôm nay tôi tha cho nàng đấy nhé, lần sau, ta ôm ấp ngọt ngào người đàn ông của ta trước mặt nàng cho nàng thêm nhỏ dãi ra luôn".

Tôi quay ngoắt lại, thò tay vào eo cô ấy mà cù. Hạnh Quỳnh có máu buồn, điểm này tôi biết rõ. Hai chúng tôi cười ha ha một hồi rồi nằm bệt trên sàn, thờ hồng hộc. Tôi đau rã rời chân tay, lười nhác cời đồ. Hai chúng tôi không có điều gì cố kỵ cả, việc thay đồ trước mặt nhau là chuyện bình thường.

Trên người còn bộ lại bộ đồ lót, tôi lồm cồm bò ra nhà vệ sinh, đi tắm. Cái chân của tôi đau rã rời từng khúc, hôm nay tôi chạy qua chạy lại không khác gì cái máy. Chỉ là, tôi đang tắm dở, Hạnh Quỳnh mở toang cửa ra, dứ dứ điện thoại trước mặt tôi

- Này, chồng yêu gọi. Có nhận không?

- Vớ vẩn, không nhìn thấy tớ đang tắm à?

- Có, anh nhìn thấy rồi - giọng Khánh Phong truyền từ trong điện thoại ra.

- A.aaaaaaaaa , Quỳnh chết tiệt, cậu dám bán đứng tớ - tôi gào lên.

Tắm xong, tôi gọi lại cho Khánh Phong. Anh cười hi hi, thì thầm trong điện thoại: "Vợ, sủng đã sẵn sàng nhưng không có bia bắn. Phải làm sao đây?".

Nghe xong, tôi đỏ mặt, búng búng trong miệng không nói được lời nào.

Hai chúng tôi nói chuyện đến tận đêm khuya, tôi ngủ lúc nào cũng không biết, hình như bên tai vẫn còn nghe tiếng Khánh Phong đều đều nói chuyện.

Lễ đính hôn qua đi, chúng tôi ai vào việc nấy. Tôi viết đơn xin nghỉ việc, gửi cho John. John bảo sẽ chuyển chuyện tôi ra Hà Nội, việc tôi có thể tiếp tục được giữ lại ở công ty hay không thì còn phải phụ thuộc vào Ban Giám đốc. Công ty chúng tôi yêu cầu năng lực làm việc rất cao, người mới vào công ty, phải ký cam kết trong vòng từ 1 đến 2 năm đầu không được sinh con. Tôi được coi là nhân viên nòng cốt, điều này được ưu đãi hơn. Chưa đến một tháng sau, tôi bàn giao xong xuôi công việc cho người mới và nhanh chóng bay ra Hà Nội. Hạnh Quỳnh và Diệu Vũ, John, Đức Vinh bịn rịn chia tay tôi.

Về nhà lần này, tôi có rất nhiều việc cần phải làm. Một trong những việc đó là ra mắt gia đình Khánh Phong. Tôi đã mua một ít đặc sản Sài Gòn, định bụng lần này ra mắt sẽ mang biếu bố mẹ anh ấy.

Nhận hành lý xong, tôi bước ra sảnh, nhìn thấy Khánh Phong đứng thẳng tắp chờ tôi, tôi không nhận được nhưng nhớ anh, vút luôn hành lý tại sảnh, chạy về phía anh, ôm chặt anh, cứ như là sợ anh tan biến mất. Người đàn ông này đã cho tôi một tình yêu trọn vẹn, đã đưa tay kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ

tâm thường, anh bao dung như thế, anh yêu tôi như thế, tôi có thể làm gì để đền đáp đây.

Tôi đã từng hỏi anh như vậy. Lúc đó, anh chỉ mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Tình yêu - không thể bán, cũng chẳng thể mua. Muốn có được tình yêu, phải dùng cả đời để có được".

Cả đời - cả đời này anh yêu tôi, và anh cũng hi vọng tôi - dùng cả đời này để yêu anh.

Hai chúng tôi về nhà, mẹ tôi ngồi bình thản trong nhà, chờ đợi. Phụng Lê nhìn từ trên tầng xuống, căng mắt tìm tôi cho đến khi nhìn thấy bóng dáng của tôi và anh. Phụng Lê hét lên sung sướng: "Mẹ, chị Yến về rồi kia".

Tôi và anh đi lên nhà. Rất may, hôm nay bố tôi không say. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Bữa cơm nhanh chóng được dọn ra. Trong bữa cơm, Khánh Phong xin phép mẹ tôi được đưa tôi về ra mắt gia đình anh. Mẹ tôi nhân dịp nói "Ừ". Cho đến bây giờ, tôi vẫn không thể hiểu nổi tính tình mẹ tôi.

Tôi nhanh chóng bắt tay vào công việc ở công ty chính. Khánh Phong cũng bận rộn với công việc của anh ấy. Mỗi ngày dần qua, tôi lại càng hồi hộp lo lắng.

Chiều thứ 7, theo đúng kế hoạch, Khánh Phong đưa tôi về ra mắt gia đình anh. Bố mẹ anh vẫn sống ở quê, còn các anh chị em thì lập gia đình xong đều sinh sống ở Hà Nội, đến cuối tuần mọi người mới về quê thăm bố mẹ. Điều này chứng tỏ bố mẹ anh không hề bảo thủ và cổ hủ như những ông bố bà mẹ khác sinh sống ở quê. Đường vào nhà anh là một con ngõ rộng rãi. Trên tường, hoa thiên lý và chanh leo bao quanh, phủ kín cả cổng vào. Thời điểm cuối năm, không khí se lạnh, dù tôi đã ra Hà Nội một tuần nhưng cơ thể vẫn chưa thích ứng với sự thay đổi của thời tiết nên bị cảm nhẹ, ho khàn khàn.

Vừa vào nhà, Khánh Phong nhanh nhẹn chào mẹ một tiếng. Tôi cũng phản ứng rất nhanh: "Cháu chào bác".

Mẹ Khánh Phong nhìn hai chúng tôi, cười hiền hòa: "Sắp vào nhà làm con dâu mẹ rồi, chào mẹ đi con".

Tôi đỏ mặt.

Bố của Khánh Phong cũng đi từ phòng khách ra ngoài sân, tôi hấp tấp: "Con chào bố".

- A, con dâu yêu quý bố chồng hơn mẹ chồng rồi - mẹ Khánh Phong trêu tôi.

Tôi xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, nhân tiện đang đứng cạnh Khánh Phong, tôi giơ tay túm lấy áo anh, kéo lại gần rồi vục mặt vào ngực anh. Cả bố và mẹ anh đều cười trêu tôi.

Cho đến tận bây giờ, mỗi khi nhớ lại sự kiện này, tôi vẫn còn xấu hổ.

Bữa cơm gia đình diễn ra ấm cúng và vui vẻ. Điều tôi không ngờ là mẹ Khánh Phong bắt anh đi rửa bát, để bà ngồi nói chuyện với tôi được nhiều. Bố anh lấy cốc sang nhà hàng xóm chơi đánh cờ mà rời đi, để lại không gian cho hai người phụ nữ nói chuyện.

Tôi có chút lo lắng, nhưng mẹ Khánh Phong lại cực kỳ dễ gần. Bà nói chuyện với tôi nhẹ nhàng, không có câu nệ, dùng ngôn từ gần gũi để biểu đạt, bà từ từ dẫn dắt tôi hòa nhập vào câu chuyện cùng với bà. Điểm này, tôi phải bội phục bà. Nhờ vậy tôi mới nhận ra, chắc hẳn bà rất có ảnh hưởng tới mấy anh em của Khánh Phong.

- Yến à, gia đình con thế nào, mẹ đều biết cả. Con đừng có ngại ngần hay tự ti gì cả. Con người khi sinh ra không ai được lựa chọn cha mẹ sinh. Con không chê cha mẹ khó. Dù bố mẹ con có thế nào, mẹ cũng không có đánh giá con sai lệch.

Mũi tôi cay cay, tôi run run nói từ "Vâng", cố kiềm chế để không khóc trước mặt mẹ của Khánh Phong.

Bà hình như nhận ra điều đó, nên dịu dàng nói:

- Dù mạnh mẽ đến đâu thì con cũng vẫn là phụ nữ. Có gánh nặng gì nên chia sẻ cho người đàn ông họ gánh vác đỡ. Con hãy cố gắng chia sẻ với Khánh Phong, đừng giữ trong lòng, đừng cố gồng mình chống đỡ. Thuận vợ thuận chồng tát biển Đông cũng cạn cơ mà. Những cố gắng của con trong gia đình, Khánh Phong đều biết hết. Nó chỉ chờ con nói ra, nhưng chờ lâu quá mà không thấy con nói. Nó bảo có thể con không tin tưởng nó nên mới thế.

- Cháu không hiểu được, tại sao có nhiều người hơn cháu gấp trăm ngàn lần, anh ấy không chọn, lại đi lựa chọn cháu. Cháu cảm thấy cháu không xứng đáng với anh ấy.

- Mỗi người phụ nữ sinh ra đều được chỉ định cho một người đàn ông. Xứng đáng hay không xứng đáng, phù hợp hay không phù hợp, chỉ có người trong cuộc mới biết được. Thế nên người ta mới nói có là duyên vợ chồng. Có những người yêu nhau tha thiết, xét về mọi thứ đều phù hợp với nhau, nhưng không thể đến được với nhau. Đó là vì bọn họ không có duyên vợ chồng. Như mẹ đây, gặp bố Khánh Phong cũng là một loại duyên phận. Ông bà nội Khánh Phong lúc đầu phản đối lắm, bởi vì mẹ lúc đó gầy yếu, các cụ bảo nhìn mẹ không có sức sống, làm đông ruộng thế nào được, sinh con để cái thế nào được. Nhưng bố Khánh Phong rất kiên trì, nếu không phải mẹ thì không lấy ai khác. Cuối cùng ông bà nội cũng phải gật đầu đồng ý. Lúc mẹ mới về làm dâu, ông bà cũng bắt ne bắt nạt nhiều lắm. Bố của Khánh Phong toàn chống đỡ cho mẹ thôi.

Có lẽ, Khánh Phong cũng thừa hưởng tính cố chấp "yêu" từ bố chồng tôi cũng nên - tôi thầm nghĩ.

Hôm đó, tôi ngủ cùng mẹ anh, còn bố anh ngủ cùng anh. Đêm đó, tôi và mẹ anh hoàn toàn thức trắng đêm để nói chuyện.

Sáng hôm sau, tôi còn đang mơ màng thì nghe tiếng lủi rủi bên ngoài. Tôi bật dậy như lò xo. Thế nào mà tôi ngủ dậy muộn hơn cả mẹ anh.

Tôi nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi lao đảo đi ra khỏi phòng. Trong phòng khách, có đầy đủ các anh chị em anh, cùng dâu rể và các cháu. Tôi đứng sững ở cửa, lúng túng gật đầu chào loạn: Em chào các anh, em chào các chị.

Trong lúc lú lẫn, tôi đã chào cả vợ chồng cô em chồng là anh chị. Mọi người cười to trêu chọc tôi. Khánh Phong cũng cười ha hả trêu tôi không ngớt. Tôi xấu hổ, bấn loạn, quờ quạng túm cổ áo của Khánh Phong định gục mặt vào thì có một bàn tay kéo tôi lại, nâng cầm tôi lên: Vợ, sao em lại túm cổ áo của anh trai anh để giấu mặt vào thế. Em không sợ chị dâu ghen hay sao.

Hóa ra, tôi túng quẫn đến mức không phân biệt được đâu là đồng đâu là tây, túm loạn áo người bên cạnh mà gục mặt vào. Vì điều này, cho đến tận cuối buổi chiều, mọi người vẫn còn xúm vào trêu chọc tôi.

Thật xấu hổ quá đi mất !

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Dừng cả đời để yêu

Sau ngày ra mắt gia đình Khánh Phong, hai tháng sau là Tết Nguyên Đán. Đây có lẽ là cái Tết vui nhất trong cuộc đời của tôi. Trước sự thúc giục của anh, bố mẹ anh đã sắp xếp một ngày sang nhà tôi thưa chuyện với bố mẹ tôi. Bởi vì gia đình anh ở quê hơi xa nên xin phép kết hợp việc xin phép cho hai chúng tôi qua lại với việc đưa trầu cau xin phép ấn định ngày ăn hỏi và ngày cưới luôn.

Trong suốt cuộc nói chuyện, mẹ tôi luôn tỏ ra vui vẻ và bình thản. Nhưng sau khi bố mẹ anh ra về, mẹ tôi so đo từng tí một. Tôi cảm thấy buồn về những đánh giá của mẹ tôi. Thật sự, tuy 25 năm làm con, tôi không thể hiểu suy nghĩ của mẹ tôi vì sao lại khác biệt với mọi người như thế. Mẹ tôi chê đủ điều. Tôi cũng không quan tâm đến những điều đó lắm. Tôi chỉ cần biết, tôi sắp được gả cho anh, có thể thôi.

Hai tuần trước Tết, Khánh Phong vui mừng gọi điện thoại cho tôi về việc được đồng ý mua nhà trả góp. Cuối năm công việc bận rộn, anh vẫn cố sắp xếp thời gian đưa tôi đi xem nhà.

Nhà của chúng tôi là một căn hộ nằm trong khu nhà của Bộ Quốc Phòng, khu nhà Ngoại giao. Khu nhà này ưu tiên bán cho nhân viên của Bộ. Căn hộ 70m, có hai phòng ngủ, thiết kế gọn gàng linh hoạt. Tôi nhận trang trí và mua đồ đạc trong nhà. Anh đưa tôi chiếc thẻ ATM cùng mật khẩu:

- Vợ, anh nộp cho vợ toàn bộ tiền lương để vợ chi tiêu. Anh bận quá, khó mà có thời gian đi mua đồ cùng em. Thông cảm cho chồng nhé !

Tôi chăm chú nhìn vào mắt anh. Đôi mắt của người đàn ông toát lên nét cương nghị, rất chắc chắn, rất khiêm nhường. Tôi kiễng chân, hôn nhẹ lên môi anh. Lần đầu tiên tôi chủ động hôn anh, điều này khiến anh vô cùng ngạc nhiên.

Tôi tắt tá xuôi ngược, vừa hoàn thành công việc được giao, vừa tỉ mỉ chọn đồ đạc cho tổ ấm của riêng mình. Tôi quên cả ngày sinh nhật của chính mình.

Tôi nhờ Phụng Lê mua sắm đồ Tết ở nhà. Hai chúng tôi rất ít có thời gian hàn huyên với nhau, nhưng mọi việc tôi làm Phụng Lê đều hiểu. Đôi khi, không cần nói ra em ấy cũng hiểu tôi muốn làm gì.

Năm nay tôi về hẳn nhà nên Tết là một chuỗi các hoạt động thăm hỏi chúc tụng họ hàng và bạn bè. Khánh Phong thì trực ngày Tết, rồi cùng vợ và vàng về quê ăn Tết với bố mẹ. Mặc dù anh rất muốn tôi đi về cùng anh nhưng quả thật tôi không thể phân thân ra được.

5 ngày Tết cũng trôi qua.

Đầu năm mới, hai chúng tôi thực sự rất vui khi quá trình thẩm tra hồ sơ kết hôn kết thúc. Anh gọi điện thoại cho bố mẹ anh nhanh chóng xem lại ngày ăn hỏi và ngày kết hôn một lần nữa. Tôi chưa bao giờ thấy anh cuống quýt, vội vã như vậy. Người đàn ông 30 tuổi - cũng có lúc hấp tấp như thế đấy !

Đám cưới của chúng tôi diễn ra vào một ngày cuối tháng hai. Chúng tôi tổ chức cưới hai ngày - một ngày ở Hà Nội với gia đình tôi và bạn bè hai chúng tôi, một ngày ở quê cùng gia đình anh và họ hàng, làng xóm ở quê. Sau lễ cưới, anh dắt tôi đi thăm nhà ông cha ông chú giới thiệu cháu dâu mới. 5 ngày trôi qua, tôi một thờ không ra hơi, sáng nào tôi cũng dậy muộn. Mẹ chồng tôi, không hề trách cứ tôi nửa câu. Bà còn bắt tôi ngủ thêm lấy sức.

Khánh Phong - chồng tôi, tôi nào cũng nhìn tôi với ánh mắt thòm thèm mà không nỡ động chạm vào tôi. Tôi cảm động lắm !

Từ ngày mai, hai chúng tôi sẽ chính thức sống cuộc sống của hai người tại căn hộ mới. Tôi rất háo hức mong chờ, nghĩ đến đó, tôi cảm thấy thật hưng phấn !

Chương 23: Bắt đầu một cuộc sống mới

Đám cưới của tôi và Khánh Phong tuy tổ chức vội vã nhưng không vì thế mà làm ảnh hưởng đến quá trình thiêng liêng này. Tôi ngồi nhâm nhi ngụm trà xanh, xem lại ảnh và video cưới. Chúng tôi có một tuần, vừa tổ chức cưới vừa nghỉ trăng mật. Hai chúng tôi đã "tiêu" mất 5 ngày, còn hai ngày nghỉ nữa, tôi hưởng thụ nốt, chồng tôi phải về đơn vị gấp để giải quyết công việc. Xét ra, tôi nay mới là chân chính chúng tôi động phòng. Nghĩ đến buổi tối, tôi thực sự lúng túng. Kể từ hôm nay trở đi, tôi sẽ đảm đương một cương vị mới - Vợ - một từ tuy dễ viết nhưng lại không dễ làm.

20 phút dành cho bản thân đã qua, tôi vội vàng dọn dẹp lại mọi thứ, lau chùi lại tất cả đồ đạc. Xong xuôi, tôi đi chợ mua đồ ăn. Loáng một cái, đã lại đến chiều, nghe tiếng lạch cạch mở cửa, tôi đi nhanh ra phía cửa chính :

- Chào chồng !

- Vợ, chào vợ, anh nhớ vợ chết đi được

- Nay, 30 tuổi rồi đấy, làm sao lại như trẻ con thế

- Ra đường là người đàn ông 30, về nhà là trẻ con 30.

Anh nói xong cũng là lúc anh ôm chặt tôi vào lòng, hôn loạn xạ lên mặt tôi.

- Người em đang có mùi dầu mỡ. Anh nghỉ ngơi rồi đi tắm đi đã.

- Chê chồng bản phải không? Chồng mình chứ hàng xóm đâu mà đẩy ra thế. Phải phạt thôi.

Tôi vội vàng đẩy anh ra, đi nhanh vào bếp, vận nhò lửa, nồi canh của tôi tí nữa thì khét mắt. Anh cũng theo chân tôi đi vào bếp, vòng tay ôm tôi, nhất quyết bám dính lấy tôi không rời nửa bước. Tôi mặc kệ, cứ chuyên tâm nấu ăn đã.

Anh cọ mặt vào cổ tôi, hai tay cũng không chịu để yên, sờ loạn đàng trước ngực tôi. Lúc thì nắn, lúc thì bóp, lúc thì đẩy lên, lúc lại ấn xuống, chơi chán rồi vờn cổ thì thảo vào tai tôi : "Vợ, sướng đã sẵn sàng rồi, bìa bản bày ra thôi".

Tôi huyếch anh một cái, người đàn ông đằng sau vẫn dán lên lưng tôi, tiếp tục ni non dụ dỗ. Chưa dừng ở đó, bàn tay chết bầm kia lại còn lần sờ xuống phía dưới, nhét ngón tay vào trong quần lót, mon man mon man.

Tôi tắt bếp, đẩy tay anh ra, xoay người lại, anh thuận thế bế tôi lên sàn bếp, rúc mặt vào ngực tôi, hai tay nhanh chóng cởi nút áo. Tôi càng cố gắng đẩy tay anh ra thì anh lại càng cố gắng cởi đồ của tôi. Trên người tôi bây giờ chỉ còn đúng cái quần nhỏ. Tôi xem xem anh làm thế nào mà cởi nốt cái quần này xuống. Nghĩ thế nên tôi khép chặt chân lại, nhất quyết không mở ra. Anh cũng không động đả gì đến cái quần nhỏ mà chuyên tâm hôn tôi. Anh hôn rất nhẹ nhàng, rất tỉ mỉ. Tôi thích cách hôn của anh. Luôn dịu dàng như chính con người anh vậy. Anh hôn dần xuống dưới, hôn lên ngực thì không còn là hôn nữa, mà là cắn. Vừa gặm vừa mút lại vừa cắn, luồng cảm xúc trong tôi ào ào tuôn chảy, tôi không còn biết đông tây gì nữa, chỉ biết hưởng thụ tư vị ngọt ngào này thôi. Hai chân tôi dần dần điều chỉnh tư thế thích hợp - đồng nghĩa với việc tôi tự động mở chân ra, quặp lấy hông anh. Tôi ôm lấy đầu anh, xoa cái lưng anh, xoa cái eo anh, mỗi động chạm của tôi lên người anh đều khiến anh phát ra những tiếng rên rỉ thích thú, anh càng hôn tôi cuồng dã hơn. Hai bầu ngực tôi bị anh mút đến tê dại. Anh bế tôi lên, đi về phía phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt tôi lên giường, tay anh thuận tiện cởi quần nhỏ của tôi ra.

Tôi chẳng hiểu từ lúc nào anh đã không còn mặc quần nữa, anh nhanh chóng cởi nốt chiếc áo đang mặc trên người xuống, dứt khoát ăn tươi nuốt gọn con mồi. Tất nhiên, con mồi đó là tôi đang bị đè ở dưới.

Tiếng giường gỗ va vào tường lịch kịch theo một tiết tấu đều đặn, lại cả tiếng "bành bạch" vang lên không ngừng. Tôi mê man hưởng thụ luồng ấm nóng đang ra ra vào vào dưới chân tôi. Tôi chẳng biết hai chúng tôi "lịch kịch" "bành bạch" bao lâu, chỉ biết, tôi mở mắt ra là lúc cái bụng tôi biểu tình kêu lên ồng ọc.

Bên cạnh tôi chẳng có ai, tôi vất vả lắm mới ngồi dậy được. Chân tay tôi, lưng tôi, cứ như là bị tảng đá đè lên, đau từng khúc từng đoạn. Tôi nghe trong phòng bếp có tiếng loẹt xoẹt, rồi bất ngờ có cái đầu ló vào phòng ngủ, cười toe toét. Tôi giật mình, vợ chần chệch lại. Chồng tôi bước từng bước lại gần tôi, cười rất dịu dàng : Vợ, chồng đây mà. Sao vẫn còn ngượng ngùng như cô gái vụng trộm thế.

Anh bế tôi ra phòng bếp, bày đồ ăn cho tôi. Tôi đói đến là cả người, cúi mặt ăn như hổ đói, không cần để ý đến hình tượng gì cả. Ăn xong, anh nhận việc rửa bát, còn tôi có nhiệm vụ ngồi nhìn anh làm và nói chuyện phiếm với anh. Từ lúc được bế từ phòng ngủ sang phòng ăn, tôi.....không hề mặc quần áo.

Xong xuôi, anh bế tôi ra nhà vệ sinh, hai chúng tôi cùng nhau tắm. Tôi phải tranh đấu mãi mới khiến anh bỏ ngay ý định tắm cho tôi. Giằng co một hồi cũng xong, anh lấy máy sấy, sấy khô tóc cho tôi rồi bắt tôi đi ngủ. Còn anh, ngồi vào bàn làm việc.

Ánh đèn ngủ hắt lên người anh nhàn nhạt. Tấm lưng ấy rộng rãi và vững chắc, tôi cứ nhìn mãi tấm lưng ấy cho đến khi chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Từ đêm hôm đó, cho tới mãi về sau, hàng đêm được anh ôm ngủ, giấc ngủ của tôi rất yên ổn, rất an lành.

Vì tôi bị gián đoạn học hành nên sau khi lấy chồng xong, tôi học lại một năm tại chức. Hai chúng tôi lại bước vào vòng quay bận rộn - công việc và công việc. Tôi muốn làm gì, anh cũng đều ủng hộ tôi. Ngược lại, mỗi khi chuẩn bị làm việc gì đó hoặc cần giải quyết vấn đề, tôi đều hỏi ý kiến anh, cùng anh thảo luận. Thỉnh thoảng chúng tôi cũng có tranh luận gay gắt, nhưng lần nào cũng là anh chủ động giảng hòa với tôi. Công việc của anh rất bận rộn. Buổi tối, anh thường phải viết báo cáo, hoặc chuẩn bị tài liệu giảng dạy. Có lần tôi đã hỏi anh, tại sao trước đây anh vẫn có thời gian đưa đón tôi. Anh bảo thời gian đó anh mới đi làm nên chưa có nhiều việc lắm, hơn nữa, nếu có thì anh đều làm việc vào ban đêm.

Tôi thắc mắc vì sao mẹ chồng lại biết tôi sẽ là con dâu của bà? Anh cười, di chuột trên máy tính rồi chỉ vào tấm hình: "Mẹ nhìn tấm hình này mà cứ tấm tắc khen mãi. Bà bảo hết nhiệm kỳ thì nhanh chóng cưới về thôi". Tôi nhìn tấm hình, đỏ mặt. Đó là tấm hình tôi mặc sườn xám, ngồi nghiêng, phần xẻ cao ôm hông, tay tôi đang nâng chén thưởng thức vị trà. Anh nhất quyết không nói cho tôi biết tấm ảnh này là do ai chụp. Nhìn ảnh, tôi đoán là chụp từ điện thoại bởi vì chất lượng hình ảnh không được rõ nét lắm.

Biết anh thường thức muộn làm việc nên tôi chuẩn bị chút đồ ăn, đồ uống nhẹ cho anh. Một ngày, như mọi khi, tôi mang đồ ăn vào cho anh. Tôi thấy anh ngồi im bất động, cảm giác như anh đang nén thở, cố gắng kìm nén gì đó, mồ hôi lấm tấm trên trán, tôi lại nghĩ xấu xa rằng anh đang "muốn ăn" tôi. Tôi hồn nhiên trêu chọc anh. Không giống như mọi khi, lần này anh mắng tôi. Tôi hậm hực vào phòng vệ sinh rửa tay rồi nằm lên giường. Nghĩ đi nghĩ lại tôi cảm giác có cái gì đó là lạ, anh ít khi nặng lời với tôi, linh tính nói cho tôi biết, anh có cái gì đó giấu tôi. Tôi giả vờ lấy cuốn sách, rồi trộm nhìn anh, tôi thấy tay anh đặt lên vùng bụng. Tôi nghĩ ngay đến cơn đau dạ dày. Đôi lần anh vẫn bị lên cơn đau, uống thuốc xong thì không còn bị gì nữa. Chị Hằng nói cho tôi biết anh bị đau dạ dày ở nước ngoài. Đó là khoảng thời gian khủng hoảng của anh. Tôi biết khoảng thời gian đó - chính là thời điểm tôi chạy trốn anh.

Nhưng lần này, tôi cảm giác cơn đau của anh không hề nhẹ. Không cần nghĩ nhiều nữa, tôi bấm số gọi cấp cứu, vội vàng lấy ví tiền cùng một ít vật dụng. Anh nhất quyết không đi bệnh viện. Tôi chẳng biết lấy sức lực ở đâu ra, lời xênh xệch anh ra giường nằm. Xe cấp cứu đến, tôi cưỡng chế anh nằm lên cáng, nhất quyết phải đưa anh đi bệnh viện bằng được.

Trải qua vài xét nghiệm rồi lại theo dõi, rồi lại xét nghiệm, các bác sỹ quân y chuẩn đoán anh bị bệnh loét dạ dày - một vị trí rất khó phát hiện. Những ngày anh nằm viện, tôi ở bên cạnh chăm sóc anh. Công việc với tôi lúc này - chỉ là nước chảy bèo trôi, sức khỏe của chồng tôi mới là quan trọng nhất.

Tôi xin nghỉ việc không đúng theo trình tự nên bị "cắt" tiền thưởng quý. Tôi cũng chẳng quan tâm. Khi mới bước chân vào cuộc sống, tiền đối với tôi thật là quan trọng. Tôi làm việc cật lực chỉ để kiếm được chút tiền chi trả học phí với phụ giúp gia đình. Bây giờ, tiền chỉ là một công cụ thực hiện những điều tôi "muốn". Hơn hết thấy, tình yêu của chúng tôi - tiền không thể mua được. Như chồng tôi đã nói: muốn được yêu phải dùng cả đời. Tôi nguyện cả đời này yêu anh - và - được anh yêu.

Bạn đang đọc truyện *Em Định Trốn Tránh Đến Bao Giờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.